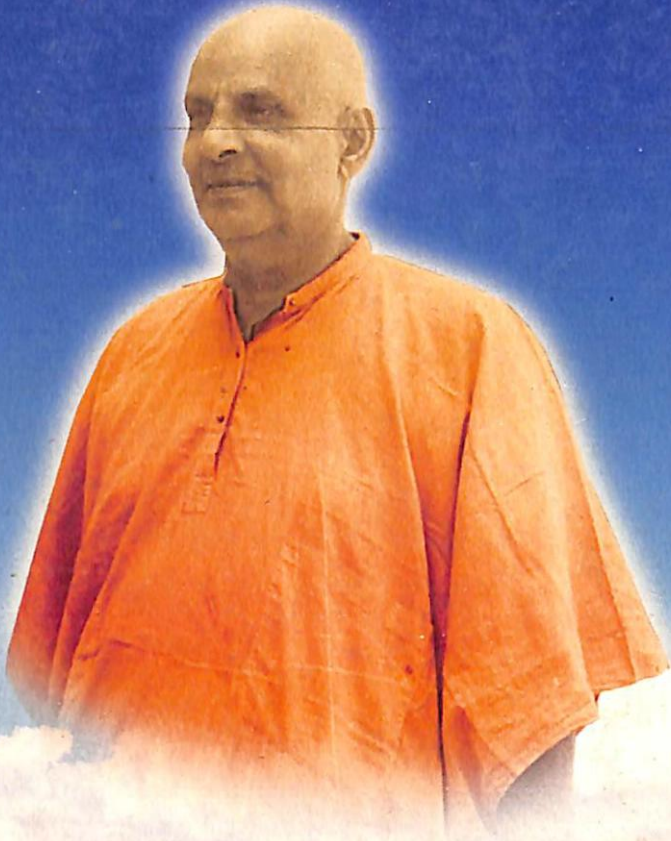

நாரத பக்தி சூத்திரம்

"NARADA BHAKTI SUTRAS"

ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தா

ACCN? 34173

265 5-1

நாரத பக்தி சூத்திரம் "NARADA BHAKTHI SUTRAS"

அருளியவர்
ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தா

தமிழாக்கம்
திரு. மு. ஸ்ரீனிவாஸன்

வெளியிடுவோர் :
தெய்வீக வாழ்க்கைச் சங்கம்
சிவானந்தா ஆஸ்ரமம்
33, சுவாமி சிவானந்தா சாலை
இராசிபுரம் - 637 408. நாமக்கல் மாவட்டம்
தமிழ்நாடு

தமிழ் வெளியீடு - 139

All Rights Reserved by
THE DIVINE LIFE TRUST SOCIETY
Sivananda Nagar - 249 192,
UTTARAKHAND, (Himalayas) INDIA.

Tamil Translation of
``NARADA BHAKTI SUTRAS``
by Swami Sivananda

I Edition 2004

II Edition 2011

Printed out of the magnanimous donation of

Sri. N.J. PARTHASARATHY,

Sri.K.C.SUKUMAR & Sri. A.KARTHIK, SALEM-2

Rs.10,000

Sri. T.V. VARADHARAJAN, BANGALORE

Rs.10,000

DR.J.B. MYTHILI, BANGALORE

Rs.10,000

A HUMBLE DEVOTEE- Tuticorin

Rs.10,000

Typeset by : Sivananda Computer, Madurai.

Printed at : The Orient Processors, Sivakasi.

பதிப்பகத்தார் உரை

அதீத நோக்கு அல்லது ஞான திருஷ்டியுடைய ஒருவர், சுவாமி சிவானந்தர் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் வங்கத்தில் தோன்றிய பரம பக்தர் ஸ்ரீ சைதன்ய மகாப்பிரபுவின் மறு அவதாரமே என்று கூறியிருக்கிறார். அது எப்படியிருந்தாலும் சைதன்ய மகாப்பிரபுவுக்குப் பிறகு சங்கீர்த்தன யோகத்திற்கு மிகச் சிறப்பாகப் புத்துயிர் அளித்தவர் சுவாமி சிவானந்தரே என்பதில் யாதொரு ஐயமும் இல்லை. அவர் மகாமந்திரத்தை மக்களெல்லோரும் கூட்டம் கூட்டமாகப் பாட வைத்தார். வேதாந்த நிதித்யாசனம் அல்லது ராஜயோக வழி தியானத்தை விட உயர்ந்ததாக அல்லது அதற்கிணையான ஒரு சாதனம் பக்தி என்று, பக்தி வழியை மேம்படுத்திப் பாரெங்கும் பரப்பினார்.

எனவே நாரத பக்தி சூத்திரங்களுக்கு சுவாமி சிவானந்தர் அளிக்கும் உரை, ஆண்டவன் வாக்கை எதிரொலிக்கும் ஒரு பராபக்தரின் ஆத்ம சக்தியைத் தன்னிலே கொண்டது.

எனவே, பக்தி சூத்திரங்களின் இந்த உரை சாதகர்களைத் தூண்டி, பக்தி யோகத்தைக் கடைப்பிடித்து ஆண்டவனது திருவடித் தாமரைகளை அடைய உதவுமென நம்புகிறோம்.

தெய்வீக வாழ்க்கைச் சங்கம்.

அறிமுகம்

இந்தியாவில், 'நாரத பக்தி சூத்திரம்' பக்தியோகத்தை விளக்கும் ஜனரஞ்சகமான ஒரு நூலாகும். பக்தியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, விரிவு, வெளிப்பாடு இவற்றை நடைமுறை சாத்தியமாகக் கூறும் எளிய உரைநூல் இது. பக்தி வழியைக் கடைப்பிடிக்கும் உண்மையான சாதகர்களுக்கு இது பெரிதும் பயனுள்ள நூல்.

பக்தியோகம் பற்றிய ஒரு பிரமாண நூல் இந்த நூல். மகரிஷி நாரதர் எழுதிய இந்நூல் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் சூத்திரங்கள் அடங்கியது.

சாதாரண மனிதனும் எளிதில் பின்பற்றக் கூடிய தெய்வ பக்திக் கொள்கையை நாரத மகரிஷி எடுத்துக் கூறுகிறார். தத்துவம் பற்றிய பேரறிவோ அல்லது உலகைத் துறக்க வேண்டுமென்றோ இந்நூல் சொல்லவில்லை. பக்தியின் மனோ தத்துவத்தை ஆராயும் மாணவர்களுக்கு இது பெரிதும் உதவும்.

இந்த சூத்திரங்களில் ஓர் எழிலும், கவர்ச்சியும் காணக்கிடைக்கிறோம். இவை உள்ளத்தைத் தொடுவன. நாரதர் எல்லோருக்கும் பொதுவாகப் பேசுகிறார். ஓர் இனத்திற்கோ, ஒரு வகுப்பாருக்கோ சொல்லப்பட்டவை அல்ல இந்த சூத்திரங்கள்.

பக்தி மார்க்கம் பற்றிய எளிய, நடைமுறை சாத்தியமான வழிகாட்டு நூல் ஓர் ஆத்மீக சாதகனுக்குத் தேவைப்பட்டால், அதற்கான பிரமாண நூல் இதுவே. இதன் நடையும் மிக எளிமையானது.

நாரத பக்தி சூத்திரங்கள் மொத்தம் 84 ஆகும். முதல் 24 சூத்திரங்கள் பக்தியின் இயல்பைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. 25லிருந்து 33 வரையுள்ள 9 சூத்திரங்கள் கர்மம், ஞானம், யோகம் இவற்றை விட பக்திமார்க்கம் எப்படி உயர்ந்தது என்பதை விளக்குவன.

சூத்திரங்கள் 34லிருந்து 50 வரை (17) பக்தியைப் பயின்று வளர்க்கும் வழிகளை அல்லது முறைகளை விவரிக்கின்றன.

அடுத்த 16 சூத்திரங்கள் (51-66) ஓர் உண்மையான பக்தனிடத்தில் பக்தி இருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய வெளிப்படைச் சின்னங்கள் என்னென்ன என்று காட்டுகின்றன.

இறுதியான 18 சூத்திரங்கள் (67-84) இறைவனிடம் பூரணமான பக்தி கொண்ட முற்றும் உணர்ந்த மகான்களின் மகிமையைப் பேசுகின்றன.

பக்தி சூத்திரங்களின் தோற்றம்

வேதவியாசர் பதரிகாசிரமத்தில் தனது ஆசிரமத்தில் வசித்து வந்தார். அப்போது ஒரு நாள் நாரதர் அங்கு வந்தார். அவருக்கு அதிதி உபசாரம் செய்தபின், வியாசர் நாரதரிடம் கேட்டார். “மனிதன் விடுதலை வேண்டுமெனத் தேடுகிறான். ஆனால் பக்தியின்றி, அது வெறும் வறட்டுத் தேடலே. உய்வுக்கு ஒரே வழி பக்தியே. பிறவெல்லாம் அதற்கு அனுசரணையானவைகள் தான். எனக்கு பக்தியின் சிறப்பையும், இயல்பையும் தாங்கள் விளக்க வேண்டுகிறேன்”.

நாரதர் சொன்னார் : “தங்கள் சீடனான ஜைமினி கர்மப் பிரச்சனை பற்றி ஏற்கனவே பூர்வமீமாம்ஸத்தில் விரிவாக விவாதித்திருக்கிறார். ஞானத்தைப் பற்றித் தாங்களே உத்தர மீமாம்ஸத்தில் கூறியிருக்கிறீர்கள். இப்போது பக்தியை எடுத்துக் கொண்டு, ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் அதை முழுமையாக விளக்குங்கள். பக்தியைப் பற்றி சூத்திரங்கள் வடிவில் நான் தங்களுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறேன்”.

இப்படிச் சொல்லி விட்டு 84 சூத்திரங்களில் நாரதர் பக்தியைப் பற்றி உபதேசித்தார்.

இந்த சூத்திரங்களின் தொகுப்பு நாரத பக்தி சூத்திரங்கள் எனப்படும். (ஸ்ரீமத் பாகவதம் 1-4 மற்றும் 5).

பக்தி

பக்திப் பாதையில் பல படிகளுண்டு. உலகின் துன்பங்களினின்றும், மரணத்தினின்றும் விடுபட வேண்டும் என்ற விருப்பமே இப்பாதையின் புறப்படுமிடம். பராபக்தி

அல்லது மிக மேலான பக்தியே இதன் இறுதி நிலை. பராபக்தியே முக்திக்கு இட்டுச் செல்வது. பராபக்திக்குக் கீழே 81 பக்தி நிலைகள் உள்ளன.

ஆண்கள், பெண்கள், படித்தவர், படிக்காதவர், தாழ்த்தப்பட்டோர் எல்லோரும் பக்தி வழியைக் கடைப்பிடிக்கத் தகுதியுள்ளவர்களே. முமுகூத்வம் அல்லது மோட்ச வேட்கை என்பதுவே தேவையான ஒரே தகுதி.

"இறைவன் எங்கேயோ மனித அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு நிற்கிறான். அப்படியிருக்க அவனிடம் பக்தி செலுத்துவது எங்ஙனம்?" என்று பக்தி வழியை மறுப்பவர்கள் கேட்கிறார்கள்.

(மகான்களின் கூட்டத்தில், உறவில் வாழ். இறைவனின் லீலைகளை எப்போதும் கேள். புனித நூல்களைப் படி. உலகில் காணும் அவனுடைய பல வடிவங்களையும் முதலில் வழிபடு. குரு அல்லது இறைவனது படத்தை வழிபடு. அவனது திருநாமத்தை ஜபி. அவனது புகழ்பாடு. இவ்விதமாக நீ பக்தியை உன்னில் வளர்க்கமுடியும்.)

பக்தி வளர்ச்சிக்கு ஞானம் ஒரு கருவி என்பது ஒரு சாரார் கருத்து. பக்தி ஞானம் இரண்டுமே ஒன்றையொன்று பரஸ்பரம் சார்ந்து நிற்பவை என்பர் வேறு சிலர். ஆனால் பக்தியே பக்தியின் விளைவு என்று பேசுகிறார் நாரதர்.

உணர்வில் மிக மேலானது பக்தியே. இந்த உணர்வு நிலைக் கோணத்திலிருந்து நாரதர் பக்தியை ஆராய்கிறார். சாண்டில்யரின் பக்தி - மீமாம்ஸமோ பக்தித் தத்துவத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி. இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று துணை நூல். ஒன்றையொன்று நிறைவு செய்வன.

பக்தி அதிகரிக்கும் போது, பூரணமாகத் தன்னை மறந்த நிலை பக்தனுக்கு ஏற்படுகிறது. இது பாவம் எனப்படும். இந்த பாவம் மேலும் வளரும் போது, அது மகாபாவமாகிறது. அந்நிலையில் பக்தன் இருப்பதும், இயங்குவதும் எல்லாம் இறைவனில் தான். இதுவே பரமப் பிரேமை அல்லது மிக மேலான அன்பு.

ஒன்பது வித பக்தியில் ஒவ்வொன்றும் மேலும் ஒன்பது வகைகளைக் கொண்டது. எனவே சகுண பக்தி 81 இதழ்களைக் கொண்டது எனலாம்.

அன்பு, துவேஷம் அல்லது பகைமை, அச்சம், நட்பு ஏதாவதொன்றின் மூலம் இறைவன் பால் மனத்தை நிறுத்திப் பலர் தெய்வானுபூதி பெற்றிருக்கிறார்கள். அன்பின் மூலம் கோபிகளும், அச்சத்தின் மூலம் கம்சனும், துவேஷத்தின் வழி சிசுபாலனும், உறவின் வழி விருஷணிகளும் தெய்வானுபூதி பெற்றார்கள்.

பக்தி பலவிதமாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்கிறது. அர்ஜுனனின் மானம் (சன்மான), இக்ஷ்வாகுவின் உயர்வு (பஹுமான), விதுரனின் அன்பு (ப்ரீதி), கோபிகளின் பிரிவாற்றாமை (விரஹ), உபமன்யுவின் வேறெதையும் விரும்பாமை (இதர விதிசித்ஸா), யமனின் கீர்த்தி (மஹிமா-கியாதி), அனுமனைப் போல இறைவனுக்காகவே வாழ்தல் (ததர்த்த ப்ராண-ஸ்தான) உபரிசார வசுவின் அனைத்தும் சர்வேசுவரனுடையதே என்ற நம்பிக்கை (தீயத), பிரகலாதனின் எங்கும் இறைவன் உறைகின்றான் என்ற மனோநிலை (ஸர்வ தத்பாவ), பீஷ்மனின் எதிர்ப்பின்மை (அப்ரதிகூலம்) இவையெல்லாம் பக்தியின் வெளிப்பாடுகளே.

மனிதனின் உணர்வுகளை எளிதில் கவர்வது பக்தி. அபரா பக்தியென்பது கீழ்நிலை பக்தி, முதிராத பக்தி. அகத்தே எழும் முதிர்ந்த பக்தி பராபக்தி எனப்படும். அப்போது கட்டுக்கடங்காத பேராணந்தப் பெருவெள்ளமும், பேரொளியுமான, சொற்கடந்த ஓர் அனுபவத்தை பக்தன் தன்னுள்ளே அடைகிறான். அவன் அடைவது தெய்வானுபூதியே.

அபரா பக்தியில் இரு நிலைகள் உண்டு. முதல் நிலை கௌணநிலை. இது தாழ்ந்தது. இரண்டாவது நிலை முக்கிய நிலை எனப்படும். கௌண பக்தியில் ரஜோகுணத்தின் பாதிப்பு உண்டு. முக்கிய பக்தியில் சத்வகுணத்தின் பாதிப்பு உண்டு. மனம் தெளிவாக அமைதியாக இருக்கும். பக்தன் தெய்வ சாந்நித்யத்தை

உணருகிறான். ஆனால் இருமை உணர்வு போகவில்லை.

பரா பக்தியில் இறைவனது அருளும், இறையறிவும், இறையொளியும் பூரணமாக பக்தனுக்குக் கிடைக்கிறது. அவன் தன்னை இழந்து இறைவனோடு கலக்கிறான். இறைவனோடு ஐக்கியமாகிவிடுகிறான்.

நீ எந்தப் பொருளின் மீது உன் நாட்டத்தை வைக்கிறாயோ, அதைப் பொறுத்தது உன் மகிழ்ச்சி. அன்புக்குரிய உண்மையான பொருள் எங்கும் நிறைந்த, எல்லாம் வல்ல, எல்லாம் அறிந்த, கருணாமூர்த்தியான இறைவனேயாகும்.

இறையன்பு அல்லது பக்தி என்பது ஒரு பழக்கமே, தத்துவமல்ல. பக்தி அகந்தையை அகற்றி, அந்த அரியணையில் ஆண்டவனை வைக்கிறது. அன்பின் மேலான உச்சநிலை இறையன்பே. சாதுக்களுக்கு தொண்டாற்றுதல், அவர்களோடு உறவாடுதல், பக்தி நூல்களைப் படித்தல், தான தருமம், தன்னடக்கம், பணிவு, ஜபம், கீர்த்தனம், பிரார்த்தனை இவையே தெய்வ பக்திக்கான துவக்க வேலை.

சிவானந்தா

நாம அபராதங்கள்

(தெய்வத் திருநாமத்துக்கு எதிரான குற்றங்கள்)

இறைவனின் திருநாமங்களின் மகிமை சொற்கடந்தது. ஒரு பக்தன் பகவந் நாமத்திற்கு எதிரான கீழ்க்கண்ட 64 குற்றங்களைச் செய்யக்கூடாது.

அவையாவன :

1. இறைவனை ஒரு தேவதை அல்லது கொள்கை என்று கருதல்.

2. வேதங்களை ஒரு நூலென்றோ ஒருவரால் அது எழுதப்பட்டதென்றோ கருதுவது.

3. பக்தர்களை அவர்களது சாதிகளின் படி வேற்றுமைப் படுத்தல்.

4. தனது ஆசிரியர் அல்லது குருவை ஒரு சாதாரண மனிதனாகக் கருதல்.

5. இறைவனது பிம்பத்தை மரம், கல், உலோகம், காகிதம், களி மண் என்று கருதல்.

6. இறைவனது பிரசாதத்தை வெறும் உணவு என்று கருதுவது.

7. பகவானது மூர்த்தியின் திருவடிகளைக் கழுவிய நீரை வெறும் நீராகக் கருதுவது.

8. துளசிச் செடியை சாதாரணச் செடியாகக் கருதுவது.

9. பசுவை சாதாரணப் பிராணியாகக் கருதல்.

10. பகவத் கீதையைப் பிறநூல்களைப் போல் சாதாரண நூலாகக் கருதல்.

11. தெய்வீக லீலைகளை சாதாரணச் செயல்களாகக் கருதல்.

12. இறைவனது லீலைகளை உலகக் காமம் அல்லது புலன் இன்பச் செயல்களாகக் கருதல்.

13. கோபியர் (கண்ணன் சம்பந்தப்பட்ட வரையில்) பிறர் மனைவியர் என்று கருதல்.

14. கண்ணனது ராஸலீலையை காமலீலையாகக் கருதல்.

15. இறைவனது திருவிழாக்களில் தீண்டாமை என்று சிலரை ஒதுக்குதல்.

16. இறைவனிடமும், சாஸ்திரங்களிலும் நம்பிக்கையின்றி, நாஸ்திகனாக மாறுவது.

17. சந்தேக மனத்தோடு கர்மத்தை அனுஷ்டித்தல்.

18. சமயக் கடமைகளை சுறுசுறுப்பின்றிச் செய்தல்.

19. பக்தர்களை வெளித் தோற்றத்தையும், வெளி விஷயங்களையும் கொண்டு மதிப்பிடுவது.

20. தன்னைப் பற்றி மிக உயர்வாக எண்ணிக் கொள்வது.

21. குறிப்பிட்ட ஒரு தெய்வத்தையோ அல்லது புனித நூலையோ தூஷித்தல்.

22. இறைவனின் பிம்பத்திற்கு முதுகு காட்டுதல்.

23. மகான்களது குணதோஷங்களை விமரிசித்தல்.

24. காலில் செருப்போடு தெய்வ விக்ரகத்தருகே வருவது.

25. தெய்வ விக்ரகத்தின் எதிரில் கழுத்தில் மாலையணிவது.

26. கையில் கம்புடன், தெய்வச் சிலையை அணுகுவது.

27. நீல உடையணிந்து, சிலையருகே செல்வது.

28. வாய் கழுவாமலும், பல் துலக்காமலும் விக்ரகத்தை அணுகுவது.

29. மலம் கழித்த பின்னும், உடலுறவு கொண்ட பின்னும், ஆடைகளை மாற்றிக் கொள்ளாமல் ஆலயத்திற்குள் நுழைவது.

30. இறைவன் சன்னிதியில் கை கால்களை நீட்டுவது அல்லது சோம்பல் முறிப்பது.

31. இறைவன் சன்னிதியில் வெற்றிலை போடுவது.

32. இறைவன் சன்னிதியில் உரக்கச் சிரிப்பது.

33. இறைவன் சன்னிதியில் அநாகரிகமான அங்கசேஷ்டைகள் செய்தல்.

34. பெண்கள் இருக்குமிடத்தில் அலைவது.

35. நிதானமிழந்து கோபப்படுவது.

36. இறைவன் சன்னிதியில் வேறொருவருக்கு வணக்கம் செலுத்துவது.

37. வாய் நாற்றத்தை எழுப்பும் உணவை உண்டவுடன் கோவிலுக்குப் போவது.

38. கோவிலுக்குள் ஒருவரை அவமதித்தல் அல்லது தாக்குதல்.

39. காமக் குரோத சைகைகள் செய்தல்.

40. ஒரு சாதுவுக்கோ, முன்பின் தெரியாத அன்னியருக்கோ செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்யாதிருத்தல்.

41. தன்னை ஒரு பக்தனாகவோ, புண்ணிய சாலியாகவோ, கற்றறிந்தவனாகவோ நினைத்துக் கொள்வது.

42. தெய்வ நம்பிக்கையற்றோர், தீயொழுக்கமுடையோர், கொடூர சித்தமுடையோர், பேராசைக்காரர்கள், பொய்யர்கள் போன்றோருடன் உறவாடல்.

43. துன்பம் வரும்போது இறைவனை நிந்தித்தல்.

44. பாப எண்ணத்தோடு நற்செயல் செய்தல்.

45. பிறருக்கு துளியேனும் துன்பம் விளைவித்துக் கொண்டே, தன்னை நல்லவனாக நினைத்தல்.

46. தன் பெண்டு பிள்ளைகள், குடும்பம், உற்றார், உறவினர், தன்னை அண்டியவர், சாதுக்கள் முதலியோரைப் பராமரிக்காது இருத்தல்.

47. நைவேத்யம் செய்யாமலேயே ஒரு பொருளைத் தானே அனுபவித்தல்.

48. தன் இஷ்ட தேவதையின் பேரால் சபித்தல்.

49. தர்மத்தையும், இறைவன் நாமத்தையும் விற்பது.

50. தன் தெய்வத்தைத் தவிர வேறொருவரிடமிருந்து எதையும் எதிர்பார்த்தல்.

51. சாஸ்திர விதிகளை மீறுதல்.

52. அத்தகைய அறிவின்றி, பிரம்மத்தை அறிந்தவன் போல நடப்பது.

53. வெவ்வேறு பிரிவுகளைச் சார்ந்த வைணவர்களிடையே பாரபட்சம் காட்டுதல்.

54. தான் கடவுள் என்று நடந்து கொள்வது.

55. அவர்களது குறிப்பிட்ட லீலைகளைச் சொல்லி, அவதாரங்களை நிந்தித்தல்.

56. தவறுதலாகக் கூட, எவரையும் தெய்வமென அழைத்தல்.

57. தவறுதலாகக் கூட, இறைவன் மற்றொருவருக்குக் கீழ்ப் படிந்தவர் அல்லது பிறரது ஆதரவுக்குட்பட்டவர் என்று கருதல்.

58. இறைவனது பிரசாதத்தை பேராசையால் பிறருக்குக் கொடுத்தல்.

59. இறைவனது திருநாமம், படம் அல்லது பிம்பத்திற்கு அவமரியாதை செய்தல்.

60. ஒருவரைக் கொடுமைப்படுத்துவது, அச்சுறுத்துவது அல்லது அவருக்குத் தீங்கிழைப்பது.

61. தன் கொள்கையை நிலைநிறுத்த முடியாமற் போனாலோ, அல்லது விவாதத்தில் தோற்றுப் போனாலோ, தன் நம்பிக்கை அல்லது மதத்தைத் துறப்பது.

62. கடவுளின் அவதாரங்களை சாதாரண விஷயமாக நினைப்பது.

63. ராதாகிருஷ்ணன் போன்ற தெய்வ ஜோடிகளை வெவ்வேறாகத் தனித்துப் பார்த்தல்.

64. அதீதமான ஆர்வத்தினால், குருவின் ஆணையின் உட்பொருளை அறியாது நடத்தல்.

நாரதர் வரலாறு

I

ஸ்ரீஹரியின் புகழைத் தன் வீணையில் இசைத்த வண்ணம் நாரதர் உலகைச் சுற்றி வருகிறார். மக்களின் உள்ளங்களை இறைவன் பால் திருப்புகிறார். உலகெங்கும் உவகை, அன்பு, அமைதியைப் பரப்புகிறார். தேவரிஷி நாரதரின் புகழ் ஒங்குக.

யோக சக்தியால் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில், நாரதர் விரும்பிய இடத்திற்குச் செல்லும் ஆற்றல் உடையவர். அவர் விளைவிக்கும் கலகங்களும், அதனால் எழும் சண்டை சச்சரவுகளும் உலக நன்மையின் பொருட்டே செய்யப்பட்டவை. வால்மீகி, வியாசர், சுகர், பிரகலாதன், துருவன் மற்றும் பல சான்றோர்களையும் பக்தி வழியில் செல்லத் தூண்டியது நாரதரே.

தனது பூர்வ ஜன்மத்தில் நாரதர் ஒரு பணிப் பெண்ணின் மகனாகப் பிறந்தார். ஒரு மழைக் காலத்தில் பல மகான்களும், துறவிகளும், ரிஷிகளும் அந்த கிராமத்திற்கு வந்து, அங்கேயே தங்களுது சாதுர்மாஸ்ய விரதத்தைக் கழித்தனர். அப்போது நாரதர் மிகச் சிறிய குழந்தை. அவரது தாய் அவரை அம்மகான்களுடைய பணிவிடைக்கு அனுப்பிவைத்தாள். நாரதர் தன் குழந்தைத் தனத்தையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, மனப்பூர்வமாக, அன்போடும், பணிவோடும் அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தார். நேரத்தையெல்லாம் அவர்களது காலடியிலேயே செலவிட்டார். அச்சான்றோர்கள் அவரது பணிவிடையால் உளமகிழ்ந்தனர். அவரை அனைவரும் மிக அன்போடு நடத்தினர். அவர்களது ஆணைப்படி, அவர்கள் உண்டபின் அவர்களது இலையில் எஞ்சியிருந்த உணவை அவர் உண்டார். இச்செயலால் அவரது பாவங்களெல்லாம் தொலைந்தன. அவரது உள்ளம் தூய்மை பெற்றது. அவர்கள் கூறிய கிருஷ்ணலீலைக் கதைகளைக் கேட்டு, மெள்ள மெள்ள அவரது உள்ளத்தில் பக்தி வளர்ந்தது. மனம் சீராக உறுதியோடு இயங்கியது. அந்த மகாத்மாக்கள் சிறப்பான அறிவுரைகளை வழங்கி, தெய்வஞானத்தையும் அவருக்கு

அளித்தார்கள்.

அம் மகான்கள் கிராமத்தை விட்டுச் சென்ற பிறகும், நாரதர் தன் சாதனத்தைத் தொடர்ந்து செய்தார். பஜனையும் செய்தார்.

ஒரு நாள் ஒரு பாம்பு கடித்து, அவரது தாய் மரணமடைந்தாள். நாரதச் சிறுவன் வீட்டை விட்டு விட்டு, ஓர் அடர்ந்த காட்டை அடைந்தான். அங்கே ஆற்றங்கரையில் ஓர் அரச மரத்தடியில் அமர்ந்து ஹரியை தியானம் செய்யத் தொடங்கினான்.

அவனுள்ளத்தில் ஆண்டவன் காட்சி தந்தான். மயிர்க் கூச்செறிய நாரதச் சிறுவன் உலகை மறந்தான், தன்னையும் மறந்தான், ஒரே பேரானந்தப் பெருங்கடலில் திளைத்தான்.

திடீரென இறைவனது உருவம் மறைந்தது. அவன் பெரும் சோகத்தால் வருந்தினான். மீண்டும் ஹரியின் உருவத்தைக் காண மிகவும் முயன்றான். அப்போது அவனுக்கு ஓர் அசரீரி கேட்டது: “குழந்தாய், இப்பிறவியில் உனக்கு மீண்டும் என் தரிசனம் கிட்டாது. உனக்கு என்பாலுள்ள பக்தியைத் தூண்டி இன்னும் வளரச் ‘செய்வதற்காகவே உனக்கு தரிசனம் தந்தேன். ஒரு சிறிது காலம் தான் என்றாலும், சான்றோர்களின் சத்சங்கத்தை நீ நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டு என்னிடம் ஆழ்ந்த பக்தியை வளர்த்துக் கொண்டாய். நீ இந்த உடலை விடும்போது, எனக்கு மிக நெருங்கிய பக்தனாக இருப்பாய். என்னிடம் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டு இருப்பாய். என்னருளால் கல்ப காலம் முடிந்தபின்னும், இப்பிறவி நிகழ்ச்சிகளை நீ மறக்காமல் நினைவில் இருத்திக் கொள்வாய்”.

நாரதச் சிறுவனும் அதைக் கேட்டு, அவ்விடத்தை விட்டகன்று, இறைவனின் புகழைப் பாடிக் கொண்டு உலகெங்கும் திரிந்தான். ஆனால் உலகத் தொடர்புகளை அறுத்துக் கொண்டான். ஒரு நாள் அவனது உடலும் மாய்ந்தது. உடனே இறைவனின் தோழனாக தெய்வீக உடல் பெற்றான்.

கல்பத்தின் இறுதியில், பிரளயத்தின் போது தன் சிருஷ்டியையெல்லாம் பிரம்மா தன்னுள் இழுத்துக்

கொண்டபோது நாரதர் பிரம்மாவின் மூச்சுக் காற்றின் வழியாக அவரது இதயத்தில் புகுந்தார். ஆயிரம் யுகங்களுக்குப் பிறகு, பிரம்மா மீண்டும் படைப்புத் தொழிலைத் தொடங்கிய போது, மரீசி மற்றும் ரிஷிகளோடு நாரதரும் அவரது மூச்சின் வழியாக வெளியே வந்தார்கள்.

அன்றிலிருந்து, இறைவனிடமிருந்து தான் பெற்ற வீணையை இசைத்துக் கொண்டு, நாரதர் மூவுலகிலும் திரிந்து வருகிறார். எப்போதெல்லாம் நாரதர் தெய்வபக்தியில் கலந்து, இறைவனது லீலைகளைப் பாடுகிறாரோ, அப்போது அந்த நொடியில் இறைவன் அவர்முன் பிரத்யட்சமாகிறான்.

II

வேத உண்மைகள் பற்றி பூரண அறிவும் நாரதர் அடையப் பெற்றார். அவருக்கு தர்மஞானமும், இதிகாச புராண அறிவும் உண்டு. அத்துடன் முந்தைய கல்பத்தில் நடந்த உண்மைகளையும் அறிந்திருந்தார். அவர் சங்கீத மேதை, சிறந்த நாவன்மை படைத்தவர். தன் யோக சக்தியால் சர்வ லோகங்களையும் நேரடியாகப் பார்க்கக் கூடியவர். உலக நன்மைக்காகக் கலகங்களைத் தூண்டிவிடுபவர். பக்தியின் உருவானவர், பெரும் பக்திப் பிரசாரகர்.

நாரதர் முனிவர்களிடையே சிறந்த ஞானி. எப்போதும் தவவழியில் ஈடுபட்டவர். தேவதூதர், துறவி, மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலிருந்து இறைவனின் பேரருளாலும், தன்முயற்சியாலும் மிக உயர்ந்த ஆத்மீக மகிமையை அவர் எய்தினார். அவர் ஒரே உருவில் ஞானியும், யோகியும், பக்தரும் ஆவார்.

அவர் பிரம்மஞானி. வேத மந்திரங்களை உணர்ந்த கவி, தீர்க்கதரிசி. அவர் அனைவரையும் கை தூக்கி விடுபவர். அவர் காப்போன், சேர்திருத்தவாதி. அவர் எங்கெங்கிலும் மதிக்கப்படுபவர். பிறரை சமாதானப்படுத்தும் கலையில் வல்லவர். கூர்ந்த மதிநுட்பம், சமயோசித புத்தி, பணிவு, மன்னிக்கும் குணம், பொறுமை, அமைதி, தன்னடக்கம், நேர்மை, இரக்கம்,

இறைவனிடம் அசையாத பக்தி இவையனைத்தும் பெற்றவர் நாரதர். மங்களகரமானதை எப்போதும் செய்பவர்.

பிரம்மனின் ஆன்மீகப் புதல்வர்கள் பத்துப் பேரில் அவர் ஒருவர். ஞானம் பெறுவதற்காக அவர் சனத்குமாரரை அணுகினார். தான் பெற்ற பெரும் கல்வியால் சோகத்தைத் தாண்ட முடியவில்லை என்று அவர் சனத்குமாரரிடம் ஒப்புக் கொண்டார். சனத்குமாரரும் நாரதருக்கு பூமா என்ற எல்லையற்ற பேரானந்தத்தை எடுத்து உபதேசித்தார். இது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

தேவர்கள், அசுரர்கள், மானிடர் யாவருக்கும் நாரதர் உற்ற நண்பர், தத்துவ உபதேசி, வழிகாட்டி எல்லாமாக இருப்பவர்.

நாரதரது அருளால் துருவன் வான மண்டலத்தில் அழியா ஓளிபெற்று விளங்குகிறான். இரணியன் மனைவியின் கர்ப்பத்தில் இருந்தபோதே பிரகலாதனை தன் பாதுகாப்பில் எடுத்துக் கொண்டார் நாரதர்.

சிவனிடமிருந்த பெற்ற வரத்தைத் தன் மேலேயே பிரயோகித்துச் சோதிக்குமாறு நாரதர் அந்தகனுக்குக் கூறுகிறார். தேவகியின் குழந்தைகளைக் கொல்லுமாறு கம்சனுக்குக் கூறுகிறார். ராவணனை வாலியின் வாலில் மாட்டிக் கொள்ளச் செய்கிறார். இந்திரனிடமிருந்து பாரிஜாதத்தைப் பறித்து அவனது கர்வத்தை அடக்க வேண்டி, கண்ணனின் தூதனாக இந்திரனிடம் அவர் செல்லுகிறார். இந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அவரது நேர்மையின் சிறப்பைக் காட்டுகின்றன.

தேவரிஷி நாரதரை பகவான் ஹரியின் மூன்றாவது அவதாரமாகப் பல புராணங்கள் பேசுகின்றன. பாகவத புராணத்தின் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் 22 அவதாரங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் புருஷனுக்கும், வராகத்திற்கும் பின்னால் நாரதர் வருகிறார்.

அவரைத் தேடிக் கண்டவர்களுக்கு, நாரதர் உயர்ந்த, புத்துணர்ச்சி ஊட்டும் சுரங்கமாக இருந்திருக்கிறார்.

தேவரிஷி நாரதரின் ஆசிகள் உங்களுக்கெல்லாம் கிடைப்பதாக!

நாரதர் வியாசரிடம் ஏற்படுத்திய எழுச்சி

உலக மக்களின் நன்மையின் பொருட்டு வியாச மகரிஷி வேதங்களை நான்காகப் பிரித்தார். பிறகு அவர் மகா பாரதத்தை இயற்றினார். மேலும் பதினெட்டு புராணங்களையும் எழுதினார். எனினும் அவருக்குத் திருப்தியில்லை, மன அமைதியில்லை. சரஸ்வதி நதிக்கரையில் அமர்ந்து தீவிர தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

அப்போது நாரதர் அவர் முன் தோன்றிப் பேசலானார் : “மகரிஷியே, தர்மத்தின் பிற பகுதிகளைப் பற்றித் தாங்கள் விவரித்த அளவுக்கு, தங்கள் நூல்களில் இறைவனது புகழ் பேசப்படவில்லை. பாகவத தர்மத்தைப் பற்றி சொல்லாது விட்டுவிட்டீர்கள். அது தான் தங்களது சஞ்சலத்திற்குக் காரணம். உலகக்ஷேமத்தின் பொருட்டு இப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணனது லீலைகளைப் பற்றிப் பாடுங்கள். தங்களுக்கு நித்தியமான சாந்தி கிட்டும்”.

இதைக் கேட்ட வியாசர் உடனே பாகவதத்தை எழுதத் தொடங்கினார்.

நாரதருக்கு தக்ஷன் இட்ட சாபம்

சிருஷ்டியின் துவக்கத்தில், பாஞ்ஜசன்யனின் மகளும், தன் மனைவியுமான சுசிக்னி மூலமாக தக்ஷன் 10,000 மக்களைத் தோற்றுவித்தான் - உலகப் படைப்பு தொடர்வதற்காக. ஹர்யவசுக்கள் என்ற அம்மக்கள் தங்களது தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற்ற விரும்பினர். அவர்கள் நாராயணசரசுக்குத் தீர்த்த யாத்திரை சென்றார்கள். வாழ்க்கையின் மேலான லட்சியமான ஆத்மானுபூதியை அடையுமாறு நாரதர் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார். அந்தப் 10,000 பேர்களும் துறவு பூண்டு, பிறகு இல்லற வாழ்க்கைக்கே திரும்பவில்லை.

தக்ஷன் பெருங் கோபமடைந்தான். பிரம்மா அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினார். தக்ஷன் மீண்டும் 10,000 பிரஜைகளைப் படைத்தான். சபலவசுக்கள் என்ற அவர்களும் நாராயணசரஸ் சென்றார்கள். அவர்களும் தெய்வானுபூதி பெற வேண்டி, மீண்டும் திரும்பவே இல்லை.

தக்ஷன் நாரதரை சபித்தான். அவனது சாபத்தினால் தான் ஒரு நிரந்தரமான வாசஸ்தலமின்றி நாரதர் மூவுலகிலும் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்.

உள்ளுறை

a. பதிப்பகத்தார் உரை	iii
b அறிமுகம்	iv
c நாம அபராதங்கள்	ix
d. நாரதர் வரலாறு	xiii
1. தெய்வீக அன்பின் இயல்பு	1
2. பக்தியின் பொருள்	5
3. பக்தியின் பலன்கள்	10
4. துறவு	20
5. பக்திக்குப் பல விளக்கங்கள்	33
6. பக்தியின் தலையாய நிலை	47
7. ஞானமும் பக்தியும்	50
8. பக்தியைப் பயின்று வளர்ப்பது எப்படி?	57
9. மகான்களுடைய சத்தங்கத்தின் மகிமை	68
10. தீயோரோடு சேராதே	72
11. மாயையைக் கடப்பவர் யார்?	77
12. பிரேமையின் இயல்பு	85
13. இரண்டாம் நிலை பக்தி	92
14. பக்தியைக் கடைப்பிடிப்பது எளிதே	95
15. பக்தியும் சமூக வழக்கங்களும்	99
16. பக்தர்கள் மகிமை	106
17. பக்தர்கள் ஜாதி மதங்களைக் கடந்தவர்கள்	112
18. பக்தர்களுக்கு அறிவுரைகள்	115
19. பக்தியே தலைசிறந்த சாதனம்	123
20. முடிவுரை	126

ஆசியுரை

நம் வாழ்க்கையில் ஒளியாகவும், வழிகாட்டியாகவும் விளங்கும் சத்குரு ஸ்ரீசுவாமி சிவானந்தா அவர்களுக்கு வணக்கம்.

பல ஆண்டுகளாக எண்ணற்ற நூல்களை வெளியிட்டு குருமகராஜ் சுவாமி சிவானந்தா அவர்களின் புனிதமான ஞானயக்ஞப்பணியை இராசிபுரம் தெய்வீக வாழ்க்கைச் சங்கம் முறையாகவும், ஒழுங்காகவும், திட்டமிட்டும் வெளியிட்டு வருகிறது. அதனால் தமிழ்நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளில் இருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான ஆன்மீக சாதகர்கள், அடியவர்களின் இல்லங்களில் சுவாமி சிவானந்தா அவர்களால் எழுதப்பட்ட வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி உண்டாக்கும் நூல்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகள் இன்று இருக்கின்றன.

2004 ஆம் ஆண்டு ஞானயக்ஞ வேள்வியில் குருதேவரின் பிரசித்தி பெற்ற 'நாரத பக்தி சூத்திரம்' என்ற நூலை திரு. மு. ஸ்ரீனிவாசன் அவர்கள் மிக மிக அற்புதமாக தூய எளிய தமிழில் அழகிய முறையில் ஸமஸ்கிருத ஸ்லோகங்களுடன் மொழி பெயர்த்துள்ளார்கள்.

இந்நூலை மிகச் சிறந்த முறையில் மதுரை 'பிரிண்ட் ஷாப்' நிறுவனத்தினர் டைப்செட் செய்து கொடுத்துள்ளனர். சிவகாசி தி. ஓரியண்ட் பிராஸஸர்ஸ் மிகச் சிறந்த முறையில் அச்சடித்துக் கொடுத்துள்ளனர்.

இப்பணிக்குத் தேவையான பொருளை வாரி வழங்கியவர்கள், இப்புனிதமான பணியைச் செய்த நல்ல ஆன்மாக்கள், இந்த ஆன்மீக போதனைகளைப் படிப்பவர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் தெய்வீக அருளைப் பொழிய வேண்டுமெனப் பிரார்த்தனை செய்கிறேன்.

ஸ்ரீ சுவாமி சிதானந்தா
ஓம்

நாரத பக்தி சூத்திரங்கள்

1. தெய்வீக அன்பின் இயல்பு

சூத்திரம் 1. அதாதோ பக்திம் வ்யாக்யாஸ்யாமஹ |

பொருள் : எனவே, இப்போது, பக்தியை விளக்குவோம்.

(அத) : இப்போது, (அதஹ) எனவே (பக்திம்) : பக்தி (கொள்கையை), (வாக்யாஸ்யாமஹ) : நாம் விவரித்துக் கூறுவோம்.

சூத்திரம் என்றால் ஆழ்ந்த பொருள் பொதிந்த சிறு சொற்றொடர். மலரையும், முத்துக்களையும் ஒரு நூலில் அழகுறக் கோத்து அமைப்பது போல், தத்துவக் கருத்துக்கள் ஒரு சூத்திரத்தில் கோர்வையாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ரிஷிகள் எப்போதுமே தங்களது கருத்துக்களை சுருக்கமான சூத்திரங்களில் வெளிப்படுத்தினார்கள். ரிஷிகளின் எழுத்துக்களின் தனித்த அழகே அது தான். அது தெய்வானுபூதியின் அடையாளம். ஆறு தரிசனங்கள் அல்லது தத்துவ சிந்தனை வழிகள் சூத்திரங்களாகவே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நல்ல உரையின்றி, சாதாரண மக்கள் இந்த சூத்திரங்களைப் புரிந்து கொள்வது சிரமமானது.

‘அத’ என்றால் ‘இப்போது’ என்று பொருள். சில சமயங்களில் இச்சொல் தொடர்ச்சி என்ற பொருளில் பயன்படுகிறது. ஒரு நூலைத் தொடங்கும் போது அது நல்ல முறையில் அமையவும், நன்கு நிறைவேறவும் இறையருளை வேண்டுவதாகவும் இச்சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

பூர்வாங்கமான தகுதிகள் அல்லது நிபந்தனைகள் ஏற்கப்பட்டு முடிந்துவிட்டன என்றும் இச்சொல் குறிக்கும். அதற்கு வேண்டிய தயாரிப்புகளின்றி, தகுதிகளின்றி ஒரு சாதகன் ஆழ்ந்த தத்துவ ஆராய்ச்சியோ, ஆன்மீகப் பயிற்சிகளோ செய்யமுடியாது.

ஆவல் அல்லது வேட்கை, சிரத்தை, பக்தி, சகிப்புத்தன்மை, பொறுமை, விடாமுயற்சி, மன்னிக்கும் இயல்பு, இரக்கம் கலக்கமற்ற தெளிந்த உள்ளம், உற்சாகம், தைரியம், அஹிம்சை, வாய்மை, தூய்மை அல்லது பிரம்மச்சரியம், தன்னலமற்ற தொண்டியல்பு, வைராக்யம், விவேகம், ஒருமுனைப்பட்ட மனம் - என்ற இவையெல்லாம் சாதகனிடம் இருக்க வேண்டும். இது தான் இறைவனிடம் அன்பு செலுத்துவதற்கு அல்லது தெய்வக் காதலுக்கான ஆயத்த வேலை.

ஆண்டவனது திருவருளில் சாதகனுக்கு நம்பிக்கை வேண்டும். தெய்வானுபூதி பெற வேண்டுமென்ற வேட்கையும் அவனிடம் மிகத் தீவிரமாக இருக்கவேண்டும். வேதநூல்களிலும், ஆச்சாரியாரது திறமையிலும் அவனுக்கு ஆழ்ந்த நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும். ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய திறமை அவனிடம் இருக்கவேண்டும். அவன் ஊனங்களற்றவனாகவும், வாய்ப்புக்கள் பெறுபவனாகவும், நல்ல சௌகரியமான சூழ்நிலை உள்ளவனாகவும் இருக்கவேண்டும். அப்போது தான் அவன் பக்தியை நன்கு பயிலத் தகுதி பெறுகிறான். அப்போது தான் அவன் பயன் பெறமுடியும்.

பக்தி வழியைப் பின்பற்ற விரும்புபவர்களுக்கு இன்றியமையாது இருக்கவேண்டிய ஏழு தகுதிகளை விசிஷ்டாத்வைதத்தை தோற்றுவித்த ராமானுஜர் குறிப்பிடுகிறார்.

அவையாவன :

1. விவேகம் (உணவு பற்றிய விவேகம்)
2. விமோகம் (ஆசைகளினின்று விடுதலை)
3. அப்யாசம் (பயிற்சி)
4. க்ரியா (பிறர்க்கு நன்மை செய்தல்)

5. கல்யாணம் (சிந்தனை, சொல், செயல் இவற்றில் தூய்மை, அஹிம்சை, தருமசிந்தனை, மற்றும் நற்பண்புகள்)

6. அநவஸதா (மகிழ்ச்சி, சுறுசுறுப்பு)

7. அநுத்தர்ஷ (அதீதமான உவகை இல்லாமை)

‘அத’ என்றால் ‘இப்போது’- கர்மம், ஞானம் இவை பற்றி விளக்கமாகப் பேசிய நாரதர் இப்போது பக்தியின் இயல்பையும், அதை அடையும் வழிகளையும் பற்றி பேசப்போகிறார் என்பதை ‘இப்போது’ என்ற சொல் குறிக்கிறது.

அத - ‘எனவே’ அல்லது ‘ஆகையினால்’- இச்சொல் நாரதர் எக்காரணத்தால் பக்தி சாஸ்திரத்தை விளக்க முற்படுகிறார் என்பதைக் குறிக்கிறது. பக்தியே பிறப்பு இறப்பாகிய சம்சாரச் சக்கரத்திலிருந்து விடுபடவும், தெய்வாநுபூதி பெறவும் வகை செய்வது. அது மிக மிக எளிய வழி. எவராலும் அதைப் பின்பற்ற முடியும். ஞான வேட்கையுள்ளவர்க்குப் பெருந் துணை பக்தி. சங்கரர், மதுசூதனர், சுகதேவர் போன்ற ஞானிகளும் ஆத்மாநுபூதிக்குப் பிறகு இறைவனுடைய இனிமையையும், அன்பு நிறைந்த உறவையும் அனுபவிக்கும் பொருட்டு பக்தியைக் கடைப்பிடித்தார்கள். நாரதருக்கு மிகப் பிடித்தது பக்தியே. தான் பெற்ற அந்தப் பிரேமையின் பேரின்பத்தைப் பிறரோடு பகிர்ந்து கொள்ள பேராவல் கொண்டவர் நாரதர்.

‘பக்தி’ என்ற சொல் ‘பஜ்’ என்ற மூலச் சொல்லிலிருந்து வருகிறது. ‘பஜ்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘இறைவனோடு ஒட்டிக் கொள்ளுதல்’ என்று பொருள். பஜன், வழிபாடு, பக்தி, அநுராகம், பிரேமை, ப்ரீதி அனைத்தும் ஒரே பொருளுடைய சொற்கள். பக்தி பக்திக்காகவே. எனவே பக்தன் கடவுளை விரும்புகிறான், கடவுளை மட்டுமே விரும்புகிறான். அவனுக்கு வேறு சுயநல எதிர்பார்ப்புகள் எதுவும் கிடையாது.

‘வ்யாக்யாஸ்யாமஹ’- இதனுடைய பொருள் ‘விளக்கிச் சொல்லுவோம்’ என்பதாகும். இந்த நூல் சாதாரணமான விளக்கம் அல்லது உரை அல்லது பாஷ்யமல்ல. இந்நூல் பக்தர்களின் சொந்த அனுபவங்களைப் பற்றிய விளக்கம். பிறருடைய அனுபவங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஊகித்து எழுதிய தத்துவ விளக்கமல்ல இது. நூலாசிரியரான நாரதரின் சொந்த அனுபவங்கள், வேதநூல்களின் ஆதாரத்தைப் பெற்றவை - இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த விளக்கமே இந்த நூல்.

2. பக்தியின் பொருள்

சூத்திரம் 2: ஸாத்வஸ்யமின் பரமப்ரேம ரூபா|

பொருள் : உண்மையில் அது (பக்தி) மிக மேலான இறையன்பின் இயல்பே.

(ஸா) : அது (பக்தி); (து): உண்மையில், (அஸ்மின்) : இதில், (பரம): தலையாய, அனைத்துக்கும் மேலான; (ப்ரேம) அன்பு, பிரேமை; (ரூபா) : வடிவம், இயல்பு.

‘த்வஸ்யமின்’ என்ற இடத்தில் சிலர் ‘தஸ்மின்’ அல்லது ‘கஸ்மின்’ என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

(ஸாபரானுரக்திரீச்வரே) ‘இறைவனிடத்தில் பூரணமான பற்று’ என்பது பக்தியைப் பற்றிய சாண்டில்யரின் விளக்கம்.

பக்தி என்ற சொல் ‘பஜ்’ என்ற மூலச் சொல்லிலிருந்து வருகிறது என்று சென்ற சூத்திர விளக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. பக்தனுக்கு சுயநல எதிர்பார்ப்புகள் எதுவுமில்லை. அவனுக்கு எவ்வித அச்சமும் இல்லை. எனவே தான் பக்தி ‘பரமப்ரேம ரூபா’ அல்லது அனைத்துக்கும் மேலான இறையன்பாகிறது. தந்தை உயர்ந்த நீதிபதி என்றாலும் அவருடைய மகனுக்கு அவரிடம் அச்சமுண்டோ? கணவனிடம் மனைவி அஞ்சுகிறாளா? அப்படியே தான் பக்தனும் இறைவனைக் கண்டு அச்சப்படுவதில்லை. தெய்வ தண்டனை என்ற எண்ணம் அவனிடமிருந்து போய்விட்டது. தனது இஷ்ட தெய்வம் ஓர் அன்புக்கடல், பிரேம சாகரம் என்று பக்தன் நினைக்கிறான், நிச்சயமாக நம்புகிறான்.

பக்தி, இறைவன் பால் கொண்ட தனிப்பட்ட அன்பு. அவன் இறைவனோடு முற்றிலுமாகத் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்கிறான். உலகில் வேறு எப்பொருளிலும் அவனுக்குப் பற்றில்லை. அவனுக்கு இம் மண்ணுலகத்து ஆசைகளும் இல்லை, விண்ணுலகத்து ஆசைகளும் இல்லை. முக்தியைக் கூட அவன் விரும்புவதில்லை.

மேலான அன்பு பிரதிபலனை எதிர்பார்க்காது. அது வெகுமதியை வேண்டாது. பக்தனுக்குத் தன் இஷ்ட தெய்வம் தான் வேண்டும். உலக இன்பங்களிலோ, வியவ காரங்களிலோ அவனுக்கு அக்கரையில்லை.

அன்பு எப்படி வளருகிறது என்று கவனி. முதலில் சிரத்தை பிறக்கிறது. பிறகு கவர்க்கி, அதன் பின் தொழுகை. அதனின்றி விளைவது உலகாயத விருப்பங்களை அடக்குவது. அதனால் விளைவது ஒருமுக சிந்தனையும், திருப்தியும். பிறகு இறைவனைப் பற்றிக் கொள். மேலான, அனைத்துக்கும் மேலான இறையன்பை அடை.

இவ்விதமான பக்தியில் புலன் இன்பம் தரும் உலகப் பொருள்களில் ஒருவனுக்குள்ள பற்று முழுதுமாக இஷ்ட தெய்வமான ஒன்றுக்கு மாற்றப்படுகிறது. அதிலிருந்து இறைவனை விட்டு நீங்காத ஐக்கியமும், அதனால் ஒருமையும் கிட்டுகின்றன.

பக்தி, அபார பக்தி அல்லது கௌண பக்தி என்றும் பராபக்தியென்றும் இரு வகைப்படும். அபரா பக்தி என்பது ஆரம்ப கால பக்தி, கீழ்நிலை பக்தி. பராபக்தியோ அனைத்துக்கும் மேலான பக்தி நிலை.

பக்தனுக்கும் பரமனுக்கும் உள்ள பக்தியின் பலநிலைகளில் உள்ள தெய்வ மானுட உறவு இங்கே அழகாக விளக்கப்படுகிறது. அனுமன் ராமனிடம் சொல்லும் ஒரு வாசகம் இதோ : 'தேஹ புத்யா து தாஸோஹம், ஜீவபுத்யா த்வத் அம்சகஹ | ஆத்ம புத்யா து த்வமேவ அஹம் இதிமே நிச்சிதா மதிஹி'. அதாவது, நான் இவ்வுடலெடுத்த ஒருவனாக என்னை நினைக்கும் போது, நான் உன் அடிமை, என்னை ஒரு ஜீவாத்மாவாக நினைக்கும் போது, நான் உன்னில் ஒரு பாகம். ஆனால் 'நானே ஆத்மா' என்று ஆத்மாநுபூதி பெற்றதும் நானும் நீயும் ஒன்று. இது எனது நிச்சயமான முடிவு" என்று அனுமன் பேசுகிறான்.

ஒரு அறிவிலியின் இதயத்தில் அன்பு கட்டுப்பாடின்றிப் புதராக வளருகிறது. இதயத்தின் ஒரு மூலையில் இனிய அன்பு இருக்கிறது. ஆனால் இதயம் முழுவதும் ஒரே முட்கள் - பகைமை, பொறாமை, வேறு தீய பண்புகள் போன்றவை - மண்டிக் கிடக்கின்றன. எனவே அன்பின் வசீகரம் காணக் கிடைப்பதில்லை. அன்பு எங்கேயோ மேலே எழமுடியாத ஆழத்தில் இருக்கிறது. அதை இல்லை என்றே கூறிவிடலாம். ஆனால் இறைவனது உண்மை பக்தனிடத்தில் இந்த அன்பு பண்பட்டு நிற்கிறது. அவனது இதயப் பூங்காவில் காமம், குரோதம், மத, மாத்ஸர்யங்களான களைகள் இல்லை. அந்த இதயத்தினின்று இறையன்பு என்ற நறுமணமே வீசுகிறது.

(து) : அந்தரங்கமான வேறு காரணங்களுக்காகவோ, அல்லது கடவுளிடத்தில் அச்சத்தாலோ ஒருவர் கொள்ளும் கீழ்நிலை பக்தியினின்று, நாரதர் இந்த சூத்திரத்தில் சொல்லவரும் மேலான பக்தி வேறுபட்டது என்பதை இந்தத் 'து' என்ற சொல் குறிக்கிறது.

பெண்டு, பிள்ளைகள், பெற்றோர், நண்பர் உறவினர்களிடம் கொண்ட சாதாரண அன்புக்கும் பக்திக்குமுள்ள வேறுபாட்டை உணரவேண்டும்.

'அஸ்மின்' என்ற சொல் இங்கு அன்புக்குரிய பொருளைக் குறிக்கிறது. நாரதர் உபதேசம் இனம், வகுப்புக்களைச் சாராதது. எனவே சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மன், ஈசுவரன் என்று பெயரெதையும் குறிப்பிடவில்லை.

பரமப்ரேமரூபா : இந்தப் பராபக்தியில் தன்னலமோ, ஆணவமோ, காரணமோ, அச்சமோ இல்லை. பக்தியைப் பற்றிய உணர்ச்சி வெறி பராபக்தி ஆகாது. அத்தகைய வெறி விரைவில் போய்விடும். குருட்டு நம்பிக்கை பராபக்தி ஆகாது.

அவரவர் நிலைக்கேற்ப பக்தர்கள் வழிபடும் பல பொருள்களாவன : 1. தன் கடவுள் - சிவன், விஷ்ணு என்றபடி 2. அந்தக் கடவுளின் பிம்பம் 3. ராமர், கிருஷ்ணர் போன்ற

ஓர் அவதாரம். 4. தன் குரு அல்லது ஆத்மீக வழிகாட்டி. 5. பொதுவாக மனித சமுதாயம் 6. பரம்பொருளின் வெளிப்பாடான இந்த உலகம் (ஜகத்) 7. உலகையாளும் நமது அந்தர்யாமி 8. தனது ஆத்மா.

சூத்திரம் 3. அம்ருதஸ்வரூபா ச|

பொருள் : மேலும் அது அமுதத்தின் இயல்பையும் கொண்டது. அமுதத்தின் (அம்ருதஸ்வரூபா) : இயல்புடையது. (ச) : மேலும்

பக்தி உண்மையான அமுதம். அது சம்சார சக்கரத்திலிருந்து விடுதலையளிக்கிறது. யமன் ஒரு பக்தனருகில் வரமுடியாது. பக்தன் அமரத்வமெய்துகிறான். அவன் எப்போதும் இறைவனின் சந்நிதியிலேயே வாழ்கிறான்.

அம்ருதம் என்றால் ம்ருதம் (மரணம்) அற்ற என்று பொருள். சாவாமையை அளிப்பது அம்ருதம்.

இறைவன், அம்ருதம், சாந்தி, அனந்தம் (அந்தம் அல்லது முடிவற்றது), சித், ஆனந்தம், நிர்வாணம், முக்தி, சித்தி எல்லாம் ஒரே பொருளையுடைய சொற்கள்.

பக்தி அமரத்துவத்தை அளிக்கிறது. பக்தி அமுதத்தின் வடிவம். நித்ய சுகம், அமரத்துவம், பரம சாந்தி, நித்ய திருப்தி, அகண்ட (இடையற்ற) சுகம் அனைத்தும் இறைவனிடத்தில் மட்டுமே அடையமுடியும். அதனால் தான் சாதகர்கள் தெய்வானுபூதி அடைய முயற்சிக்கிறார்கள். உலக இன்பம் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. இப்போது சிரிப்பவன், சிறிது நேரத்திற்குப் பின் மணிக்கணக்காக அழுகிறான். கோடஸ்வரனுக்கும் மனஅமைதி இல்லை. கவலையும், அச்சமும், பகைமையும் அவனை வருத்துகின்றன. மருந்தில்லாமல் அவன் தூங்க முடிவதில்லை. அவனது நிலை ஒரு கைதியை விட மோசமானது. உலகின் மிகப் பெரிய கோடஸ்வரனான ராக்ஷஸபெல்லர் தன்னால் ஒரு உணவையும் உட்கொள்ள முடியாத அளவுக்கு நோயாளியாகவும்,

மகிழ்ச்சியற்றவனாகவும் இருப்பதாகத் தனது பாதிரியாரிடம் கூறினாராம். பிருகதாரண்யக உபநிஷதத்தில் மைத்ரேயி தன் கணவரான யாஜ்ஞவல்கியரிடம் கேட்கிறான் : “மூவுலகத்தின் செல்வமெல்லாம் இருந்தால் எனக்கு அமரத்வம் கிடைக்குமா?” என்று. “நிச்சயமாகக் கிடைக்காது” என்று பதிலளிக்கிறார் யாஜ்ஞவல்கியர். கடோபநிஷதத்தில் யமனும் நசிகேதனிடம் சொல்லுகிறான் : “மதிமயக்கத்தாலும், ஆணவத்தாலும் செல்வந்தர்கள் தங்களது நினைவாற்றல், அறிவு, புத்தி அனைத்தையும் இழந்து, இன்பமற்ற, அநித்யமான இவ்வுலகில் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பெடுத்து, என் பிடியில் சிக்குகிறார்கள். காமத்தாலும், பேராசையாலும் நிறைந்த உள்ளமுடைய உலகாயத மாந்தருக்கு பெண்ணும், பெர்ன்னுமே அவர்கள் சிக்கிக் கொள்ளும் வலை. நீ அவைகளைத் துச்சமாக உதறித் தள்ளி, மிக உயர்ந்ததான ‘ச்ரேயஸ் மார்க்க’த்தை நாடியிருக்கிறாய்”.

இந்த உலகம் பல தரப்பட்டது. சமயங்கள் வேறுபடுகின்றன. அறிவாற்றல்கள் வேறுபடுகின்றன. தோற்றங்கள் மாறுபட்டவை. ஒலிகள் மாறுபட்டவை. நம்பிக்கைகள், நமது ருசிகள், இயல்புகள் எல்லாம் வெவ்வேறானவை. ஆனால் அனைவரிடமும் மாறுபடாது நிலைத்த ஒரு விருப்பம் - நிலையான இன்பம், நித்ய சுகம், எல்லையற்ற அறிவு, அமரத்துவம், விடுதலை, சுதந்திரம் வேண்டுமென்பதே. இவை தெய்வாநுபூதியின் மூலம் தான் கிட்ட முடியும்.

3. பக்தியின் பலன்கள்

சூத்திரம் 4 : யல்லப்த்வா புமான் ஸித்தோ பவதி,
அம்ருதோ பவதி, த்ருப்தோ பவதி |

பொருள் : அதை (இந்த மேலான பக்தியை) அடைந்ததும், மனிதன் பூரணம் அடைகிறான், அமரத்துவம் பெறுகிறான், பரம திருப்தியடைகிறான்.

(யத்) : எதை (லப்த்வா) : அடைந்ததும்

(புமான்) மனிதன்; (ஸித்த) பரிபூரணம்;

(பவதி) : ஆகிறான்; (த்ருப்த) : திருப்தியடைதல்

(பவதி) : ஆகிறான்

4, 5, 6 ம் சூத்திரங்கள் பக்தியின் பலன்களை விவரிக்கின்றன.

புமான் : இச்சொல் சிறப்பாக கவனிக்கத்தக்கது. அது எந்த மனிதனையும் குறிக்கும். பக்தியைக் கடைப்பிடிப்பதும், முக்தி பெறுவதும் ஜாதி, மத, வகுப்பு, பால், தேசம் இவற்றால் கட்டுப்படாதது. பக்தி, சிரத்தை, ஆர்வமுடைய எவரும் பக்தியை வளர்த்து, பக்தியின் மூலமாக தெய்வாநுபூதி பெறமுடியும். சீழ் வகுப்புக்களைச் சேர்ந்த நந்தனார், தர்மவியாதன், ராய்தாஸ், கபீர் போன்றவர்கள் ஆண்டவனைக் கண்டுணர்ந்தார்கள். விலங்குகளும் கூட இறையருள் பெற்றதாக புராணங்கள் கூறும். கஜேந்திரன் அதற்கொரு சான்று.

ஸித்தோ பவதி : தெய்வாநுபூதி மூலம் பக்தன் பூரணத்துவம் பெறுகிறான். அவனது ஆசைகளெல்லாம் அடங்கப் பெற்று, எந்தத் தேவையும் இல்லாதவனாய், பக்தன் நிலையான திருப்தி, பரம சாந்தி, நித்யமான பேரின்பம் இவற்றை அனுபவித்தவனாய், ஸித்தனாகிறான்.

நடைமுறை வழக்கில் சித்தர் என்றால் சித்திகளை அல்லது அமானுஷ்யமான சில சக்திகளைப் பெற்றவர் என்று பொருள். ஆனால் அப்பொருளில் சித்தர் என்ற சொல் இங்கு

பயன்படுத்தப்படவில்லை. இங்கே சித்தர் என்ற சொல் தெய்வாநுபூதி பெற்ற பூரண மனிதனைக் குறிக்கிறது.

பக்தன் பூரணத்துவத்தை அடைந்தவன். அவனுக்கு வேண்டியது இறையன்பு ஒன்றே. இந்திரன், பிரமன், முக்தி எதுவுமே அவனுக்கு வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் அவனது உள்ளம் தெய்வக் களிப்பால் நிறைந்திருக்கிறது. அவன் பூரணத்தை உணர்ந்தவன்.

அம்ருதோ பவதி : தெய்வாநுபூதி பெற்றவன் மரணமில்லா அமரத்வம் எய்துகிறான், அவன் எப்போதும் இறைவனிலே வாழுகிறான். இனி அவனுக்கு மறுபிறவி இல்லை. அம்ருதத்துவம் பக்தியின் சாரமான இயல்பு.

த்ருப்தோ பவதி : பூரணமாக ஆனவன், ஒரு சித்தன், அமரனானவன் பூரண திருப்தியோடு இருக்கிறான்.

ஏதாவதொரு விருப்பம் நிறைந்தவுடன் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் சாதாரணமான திருப்தியல்ல இங்கு குறிப்பிடப்படும் திருப்தி. இது ஆசைகள் அற்று தெய்வாநுபூதி பெற்றதால் ஏற்படும் திருப்தி. அதற்கு மேலாக இல்லாத ஒரு பூரணத்துவம் அடைந்தால் தான், ஒருவன் தன் ஆத்மாவில் பூரண திருப்தி பெறுகிறான். அதை விடப் பெரும் பேறு வேறில்லை.

கல்லைப் பொன்னாக்கும் ஸ்பர்ச வேதி உடையவனுக்கு ஒரு சில பொன் துளிகளில் அக்கரையில்லை. அங்ஙனமே அனைத்திற்கும் ஆதிமூலத்தை அடைந்தவனுக்கு இவ்வுலகப் பொருள்கள் ஒரு பொருட்டல்ல.

இறைவன் பால் அன்பு பூண்டு, அவனுக்கும், அவனது படைப்புக்களுக்கான ஜீவராசிகளுக்கும் அவன் பணிபுரிகிறான். முக்தியை நினைந்து அவன் முயற்சிப்பதில்லை. ஆயினும் அவன் கேட்காமலேயே இறைவன் அவனுக்கு முக்தியளிக்கிறான்.

“கண்ணால் காணாத கடவுளிடம் நாம் அன்பு செலுத்துவது எங்ஙனம்” என்று பொதுவாகக் கேட்கிறோம். அதற்கு விடை பக்தர்களின் நடுவே இருந்து பாருங்கள் என்பதே. அவனது கல்யாண குணங்களை, அவனது லீலைகளை, அவனது விபூதிகளை, அவனது அருளையும் அழகையும் (மாதுர்யம்) பற்றிச் செவிமடுங்கள். அவனது திருநாமத்தைத் தினமும் பாடுங்கள். ஜபம் செய்யுங்கள். பிருந்தாவனம், பண்டரீபுரம், அயோத்தி, காசி அல்லது ஆனந்தகுடிரில் ஓராண்டு வசித்துப் பாருங்கள். உங்களது குறைகள் (தோஷங்கள்) எல்லாம் மறைந்துவிடும். இறையன்பு உங்களிடம் வளரும்.

**சூத்திரம் 5 : யத் ப்ராப்ய ந கிஞ்சித் வாஞ்சதி
ந சோசதி நத்வேஷ்டி ந ரமதே
நோத்ஸாஹி பவதி |**

பொருள் : அதை (பக்தியை) அடைவதால், வேறு எதையும் அவன் விரும்புவதில்லை, வருந்துவதில்லை (உற்றார் மரணம், இழப்புக்களை நினைந்து), எதையும் வெறுப்பதில்லை, புலன் இன்பத்தில் களிப்பதில்லை, (உலகப் பொருள்கள் எதையும் அடைய) ஆர்வம் கொள்வதில்லை.

(யத்) : அதை (பக்தியை); (ப்ராப்ய) அடைந்து; (புமான்) : ஒருவன்; (ந) : இல்லை; (கிஞ்சித்) : எதுவும்; (வாஞ்சதி) : விரும்புகிறான்; (ந) : இல்லை; (சோசதி) : வருந்துகிறான்; (ந) : இல்லை; (த்வேஷ்டி) : வெறுக்கிறான்; (ந) : இல்லை; (ரமதே) : களிக்கிறான்; (உத்ஸாஹீ) : ஆர்வம் கொள்ளுகிறான்; (ந) : இல்லை (பவதி) : ஆகிறான்.

ப்ராப்ய : சென்ற சூத்திரத்தில் வரும் ‘லப்த்வா’ என்ற சொல்லும், இச்சொல்லும் ஒரே பொருளுடையதாக இருந்தாலும், ஒரு நுட்பமான வித்தியாசம் உள்ளது. அடைதல் (லப்த்வா) தன் முயற்சியில்லாமலே கூட நிகழலாம். ஆனால் இங்குவரும் (ப்ராப்ய) என்னும் சொல்லுக்குத் தன் முயற்சியால் அடைவது என்றே பொருள்.

பின்னர் பக்தியின் எதிர் விளைவுகளை நாரதர் விவரிக்கிறார்.

பக்தனது உள்ளத்தில் பூரண திருப்தியும், அமைதியும் நிறைந்திருப்பதால், அவனுக்கு வேறு தேவைகள் எதுவுமில்லை. தெய்வாநுபூதியால் அவனுக்கு எல்லாமே கிட்டிவிட்டன. எனவே புலன் இன்பங்களோ, ராஜ்யமோ, அரசோ, அதிகாரமோ, செல்வமோ அவனுக்கு லட்சியமில்லை.

ஆசை எப்படித் தோன்றுகிறது? அவித்யையால், குறையுணர்வால், பேரானந்தம் கிடைக்காததால் ஆசை தோன்றுகிறது. இறைவனது தரிசனம் கிடைத்தால், எல்லா ஆசைகளும் எரிக்கப்பட்டு விடும். அரசரிமை வேண்டி துருவன் தவம் மேற்கொண்டான். ஆனால் தெய்வ தரிசனம் கிடைத்தவுடன் அரசவேட்கை தானாகவே மறைந்து தொலைந்தது. பக்தி ஒரு ஞானாக்னி. அது உலக ஆசைகளையெல்லாம் கொளுத்தி எரித்து விடும்.

தன்னிலே காணும் குறையுணர்வால், தன்னிலே நிறைவு காணாததால், அக் குறைவை நிவர்த்திக்க அவன் வெளியே தேடுகிறான். ஆனால் தன்னிலே இறைவனைக் கண்ட பிறகு அவனுக்கு இறைவனைத் தவிர வேறு உணர்வே இல்லையே. எனவே அவனது வெளித்தேடல் அல்லது ஆசை தொலைந்து, அவன் விருப்பங்களற்றவனாகிறான்.

ந சோசதி : பக்தனுக்கு இறைவனைத் தவிர வேறொன்றிலும் பற்றுதல் இல்லை. அவன் எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. எனவே அஞ்சுவதுமில்லை, ஏமாற்றமுமில்லை, தோல்வியுமில்லை, நஷ்டமும் இல்லை. எனவே அவனுக்கு வருத்தமில்லை.

ஒளிக்கெதிரே இருள் இருக்கமுடியுமா? அப்படியே ஆனந்த சாகரத்தில், அன்புக் கடலில் பக்தன் அமிழ்ந்து கிடக்கும் போது சோகத்துக்கிடமேது? சோகம் என்பது

மனத்தின் படைப்பு. மனம் ஒன்றிலே பற்றுக் கொள்ளும் போது சோகம் பிறக்கிறது. மனமே அழிந்து, தன்னையும் இழந்து, இறைவனிடத்தில் ஐக்கியப்பட்ட பிறகு, சோகம் பக்தனை அணுகமுடியுமா? முடியவே முடியாது.

ந த்வேஷ்டி : ஆசையும், துக்கமும் இல்லாத பக்தனுக்கு பகையுணர்ச்சி எங்கிருந்து வரமுடியும்? அதுவும் குறிப்பாக அவன் ஆண்டவனையே அனைத்திலும் காணும்போது ஏது பகைமை?

பக்தன் அனைவரையும், அனைத்தையும் நேசிக்கிறான். அனைத்தின் நலமே தன்னலம் எனத் தொண்டு செய்து, தாழ்ந்தோரை உயர்த்துகிறான். அவனுக்கு எவரிடத்தும், எதனிடத்தும் பற்றில்லை. இறையன்பிலே திளைப்பதால், தனது திருப்திக்கு அவனுக்கு வேறொன்றைச் சார்ந்து நிற்க வேண்டியதில்லை.

பகைமை உணர்ச்சி அஞ்ஞானத்தால் விளைவது. எங்கும் எதிலும் இறைவனையே காணும் அவனுக்கு மண்ணும், மலமும், சண்டாளனும், துறவியும், விலைமகளும் ஒன்றே. “நான் எங்கும் இறைவனையே” காண்கிறேன். அவனே திருடன், தாசி, தோட்டி எல்லாமாக நடிக்கிறான்” என்று பேசுகிறான் பக்தன். இந்த நிலையைச் சொற்களில் வடிக்கமுடியாது. அனுபவித்தால் தான் தெரியும். மீரா, கௌரங்கர், ஹஃபீஸ், துளசிதாஸ், கபீர், ராமதாஸ் ஆகியோர் இந்த நிலையை உணர்ந்தவர்கள். துளசிதாஸ் பாடுகிறார் : “ஸ்தீராராம் மய ஸப் ஜகா ஜானி கரௌ ப்ரணாம் ஜோரி ஜாக பாணி”- உலக முழுவதும் சீதா ராமர்களின் வெளிப்பாடே என்றறிந்து, நான் கைகூப்பி அனைத்தையும் வணங்குகிறேன்”.

புருஷசூக்தத்தில், “ஆயிரம் தலைகளும், ஆயிரம் கண்களும், ஆயிரம் பாதங்களும் உடையவன் புருஷன்” என்று முதல் பாடல் புருஷனை வர்ணிக்கிறது. சீதை பதிமூன்றாம் அத்யாயத்தின் 13வது பாடலும் இக்கருத்தை

எதிரொலிப்பதாக உள்ளது : “எங்கெங்கும் கைகளை உடையது, எங்கெங்கும் கண்களும், தலைகளும், வாய்களும் உடையது, அனைத்தையும் கேட்பது. அத்தகைய அவன் அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கியவனாய் உலகில் உறைகிறான்”. தன்னை எளிதில் அடையும் வழியைக் கண்ணன் உத்தவருக்குச் சொல்லுகிறான் : “அந்தணன், புலையன், நாய், கழுதை, அரசன், ஆண்டி எல்லாம் நானே. நீ எதைக் கண்டாலும் அதை வணங்கி அதில் என்னைக் கண்டுணர்வாய்”. வறட்டு ரொட்டித் துண்டை எடுத்துக் கொண்டு ஓடும் நாயின் பின்னால் நெய்க் கிண்ணத்தோடு ஓடிய நாமதேவர், “விட்டலா, வறட்டு ரொட்டி உன் மென்மையான தொண்டையை வருத்தும். அதில் இந்த நெய்யைத் தடவித் தருகிறேன்” என்றார். ராமகிருஷ்ணர் ஒரு புலைச்சியை காளியாக வணங்கினார். தன் வீட்டுக்குள் வந்த திருடனிடம், “நாராயணன் என் வீட்டில் புகுந்தது எனக்குத் தெரியாது. இதோ இவற்றை வைத்துக் கொள்” என்று ஒரு பாத்திரமூட்டையை அவனிடம் கொடுத்தார் பவஹாரி பாபா. ஏகநாதரும் திருடனுக்குத் தன் மோதிரத்தைக் கொடுத்தார் “கிருஷ்ணா, நீ எடுத்துக் கொள்” என்று சொல்லிய வண்ணம். இந்த பக்தர்களின் பக்திக் கோணம் என்ற புதிய பார்வை புரிந்ததா? நீங்களும் முயன்று பெறுங்கள்.

ந ரமதே : பக்தன் பேரானந்தத்தை ஏற்கனவே அடைந்தவிட்டபடியால், அதைவிட அல்பமான சாதாரண உலகியல் உவகை அவனுக்கில்லை.

ந உத்ஸாஹீ பவதி : பக்தன் தன்னலம் கருதி எதையும் செய்வதில்லை. அவன் செய்வது தொண்டு. எனவே அவை செயல்களே இல்லை என்றே கூறலாம்.

ஒரு செயலைச் செய்வதால் மகிழ்ச்சி. அதன் விளைவால் மகிழ்ச்சியைக் கருதிச் செயல்புரிகிறான் ஒருவன். ஏற்கனவே பேரானந்தம் பெற்றவனுக்குப் பிறகு செயலேது?

பேரின்ப வடிவமான இறைவனையே அடைந்த பின்னர், உலக ஆசைகள் ஒரு துளியும் பக்தனிடத்தில் எஞ்சியிருக்க முடியுமா?

எனவே, அந்த இறையன்பை இக்கணத்திலேயே பெறு. உனது துயரங்கள், ஆசைகள், வேட்கைகள், அச்சம், கவலை அனைத்தும் தொலைந்துவிடும். நீ பூரணன் ஆகி, நித்ய திருப்தியும் பெறுவாய், முடிவற்ற பேரின்பத்தில் மூழ்கித் திளைப்பாய்.

**சூத்திரம் 6 : யஜ்ஞாத்வா மத்தோ பவதி ஸ்தப்தோ பவதி
ஆத்மாராமோ பவதி |**

பொருள் : அதை (இறைவனை) அறிவதால் மனிதன் பித்தனாகிறான். அமைதி எய்தி, ஆத்மானந்தக் களிப்பில் முற்றிலுமாகத் திளைக்கிறான்.

(யத்) : இறைவன்; (ஞாத்வா) : அறிந்து; (புமான்) : ஒருவன் (மத்தஹ) : பித்தன் (உவகைப் பெருக்கு); (பவதி) : ஆகிறான் : (இவ : போல்) : (ஸ்தப்தஹ) : அமைதி; (பவதி) ஆகிறான்; (ஆத்மாராமஹ) : ஆத்மானந்தத்தை இடைவிடாது அனுபவிப்பவன்; (பவதி) : ஆகிறான்.

அநுபூதிபெற்ற பக்தனைப் பற்றிய விவரனை தொடர்கிறது. இந்த சூத்திரத்தில் 'அதை அறிவதால்' என்ற இடத்தில், அது இறைவனைக் குறிக்கிறது. சென்ற சூத்திரத்தில் அது என்பது பக்தியைக் குறித்தது.

ஞாத்வா : அறிந்து - முந்தைய இரண்டு சூத்திரங்களில் 'ஸ்தப்த்வா' 'ப்ராப்த்வா' 'அடைந்து' என்று இருந்தன. இப்போது 'அறிந்து' - இறைவனை அறிந்து என வருகிறது.

மத்தோபவதி : தெய்வக் களிப்பில் உன்மத்தனாகிறான் பக்தன். இரவும் பகலும் இறைவனது புகழைப் பாடியும், அவனது மகிமையைக் கேட்டும் நாட்களைக் கழிக்கிறான். அவன் இறைவனில் ஐக்கியமாகிக் கலந்து, வெளி உலகைப் பற்றிய உணர்வே இல்லாமல் வாழ்கிறான்.

ஒரு நேரம் சிரிக்கிறான், ஒரு நேரம் அழுகிறான், பிறகு கதறுகிறான், மற்றொரு நேரம் பகவானை நினைந்து உரக்கப் பாடுகிறான், ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறான். களிவெறியில் ரோமாஞ்சலி ஏற்படுகிறது அவனுக்கு. சில நேரங்களில் ஒரே மௌனம், சிலையாக அசையாது அமர்ந்திருக்கிறான் பக்தன்.

இது இறைவனோடு அவனுக்கு ஏற்படும் ஐக்கிய நிலை. அவனுக்குத் தனக்கென ஒரு வாழ்வு இல்லை, சித்தமில்லை. அதை அவன் என்றோ இறைவனுடையதாக்கிவிட்டான். அவன் இறைவனுடைய வெறும் கருவியாக தன்னை ஆக்கிக் கொண்டுவிட்டான்.

சிவனடியாரான ஒரு நாயனார் கோவிலில் விளக்கெரிக்க எண்ணெய் கிடைக்கவில்லை என்று, தனது தலையிலுள்ள கூந்தலையே எரித்துக் கொண்டார். மற்றொரு நாயனார் சிவபூஜைக்காகப் பூமாலை தொடுக்கும் போது, ஒரு பூவை எடுத்து முகர்ந்து பார்த்த அரசியின் மூக்கை வெட்டிவிட்டார். அதைக் கேள்விப்பட்ட அரசியின் கணவனான அரசன், முதலில் குற்றம் புரிந்தது அவளது கை என்று அரசியின் கையையும் வெட்டிவிட்டானாம். மற்றொரு நாயனார் சிவனுக்காகச் சந்தனம் அறைக்கச் சந்தனக் கட்டை கிடைக்காத போது தனது முழங்கையையே சந்தனக் கல்லில் தேய்த்தாராம்.

அஸிஸி நகரத்து புனித பிரான்ஸிஸ் தனது தீவிர தியானத்தால் கிறிஸ்துவின் உடலில் ஏற்பட்ட (சிலுவையில் அறையப்பட்டபோது ஏற்பட்ட) இரத்தக் காயங்களைத் தன்னுடலில் வரவழைத்துக் கொண்டு, அதை மகிழ்ச்சியோடு அனுபவித்தார்.

உபநிடதங்களில் ஆத்மா மது அல்லது தேன் என வர்ணிக்கப்படுகிறது. சூபிக்கள் அதை மதுவோடு ஒப்பிடுகிறார்கள். சாதகர்கள் அதைக் கள்ளோடு ஒப்பிடுகின்றனர். வேதத்தில் அதுவே சோமரசம். இவையெல்லாம் இறை இன்ப அநுபவத்தைக் குறிக்கின்றன.

இந்த இறை இன்பக் களிவெறியில் உள்ள பக்தன் சம்பிரதாயமான இவ்வுலக விதிகளைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. ஏனெனில் அவனுக்கு இவ்வுலகப் பிரக்ஞையே இல்லை.

ஸ்தப்த பவதி : ஒரு பக்தன் செயலாற்றும் போது, இறைவனே அவன் மூலமாகச் செயல்புரிகிறான். அன்பாலும் கருணையாலும் அவன் உலகில் பணிபுரியும் போது அவனது உள்ளத்தில் அமைதி நிறைந்திருக்கிறது.

ஆத்மாராமோ பவதி : பக்தன் பரமன் இயல்பில் வளர்கிறான். எனவே இறைவனது பூரணத்துவத்தை அவனோடு பகிர்ந்து கொண்டு, இறைவனது எல்லையற்ற பேரின்பத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவிக்கிறான். தன்னிலே ஆத்மாவை உணர்ந்து, அந்த ஆத்மாவை எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் காண்கிறான்.

தன்னிலே தான் இன்புற்றால் தான், உண்மையான சுதந்திரத்தை ஒருவன் பெறுகிறான். நிலையற்ற புறப்பொருள்களில் இன்பம் தேடினால், அப்பொருள்கள் அழியும் போது அவன் அழுகிறான். காலம், இடம், காரண விளைவுகள் எல்லாம் அழிவன. எனவே அவற்றில் இன்பமில்லை. கீதையின் பல பாடல்கள் இதை வற்புறுத்துகின்றன. (அத். 5.22). புறப்பொருள்களால் பெறும் எப்பலன் இன்பம் துவக்கத்தில் அமுதமாக இனித்து, இறுதியில் நஞ்செனக் காண்கிறதோ, அது ராஜஸமான இன்பம், உண்மையான இன்பமல்ல. ஆனால் புறப்பொருள்களில் தொடர்பற்று, எவனுடைய ஆத்மாயோகத்தால் தன் ஆத்மாவிலேயே இன்புறுகிறதோ, அவன் சீரழிவு இல்லாத இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான். (கீதை அத் 18-38; அத். 5-21). “ஆத்மாவில் மகிழ்ந்து, ஆத்மாவால் திருப்தியுற்று, ஆத்மாவிலேயே திருப்தியோடு இருப்பவன் வேறு எதுவுமே செய்ய வேண்டியதில்லை” (கீதை அத் 3-17). அப்படி ஆத்மாவில் களித்து, ஆத்மாவில் திருப்தியுற்று, ஆத்ம சந்துஷ்டியோடு, ஆத்மக் கிரீடனாக இருப்பவனை எதுவுமே அசைக்க முடியாது.

அறிவாற்றல் மிகுந்தவன் தன்னுள்ளேயே ஆத்மாவைக் காண்பான். ஆனால் உலகில் பிறருக்கு நண்பனாகவும், வழிகாட்டியாகவும் இருந்து, அவர்க்கு உதவுவதில் இன்புறுபவனாகவும் இருப்பவனோ, தன் உள்ளத்தில் வெள்ளமெனப் பெருகும் விசுவப்ரேமையால், வெளியிலுள்ள அனைத்து ஜீவராசிகளிடத்தும் தன் ஆத்மாவையே சுண்டு ஆத்மா ராமனாகிறான்.

4. துறவு

சூத்திரம் 7: ஸா காமயமானா நிரோதரூபத்வாத் |

பொருள் : பக்திக்கு ஆசையின் இயல்பில்லை. ஏனெனில் அது துறவின் உருவானது.

(ஸா) : அது (பரமப்ரேம ரூபா என்று 2வது சூத்திரத்தில் சொல்லப்படும் பக்தி); ந : இல்லை; (காமயமானா) : ஆசையின் இயல்பு; (நிரோதரூபத்வாத்) : துறவின் ரூபத்தை, உருவை உடையது.

பக்தி என்பது உலகாயத ஆசைகளன்று. பக்தி உதயமானவுடன், அனைத்து ஆசைகளும் மறைந்து விடுகின்றன. பக்தன் இறைவனிடமிருந்து எந்தப் பிரதிபலனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. பக்தன் பக்திக்காகவே இறைவனை நேசிக்கிறான்.

பக்தியின் அடிப்படை தன்னடக்கம். இந்த தெய்வீக அன்பின் சாரம் துறவே. தெய்வீக அன்பெனும் பக்தியில் ஆசை அணுவுளவும் சிடையாது. பக்தி ஆசைகளால் உந்தப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக ஆசைகளை அடக்குவது பக்தியின் நிலை. ஆனால் ஆசைகளை அடக்குவது செயல்பாடே இல்லாது அழிப்பதும் ஆகாது.

முக்தி உட்பட எந்தவிதமான ஆசை அல்லது விருப்பங்களோடு பக்தி இருக்கமுடியாது. பக்தனுக்குக் கடவுள் வேண்டும், அவனது துணை வேண்டும். ஐந்து வித முக்திகள் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் அவன் அதை ஏற்பதில்லை.

காமயமானா : இதற்கு 'காமத்தில் இயல்புடையது' என்று பொருள். காமம் என்றால் உடலுறவு விருப்பம் மட்டுமின்றி, பொதுவான விருப்பங்களும் கூட அதில் அடங்கும். பக்தியோகம் தன்னலப் பயன்களுக்காக அல்ல. வாழ்க்கையில் செல்வச் செழிப்பு, அதிகாரம், துக்க நிவிருத்தி என்பவற்றைக் கூட பக்தன் கேட்பதில்லை. பக்தி தன்னலமறுப்பு.

ஆசைகள் பக்தியின் வளர்ச்சியைத் தடுப்பன. பக்தி வளர வளர ஆசைகள் மறைந்து போகும்.

உளநூல் வல்லுநர்கள் ஆத்மீக அநுபவம் ஆண்-பெண் பாலுணர்விலிருந்தே பிறப்பதாகக் கருதுகிறார்கள். இது மிக முட்டாள்தனமான முடிவாகும். மிகப் பெரிய தவறாகும். ஆத்மீக அநுபவம் அடக்கப்பட்ட பாலுணர்வு அநுபவமல்ல.

ஆத்மீக சாதகனின் புலனடக்கம் காம-பால் உணர்வை வலுக் கட்டாயமாக அடக்கியதல்ல. அது ஒஜஸ் அல்லது ஆத்மீக சக்தியாக புனிதமாற்றம் அடைவது என்பதே உண்மை.

காம அல்லது பாலுணர்ச்சி தோன்றுவதற்கு முன்னரே பால்யத்திலேயே துருவன், பிரகலாதன் நசிகேதன் முதலியோர் ஆத்மீக ஒளி பெறவில்லையா?

ஆசை அமைதிக்குப் பகைவன்; பக்திக்கும் பகைவன். உள்ளத் துறவின்றி பக்தியைப் பயிரிடமுடியாது. புலன் விஷயங்களில் பற்று வைப்பதே பக்தி வளர்வதற்கு மிகப் பெரிய தடை. சக்தி விரயமாகிறது. ஆன்ம சாதனையில் வளர்ச்சி ஏற்படாது. ஆசை மாயையின் மிக வலிமை வாய்ந்த ஆயுதம். அதை எரித்து ஜீவன்களை சம்சாரச் சேற்றில் மாயை தள்ளுகிறது. நெய்யை விட்டுத் தீயை அணைக்கமுடியுமா? தீ மேலும் கொழுந்துவிட்டு எரியும். அப்படி போகானுபவத்தால், ஆசை மேலும் தீவிரமாக வளரும். மகாபாரதத்தில் வரும் யயாதி தனது மகனிடமிருந்து அவனது இளமையைப் பெற்றுக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் புலன் இன்பத்தில் திளைத்தான். ஆனாலும் இக் காமம் அடங்கவில்லையே என்று கூறினான். ராஜா பர்த்ரு ஹரி சொல்லுகிறார் : “என் அரசு, மனைவி, மக்கள் உலகம் அனைத்தையும் துறந்தேன். இலைச் சருகுகளையும், நீரையும் பருகி வாழ்கிறேன். தீவிரத் தவம் செய்கிறேன். ஆயினும் காமம் என்னை வருத்துகிறதே”. இப்படி அங்கலாய்க்கிறார் அவர்.

ஆசையின் வலிமை அப்படிப்பட்டது.

கீதையில் பகவான் ஆசையை அடக்க வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார். ஆசை அடங்காத தீயைப் போன்றது. ஞானத்தை மூடிக் கொண்டிருப்பது. புலன்கள், மனம், புத்தி இவையே ஆசையின் இருப்பிடம். ஞானத்தை மறைத்து, ஆசை ஜீவாத்மாவை வருத்துகிறது. எனவே முதலில் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு, ஞானத்தின் பகையான இந்த ஆசையை அழிப்பாய். ஆசையைத் தொலைத்து, ஒ பார்த்தா, ஆத்மாவினால், ஆத்மாவில் திருப்தியுறுபவன் ஸ்திதபர்களுள் எனச் சொல்லப்படுகிறான். (ப. கீதை அத். 3-39, 40, 41, 43 அத் 2-55)

விஷயப் பற்றை விடு. விருப்பம் தானாக அகன்றுவிடும். நாட்டமும் அகலும். புறப்பொருள்களின் கவர்ச்சி போனாலும், த்ருஷ்ணா எனப்படும் விஷய தாகம் அல்லது வேட்கை உள்ளூர மறைந்திருக்கும். இதுவே பக்தியின் மிகக் கொடிய பகைவன். ஒரு பொருள் தனக்கு வேண்டுமென்ற ஏக்க நினைப்பே த்ருஷ்ணா. வைராக்யத்தால் இதை வெட்டியெறி. இதுவே “நிரோதம்” அல்லது ‘ஆசை அடக்குதல்’ ஆகும்.

குத்திரம் 8 : நிரோதஸ்து லோக வேத வ்யாபாரன்யாஸஹ |

பொருள் : அதற்கு மாறாக, ஆசைகளை அடக்குவதென்பது உலக வியவஹாரங்களையும், விதிக்கப்பட்ட செயல்களையும் ஆண்டவனிடமே விட்டுவிடுவதாகும்.

(நிரோத) : ஆசைகளை அடக்கல்; (து) : மாறாக; (லோகவேத ஸ்யாபாரஸ்ய) : உலக வியவஹாரங்களும், வேதவிதி சம்ஸ்காரங்களும் (ந்யாஸஹ) : விட்டுவிடுதல் அல்லது அர்ப்பணித்தல் (இறைவனுக்கு). உள்ளத்தில் பக்தி வளரும் போது, செயல் துறவு தானாகவே வந்து விடும். பக்தன் தெய்வ சிந்தனையிலேயே மூழ்கியிருக்கிறான். இறைவனைத்

தவிர அவனுக்கு வேறொன்றுமே தெரியாது. சுருதி, ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட செயல்களைக் கூட அவனால் செய்யமுடியாது.

அவன் இறைவனைத் தவிர வேறெதையும் காண்பதில்லை, கேட்பதில்லை, விருப்பமில்லை, வேட்கையுமில்லை. அவன் எப்படி செயல் செய்யமுடியும்?

நிரோதஹ : இங்கு 'அடக்குதல்' என்ற பொதுப் பொருளில் நிரோத என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லை. அதற்கு மாறாக 'ந்யாஸ' அல்லது அர்ப்பணித்தல் அல்லது தானாகத் துறந்துவிடுதல் என்ற பொருள் உடையது. அப்போது சென்ற சூத்திரத்தில் வரும் காம நிரோதம் காம ந்யாஸம் அல்லது ஆசையை (இறைவனுக்கு) அர்ப்பணித்தலாகி விடும்.

லோக வேத வ்யாபார : உலக விவகாரங்களையும், வேத விதிப்படியான செயல்களைத் துறத்தல் என்றால், அவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது என்று பொருளல்ல. அவற்றில் தன்னலமோ, அகந்தையோ, பலனை எதிர்பார்ப்பதையோ விட்டுவிடவேண்டும் என்று தான் பொருள். செயல்களை நிறுத்தமுடியாது. அவற்றை ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்ய வேண்டும்.

புனிதச் செயல், உலகாயதச் செயல் என்ற வேற்றுமையும் பக்தனிடத்தில் மறைந்துவிடும். அவனுக்கு அனைத்துமே புனிதம். இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்படும் செயலே.

நமது மன ஆற்றலை இறைவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டால், அதாவது சரணடைந்துவிட்டால், அது நம்மை சமாதி நிலைக்கு அதாவது இறைவனோடு ஐக்கிய நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும்.

கீதை அத் 9-27ல் எதைச் செய்தாலும், எதை உட்கொண்டாலும், எதைக் கொடுத்தாலும், எத்துணை தவம் புரிந்தாலும், அதை எனக்கு அர்ப்பணித்து விடு' என்று அருளுகிறான் கண்ணன். பதஞ்சலி மகரிஷியும், 'யோகப் பயிற்சியில் வெற்றியும், சமாதி நிலை பெறுவதும்,

செயல்களின் பலன்களை இறைவனது திருவடிகளில் அர்ப்பணித்துவிட்டால், விரைவில் கைகூடும்” என்கிறார். அதுவே ஈசுவரப்ரணிதானம் எனப்படும்.

இதுவும் முழுமையாக இருந்தால் தான் இறையருள் கிட்டும். “என் மனம், இதயம், சித்தம், புத்தி, எனது அனைத்தையும் உனக்களித்துவிட்டேன்” என்று பாடுகிறாள் மீரா. திரௌபதி தன் மானத்தைக் காக்கத் தன்னையே நம்பிய வரை, அதாவது ஒரு துளி அகம் இருந்தவரை அவளைக் காக்கக் கண்ணன் வரவில்லை.

சூத்திரம் 9 : தஸ்மின்ன னன்யதா தத்விரோதிஷு

உதாஸீனதா ச |

பொருள் : (நிரோதம்) என்பது இறைவனிடத்து ஏகாக்ர பக்தியும், இறைவனுக்கு எதிரானவற்றில் எல்லாம் உதாசீனமும் என்பதுமாகும்.

(தஸ்மின்) : அவனிடத்தில்; (அனன்யதா) : ஒரு மனத்தோடு, ஐக்கியம், வேறுபாடற்று ஒன்றுதல்; (தத்விரோதிஷு) : அதற்கு எதிரிடையானவற்றில்; (உதாஸீனதா) : உதாசீனம், அலட்சியம்; (cha) : மேலும்

அனன்யதா : பக்தியில் ஏகாக்ர சித்தம் அல்லது ஒரு மனப்பாடு அத்யாவச்யமானது.

நான் இறைவனிடமிருந்து வேறுபட்டவனல்ல என்ற நிச்சய புத்திவேண்டும். நமது உடல், பொருள், ஆவி, சித்தம் அனைத்தையும் அவன்பால் சரணடைந்து விட்டால், இறைவனோடு ஒன்றிய நிலையை உணரலாம்.

நமது உடலும், அதன் ஆரோக்யமும், அறிவும், புத்தியும், வருகின்ற வாய்ப்புக்களும் எல்லாமே இறைவனே அளித்தபடியால் “நமது வெற்றிகள்” என்று நாம் பெருமைப்படமுடியாது. பக்தன் அனைத்தையும் ஆண்டவன் செயல் என்று கருதுகிறான். ஆனால் உலகாயத மனிதனோ அகந்தையால் அதைத் தன் செயலின் வெற்றி என்று நினைக்கிறான்.

எனவே அகந்தையே நமது எதிரி. அதைப் பொருட்படுத்தாது, அதையே இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்து விடு.

இந்த அனன்ய பக்தி தனியிடத்தில் தீவிர வைராக்யத்தோடு விடாது பயின்றால் தான் கிட்டக்கூடியது. இதற்கு விடாமுயற்சியும், சோர்வின்மையும், சிரத்தையும், பொறுமையும், மன உறுதியும், அஞ்சா நெஞ்சமும், உளத்திண்மையும் வேண்டும். மனமோ உல்லாசமும், கேளிக்கையும், அதிக உழைப்பற்ற செயல்பாட்டையும் நாடுவது. அந்த மனத்தை மெள்ள மெள்ள பயிற்சியளித்து நெறிப்படுத்தி வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்.

உதாஸீனம் என்பது இந்திரிய சுகம், புலன்கள் நாடும் பொருள்கள் இவற்றில் அலட்சியமாக இருப்பது. புறப்பொருள்கள் இறைவிரோதிகள். அவற்றில் எதில் நாட்டம் வந்தாலும், பக்தி வரமுடியாது. மோகம் ஒரு பொருளில் அபிமானத்தை ஏற்படுத்தி, இறைவனை மறைத்துவிடும். உதாசீனத்தில் பேரானந்தம் இருக்கிறது. உதாசீனம் எல்லாவிதமான பற்றுக்களையும், ஆசைகளையும் அழித்துவிடும். பற்றுதலே மரணம். உதாசீனமோ நித்திய வாழ்வு. “ஓர் உதாசீனன் எனக்குப் பிரியமானவன்” என்று கீதையில் (அத். 12-16) பகவான் கூறுகிறார். ஒரு கால்பந்து அல்லது கிரிக்கெட் விளையாட்டை ரசிகர்கள் பார்ப்பது போல, உதாசீனன் இவ்வுலக விவகாரங்களை (பொருட்படுத்தாது) சாட்சியைப் போலப் பார்த்துக் கொண்டு துயரைக் கடக்கிறான். “பற்றின்மை, மகனையும் மனைவியையும், வீட்டையும் தன்னுடமையெனக் கருதாமை, விரும்பியனவும் விரும்பாதனவும் எய்துமிடத்தே சமசித்தம் உடைமை”- இதுவே ஞானமெனப்படும். (கீதை அத் 13-10).

அன்பர்களே! உதாசீனம் ஆடைகளைக் களைந்து விட்டு நிர்வாணமாக இருப்பதோ, செயல்புரியாமல் இருப்பதோ அல்ல. வேப்பிலையையோ, சாணியையோ, நிலக்

கடலையையோ மட்டும் உண்டு வாழ்வதல்ல. மூடத் தவம் உதாசீனமாகாது.

உதாசீனம் என்பது ஒரு மனநிலை. ஒரு ராஜ்யத்தையே அரசாண்ட சூடாலை என்ற அரசிக்கு உதாசீனம் இருந்தது. ஆனால் காட்டில் தவ வாழ்க்கை வாழ்ந்த அவளது கணவன் சிகித்வஜனுக்கோ தன் கைத்தடியிலும், உண்ணும் திருவோட்டிலும் பற்றுதல் இருந்தது. உதாசீனம் மித்ய த்ருஷ்டி அல்லது தோஷ த்ருஷ்டி (பொருள்களின் பொய்த் தோற்றம்) நிலைத்தவை நிலையாதவை என்ற விவேக புத்தியாலும் பெறக்கூடியது.

சூத்திரம் 10 : அந்யாச்ரயாணாம் த்யாகோநந்யதா |

பொருள் : ஐக்கியம் அல்லது (கலப்பற்ற) விசேஷ பக்தி என்பது எல்லாப் பிற ஆதாரங்களையும் விட்டு விடுவதாகும்.

(அந்யாச்ரயாணாம்) பிற ஆதாரங்களையெல்லாம், துணைகளையெல்லாம்.

(த்யாகஹ) துறந்து விடுதல், விட்டு விடுதல்.

(அநந்யதா) : ஐக்கியமாதல், ஒரு மனமாதல். முந்தைய 9வது சூத்திரத்தில் வரும் கருத்துக்கு மேலும் விளக்கமாக வருவது இந்த சூத்திரம்.

நிரோதம் என்பது ந்யாஸம் அல்லது அனைத்தையும் ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்வது என்று இறைவனோடு ஒன்றுவதற்கு வழி சொல்லுகிறார் நாரதர். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சரணாகதி எளிதல்ல. எனவே அதற்கான உபாயமாக முதலில் இறைவனைத் தவிர வேறெதையும் துணையாக, ஆதாரமாக நினைப்பதை விட்டுவிட வேண்டும் என்கிறார் நாரதர். இறைவனைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லையென்று பக்தன் நினைக்கும் போது, வேறொரு துணையை எப்படி நாட முடியும்? இறைவனைத் தவிர, வேறு எல்லாமே நிலையற்றவை. இந்த உண்மையை அறிந்து தெளிந்துவிட்டால், இறைவனைத் தவிர வேறு துணையை நாடமுடியாது, நாடிப் பயனில்லை, எனவே நாடமாட்டோம்.

சூத்திரம் 11 : லோகவேதேஷு ததநுகூ லாசரணம்
தத் விரோதிஷு உதாஸீனதா |

பொருள் : உலக விவகாரங்களையும், வேதத்தில் விதித்துள்ள சம்ஸ்காரங்களையும் செய்வது, அவற்றுக்கு எதிரானவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது.

(லோக வேதேஷு) : லௌகீகம், வைதீகம் என இருவகைப்படும் செயல்கள். (ததநுகூலாசரணம்) : இறைவனுக்கு உகந்த செயல்கள்; (தத் விரோதிஷு உதாஸீனதா) : இறைவனுக்கு உகந்தது அல்லாத செயல்களில் அலட்சியம்.

9வது சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட உதாசீனம் அல்லது பக்திக்கு இடையூறு விளைக்கும் செயல்களில் அலட்சியம் என்பதை மேலும் விளக்குவது இந்த சூத்திரம்.

லௌகீக காரியங்களைச் செய்யாமல் எவராலும் இருக்கமுடியாது. எனவே அவற்றைச் செய்யலாம். ஆனால் சுயநல நினைப்பின்றி, எதிர்பார்ப்பின்றி, உலக நன்மையை உள்ளத்தில் கொண்டு ஒருவன் செயல்படவேண்டும். லௌகீகக் கர்மாக்களைப் போலவே, வேதங்களில் நமது இம்மை, மறுமை நலனுக்காக நமக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் சுயநலமின்றி, தெய்வாநுபூதியைத் தவிர வேறெதையும் விரும்பாமல் செய்யவேண்டும். இந்த நித்ய நைமித்திகக் கர்மாக்களை வேத விதிப்படி சுயநலமின்றிச் செய்ய வேண்டும்.

“வேள்வி, தானம், தவம் என்ற செயல்களை விடக்கூடாது. அவற்றைச் செய்யவே வேண்டும். வேள்வியும், தானமும், தவமும் அறிவுடையோரைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றன” என்பது கீதா வாக்கு (அத். 18-5).

கீதையின் 17வது அத்யாயத்தில் சொல்லப்படும் மூவகைத் தவங்களும் நம் உள்ளங்களைத் தூய்மைப்படுத்துவன.

“தேவர், அந்தணர், குருக்கள், உணர்ந்த அறிஞர் இவர்களுக்குப் பூஜை செய்தல், தூய்மை, நேர்மை, பிரம்மச்சரியம், கொல்லாமை - இவை உடலைப் பற்றிய தவமெனப்படும்.

“சினத்தை விளைவிக்காததும், உண்மையுடையதும், இனியதும், நலங்கருதியதுமாகிய சொல்லல், கல்விப் பயிற்சி இவை வாக்குத் தவமெனப்படும்”.

“மன அமைதி, மகிழ்ச்சி, மௌனம், தன்னைக் கட்டுப்படுத்துதல், எண்ணத் தூய்மை - இவை மனத் தவமெனப்படும்”. (கீதை அத் 7-14, 15, 16)

மனத்தூய்மை இன்றி, உள்ளத்தில் பக்தி வளர வழியில்லை.

அக்நிஹோத்ரம், வைஷ்வதேவ, பிரம்மயக்ஞம், சந்தியாவந்தனம், பஞ்ச மகாயக்ஞம் இவை சித்த சத்தியத் தரும். பிற பல பிராயச் சித்த அநுஷ்டானங்களையும், கிரகண காலங்களில் தர்ப்பணம், தானம் செய்வதையும் விடக் கூடாது. சிவனைக் குறித்து பிரதோஷ விரதமும், விஷ்ணுவைக் குறித்து ஏகாதசி விரதமும் அநுஷ்டிக்க வேண்டும்.

சூத்திரம் 12 : பவது நிஸ்சயதார்த்யாத் ஊர்த்வம்

சாஸ்திரரக்ஷணம் |

பொருள் : ஆன்மீக நிலையில் நன்கு ஸ்திரப்பட்ட பிறகும் சாஸ்திர உண்மைகளை ஒருவன் காப்பாற்றட்டும்.

(பவது) : ஆகட்டும்; (நிஸ்சயதார்த்யாத்) : ஆன்மீகத்தில் நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பின்னும்; (ஊர்த்வம்) : பிறகு; (சாஸ்திரரக்ஷணம்) : சாஸ்திர உபதேசங்களை, ஆதேசங்களை, கட்டளைகளைக் காத்தல்.

ஆன்மீகத்தில் நன்கு நிலைபெற்ற பின்னும் ஒருவன் சாஸ்திரங்களை மதிக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவை இறை வாக்குகள். அவையே சாதகர்களுக்கு வழிகாட்டி விளக்குகள். அவற்றினின்று ஒரு சிறிது பிறழ்ந்தாலும், பக்தனுக்குப் பெரும் சரிவு, வீழ்ச்சி ஏற்படும்.

தாங்கள் பூரணத்துவத்தை எய்திவிட்டதாகக் கருதும் சில சாதகர்கள் சாஸ்திரங்களை அசட்டை செய்கிறார்கள். சாஸ்திர விதிகளைப் பின்பற்றுவதில்லை. அதை மீறவும் செய்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் அறிவிலிகள். அவர்கள் நிச்சயமாக வீழ்ச்சியுறுவர். பக்தன் நிதானமாகவும், நிச்சய புத்தியோடும், உறுதியோடும், பக்தி நெறியை விடாது கடைப்பிடித்து லட்சியத்தை நோக்கி முன்னேற வேண்டும்.

நிஸ்சயம் என்பது ஒரு விஷயத்தின் சாதக பாதகங்களை அறிவால் ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வருவது. அந்த முடிவுக்கு வந்துவிட்டதனால் நாம் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, அதில் உறுதி பெறுவதாகாது. அந்த முடிவை அநுபவத்தில் கொண்டு வந்து, அதில் நிலையாக இருப்பது 'தார்த்யம்'.

சாஸ்திர ரக்ஷணம் : ஒருவன் தருமத்தில் நிலைக்கும் போது, சாஸ்திரங்களைக் காப்பதற்கு அவன் தகுதி பெறுகிறான். மற்றும் தாக்குதல்களிலிருந்து அவன் சாஸ்திரங்களைக் காக்கும் திறனும் பெறுகிறான். மற்றும் சாஸ்திர வழிப்படி நடப்பதாலும் சாஸ்திரங்களைக் காக்கலாம்.

சித்தி பெற்றோர் தத்தம் வாழ்க்கையில் வேத சாஸ்திர வழிகளின் படிநடந்தால், சாதாரண மக்களும் அவர்களைப் பார்த்துத் தாங்களும் வேத சாஸ்திர நெறிகளைக் கடைப்பிடிப்பார்கள்.

பகவான் கீதையில் சொல்லுகிறார் : “அறிவும் சிரத்தையுமின்றி ஐயத்தை இயல்பாகக் கொண்டோன் அழிந்து போகிறான். ஐயமுடையோனுக்கு இவ்வுலகுமில்லை, மேலுலகுமில்லை, இன்பமும் இல்லை”. (அத். 4-40).

“ஆதலால், எது செய்யத்தக்கது, எது செய்யத்தகாதது என்று நிச்சயிப்பதில் நீ சாஸ்திரத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள். அதையறிந்து சாஸ்திர விதியால் கூறப்பட்ட தொழிலைச் செய்யக் கடவாய்”. (அத் 16-24).

மனத்தை அது போகிற போக்கில் விட்டுவிடக் கூடாது. சாஸ்திர வழிப்படி நடக்க வேண்டும். அப்படி நடந்தால், மனம் சஞ்சலப்படாது. அவனுக்கு உற்சாகமும், திருப்தியும், அஞ்சாமையும் ஏற்படும். அவன் ஆண்டவனது அருகாமையை உணர்ந்து மனஅமைதி பெறுவான்.

வேதங்கள் நிச்சயமானவை. வேதங்கள் தெய்வவாக்கு. ரிஷிகளுக்கு மட்டுமே புலப்படுத்தப்பட்டவை. பரம்பரை பரம்பரையாக வாய்மொழியாக ரிஷிகள் நமக்குத் தந்த செல்வம். உலகம் இருக்கும்வரை வேதங்கள் நின்றுலவி வழிகாட்டுவன. அவற்றை காப்பது நமது கடமை.

சூத்திரம் 13: அந்யதா பாதித்யாசங்க்கயா |

பொருள் : அப்படி (காப்பாற்ற) இல்லையெனில், வீழ்ச்சியுறும் ஆபத்து உண்டு.

(அந்யதா) : அப்படி இல்லையெனில்;
(பாதித்யாசங்க்கயா) : வீழ்ச்சியுறும் ஆபத்து.

ஒரளவு ஆன்மீக முன்னேற்றம் கண்ட பக்தன், வேத விதிகளைக் கடைப்பிடிக்காவிட்டால், மீண்டும் அவன் அதற்கு முன்னிருந்த பழைய பழக்க வழக்கங்களுக்குப் போய் விடக் கூடும்.

வேத சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட நல்வழிகளை வேண்டுமென்றே மீறுபவன் நிச்சயமாக வீழ்ச்சி அடைவான். அவன் பழைய உலகாயத நிலைக்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் திரும்பிவிடுவான்.

“சாஸ்திர விதியை மீறி, விருப்பங்களின் தூண்டுதலால் தொழில் புரிவோன் சித்தி பெறான்; அவன் இன்பமெய்தான்; பரகதி அடையான்”. (கீதை 16-23).

ஆனால் சாஸ்திரங்களை இன்றைய வாழ்க்கை நிலைகளுக்கும், தேவைகளுக்கும் ஏற்ப, சாரத்தை விட்டு விடாது, திருத்தி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தேவையற்றவற்றையும், சாஸ்திரங்களிலுள்ள சில

பொய்மைகளையும் களைந்து, இன்றைய மனிதனின் சூழ்நிலைக்கும், சக்திக்கும் ஏற்ப அவற்றைத் திருத்திச் சீர்செய்தால் தான், (சாஸ்திர ரக்ஷணம்) அல்லது சாஸ்திரங்களைக் காத்தல் என்பது இயலும்.

தனது தவத்தால் மிக மேலான நிலையை அடைந்த மகரிஷி விசுவாமித்திரரே மோகத்தால் மேனகையின் வலையில் வீழ்ந்தார் என்றால், பக்தன் எவ்வளவு எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும் என்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும். இமயக் குகைகளில் நாலைந்து வருடங்கள் சாதனம் செய்து, தியானத்தின் போது பிரகாசமான ஒளிகளைக் கண்டு, அநாஹத ஒளிகளைச் செவிகளால் கேட்டதும், ஆத்மஞானம் பெற்றுவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு மீண்டும் சமூகத்தில் வந்து ஆண் பெண் என்று எல்லோரோடும் இஷ்டம் போல பழகும் இளம் சாதகர்கள் விரைவிலேயே ஆன்மீக வாழ்க்கையில் வீழ்ச்சியடைகிறார்கள்.

எனவே சாஸ்திர ஆணைகளை மேலான பக்தி நிலையடையும் வரை விட்டுவிடாதீர்கள். உயர்ந்த பக்தியில் நிலைக்கும்போது, அநுஷ்டானங்கள் தானே மெள்ள மெள்ளக் குறைந்து விடும்.

சூத்திரம் 14 : லோகோபி தாவதேவ கிந்து போஜனாதி வ்யாபாரஸ்து ஆசாரீர தாரணாவதி |

பொருள் : சமூகப் பழக்க வழக்கங்களும் அவ்விதமே (சாஸ்திர விதிகளில் சொல்லப்பட்டன என்ற அளவுக்கு) கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் உண்பதும், பருகுவதும், உடுப்பதும் இந்த உடல் இருக்கும் வரை தொடர வேண்டியது.

(லோகா) : சமூகச் செயல்கள், பழக்க வழக்கங்கள்; அபி : (அவைகளும்) கூட; (தாவத்) : அந்த அளவுக்கு; (ஏவ) : மட்டும்; (கிந்து) ஆனால்; (போஜனாதிவ்யாபார) : உண்பது போன்ற செயல்கள் (உண்பது, உடுப்பது, உறங்குவது); (து); ஆனால், அதற்கு மாறாக; (ஆசாரீர தாரணாவதி) இந்த உடலைத் தாங்கும் வரை.

இவ்வுலகக் கடமைகளான வேலை பார்த்தல், குடும்பப் பராமரிப்பு முதலியன சமயக் கடமைகளோடு வேதநெறிப்படி, செய்யப்பட வேண்டும். ஆன்மீக முன்னேற்றம் ஒரு நிலைக்கு வந்த பின், இச் செயல்கள் பலவும் தானாகவே அகன்று விடும்.

சரீர தாரண என்றால் வெறும் உடல் இருப்பது என்பது மட்டுமின்றி அதை ஆரோக்யமாகப் பேணிக் காத்தலுமாகும். உடல் நலமின்றி, இறைவனுக்கோ, சமூகத்திற்கோ பயனுறப் பணியாற்ற முடியாது.

சமூக நலனுக்கு உகந்த அளவுக்கு சமூக விதிகளை மதித்துச் செயல்பட வேண்டும். பரம்பரைப் பழக்க வழக்கங்கள், ஆசாரங்கள் இவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும். பக்தி முதிர்ந்த பின் அவற்றை விட்டுவிடலாம். ஆனால் உண்பதும், உடுப்பதும், பருகுவதுமான செயல்களை வாழ்நாள் முழுவதும் செய்ய வேண்டும்.

5. பக்திக்குப் பல விளக்கங்கள்

சூத்திரம் 15 : தல்லக்ஷணானி வாச்யந்தேநானாமத பேதாத் |

பொருள் : பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து பார்ப்பதால், பல்வேறு லக்ஷணங்களைப் பெற்றுள்ளது பக்தி.

(தல்லக்ஷணானி) : அதன் (பக்தியின்) தனித்த லட்சணங்கள்; (வாச்யந்தே) : விவரிக்கப்படுகின்றன; (நானாமத பேதாத்) : பல்வகைக் கருத்துக்களின் படி, பல்வேறு கோணங்களில் பார்ப்பதாலுள்ள வேறுபாடுகளால். பக்தியின் அடிப்படை இயல்பை அறிஞர் ஒரே மாதிரியாக ஏற்கிறார்கள். ஆனால் அதன் வெளிப்பாடுகளை ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு விதமாகப் பார்க்கிறார்கள், முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார்கள்.

அவர்களது கருத்துக்களை முதலில் சொல்லிய பிறகு, நாரதர் தன் கருத்துக்களைச் சொல்லுகிறார்.

லக்ஷணானி (லக்ஷணானி) : அறிகுறிகள்

பக்தி அனுபவம் அவரவர் அகத்தே நிகழ்வது. ஆனால் அகத்தே நிகழ்வது புறத்திலும் வெவ்வேறு விதமாக வெளிப்படுகிறது. பக்தியின் சின்னங்களை, அறிகுறிகளைக் கண்டு, அவற்றால் பக்தனை அறிந்து கொள்ளலாம்.

அடுத்து வரும் ஒன்பது சூத்திரங்களில் தனக்கு முன்னிருந்த சான்றோர்களின் பக்தி விளக்கங்களைக் கூறிவிட்டு, இறுதியில் தன் கருத்தையும் எடுத்துச் சொல்லி, அதுவே அனைத்திலும் சிறந்த விளக்கம் என்றும் நாரதர் காட்டுகிறார்.

அவரவர் அகத்தே நிகழும் தனித்த அனுபவங்களாக இருப்பதால், ஒவ்வொரு வகையில் அவை மாறுபடலாம். அந்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுகள் மாறுபடலாம். அவற்றின் வர்ணனை மாறுபடலாம். ஆனால் பக்தியின் அடிப்படை இயல்பில் மாற்றமில்லை.

இப்போது ஒரு சில அடியார்களின் அனுபவங்களைப் பார்க்கலாம். சிவானந்த லஹரியில் ஆதிசங்கரர் பக்தியை

இறைவனின் திருவடிகளில் எண்ணங்கள் ஒட்டிக் கொள்வது என்று சொல்லுகிறார். ஓர் ஊசிகாந்தத்தில் ஒட்டிக் கொள்வதைப் போல, அங்கோல மரத்தில் விதைகள் ஒட்டிக் கொள்வதைப் போல, ஒரு நல்ல மனைவி கணவனிடத்தில் ஒட்டிக் கொள்வதைப் போல, ஒரு கொடி மரத்தில் ஒட்டிக் கொள்வதைப் போல என்று உதாரணங்களும் தருகிறார் சங்கரர்.

தேவி பாகவதத்தில் ஒரு கிண்ணத்திலிருந்து மற்றொரு கிண்ணத்தில் விடப்படும் எண்ணெயைப் போன்றது (தைலதாரவத்) பக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. பக்தி இடையறாத, தொடர்ந்த இறையன்பு, இறைவனைப் பற்றிய இடையறாத தொடர்ந்து நிகழும் தியானம், சிந்தனை.

மனமும் புறப்பொருள்களும் எதனின்றும் தோன்றினவோ, அந்த மேலான மெய்ப் பொருளின் மீது மனத்தை இயல்பாக நிறுத்துவது பக்தி என்று மைத்ரேயர் பாகவதத்தில் கூறுகிறார்.

எல்லா ஜீவன்களிடத்தும் இதயத்தே வீற்றிருக்கும் இறைவனை நோக்கி, கங்கையின் நீர் கடலை நோக்கிச் செல்வதைப் போல, நிகழும் இடையறாத சிந்தனை ஒட்டமே பக்தி என்று கபிலர் வர்ணிக்கிறார்.

உலகப் பொருள்களின் மீது மக்கள் கொள்ளும் அன்பு இறைவன் பால் பக்தியாக மாறட்டும் என்று பிரகலாதன் பிரார்த்திக்கிறான்.

நாரத பஞ்சதந்திரத்தில் பக்தி பற்றிய பிறிதொரு விளக்கம் வருகிறது. இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியான இறைவனுக்கு உபாதிதகளால் மறைக்கப்படாமல், இந்திரியங்கள் இறைமுகமாகத் திரும்பி, அதனால் தூய்மையடைந்து, செய்யும் பணியே பக்தியாகும்.

அன்பு நிறைந்த தியானமே பக்தி என்பார் ராமாநுஜர்.

இறைவன் மீது கொள்ளும் பேரன்பே பக்தி என்று சாண்டில்யர் கருதுகிறார். இதற்கு விளக்கம் எழுதிய

ஸ்வப்னேசுவரர் இந்தப் பேரன்பு இறைவனது மகிமையை உணர்வதால் ஏற்படும் விளைவு என்கிறார்.

பலநிலைகளில், பலவிதமான பக்தர்களின் வெவ்வேறான மனோநிலைகளினால் கிடைக்கும் அநுபவங்களால் இப்படிப் பலதரப்பட்ட கருத்துக்கள் எழுந்துள்ளன.

லக்ஷணம் என்றால் அறிகுறி. பக்தியினால் பக்தர்களிடம் காணப்படும் சின்னங்கள், வெளிப்பாடுகள்.

நானாமத பேதாத் : நானாவிதமான கருத்துக்களின் படி.

சூத்திரம் 16 : பூஜாதிஷு அநுராக இதி பராசர்யஹ |

பொருள் : பராசர மகரிஷியின் புதல்வரான வியாசர் இறைவனுக்கு பூஜை முதலான செய்வதில் ஆர்வமும் பற்றுமே பக்தி என்று கருதுகிறார்.

(பூஜாதிஷு): பூஜையும், அது போன்ற பிற சடங்குகளும்; (அநுராக) ஆர்வம், பற்று, உற்சாகம்; (இதி) : என; (பராசர்ய) : பராசர முனிவரின் புதல்வனான வியாசர்.

பூஜை என்பது ஒரு விக்ரகத்தை, சிலையை தெய்வமாகக் கருதி உபசாரங்களோடு அதை வழிபடுதலாகும். அதை வெளிச் சடங்காகவும், தன் மனத்துள்ளே செய்யும் மானச பூஜையாகவும் செய்யலாம். இறைவனைப் பூஜிப்பதில் உள்ளம் ஈடுபடும்போது, புறப் பொருள்களிலிருந்து தானாகவே விலகிக் கொள்கிறது. இடைவிடாத தீவிர தியானத்தால் பரம்பொருளோடு ஒன்றி விடுகிறான் பக்தன்.

உள்ளிருக்கும் இறைவனை மானசீகமாகப் பூஜிப்பது வெளியில் செய்யும் பூஜையை விட மேலானது. பீமன் செய்த மானஸ பூஜை, அர்ஜுனனது புறப் பூஜையை விட இறைவனுக்கு உகந்ததாய் இருந்தது.

63 நாயன்மார்களில் ஒருவரான பூசலார் நாயனார் மூன்றாண்டுகள் மனத்தாலேயே நினைந்து ஒரு கோவிலைக் கட்டி கும்பாபிஷேகத்துக்கும் நாள் குறித்தார். அதே நாளில்

பல்லவ அரசன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் ஒரு பெருங்கோவிலை எழுப்பி அதே நாளில் கும்பாபிஷேகத்துக்கு நாள் குறித்து இறைவனை அழைத்தான். இறைவன் அவனது கனவில் வந்து திருநின்றவூரில் பூசலார் ஆலயத்தின் கும்பாபிஷேகமும் அதே நாளில் இருப்பதால், கும்பாபிஷேகத்திற்கு வேறு நாள் குறிக்கச் சொன்னார். மன்னன் திருநின்றவூருக்குச் சென்று பூசலார் கட்டிய கோவிலைத் தேடி ஒன்றும் காணாமல் பூசாலாரைத் தேடி சந்தித்த போது தான், அவர் மானசீகமாகக் கட்டிய கோவிலின் பெருமையையும், பூசலாரது அளவிடற்கரிய பக்தியையும் அறிந்து அவரை வணங்கினான்.

புறப் பூஜை 16 கிரியைகள் கொண்டது. ஆவாஹனம் (இறைவனை பிம்பத்தில் எழுந்தருளச் செய்தல்); ஆசனம் (அளித்தல்); பாத்யம் (திருவடிகளைக் கழுவத் தண்ணீர் அளித்தல்); அர்க்யம் (மரியாதை காட்ட நீரளித்தல்); ஆசமனம் (துளித் துளியாகக் குடிக்க நீரளித்தல்); மதுபர்க்கம் (பாலும் பழமும் அளித்தல்); ஸ்நானம் (குளித்தல்); வஸ்த்ரம் (ஆடைகள் அளித்தல்); யக்ஞோபவீதம் (பூணூல் அணிவித்தல்); கந்தம் (சந்தனம் அளித்தல்); அக்ஷதை (உடைந்த அரிசி அளித்தல்); புஷ்பம் (மலர் அளித்தல்); தூபம் (சாம்பிராணி தூபம் அளித்தல்); தீபம் (விளக்கை இறைவன் முன் காட்டுதல்); நைவேத்யம் (உணவு வகைகள் அளித்தல்); தாம்பூலம் (வெற்றிலைபாக்கு அளித்தல்); நீராஞ்ஜனம் (கர்ப்பூர ஆரத்தி காட்டல்).

பூஜாதிஷ்ட : பூஜை முதலியன என்று சொல்லுவதால், திருவிழாக்கள் நடத்துதல், கோவில் திருப்பணிகள், தேவ நாட்டியம், ஒவியம் சிற்பங்கள் வடிப்பது, தான தருமங்கள், குளம் வெட்டுதல், தேர் நிர்மாணம், விளக்கெரித்தல், மலர்கள், சந்தனம், குங்குமம், வாசனை திரவியங்கள், நைவேத்திய உணவுகள், ஆண்டவனுக்கு வேண்டிய ஆடை, அணிகலன்கள் சேகரிப்பது அனைத்தும் பூஜையோடு சேர்வன.

ஆத்மாநுபூதிக்குப் பின்னும் சங்கரர், ராமாநுஜர், மாத்வர், கௌரங்கர் முதலியோர் பூஜைகளை விடாமல் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அனுராக : இறைவனிடத்தில் தீவிரமான பற்றுக் கொள்வது என்று பொருள்படும். சாதாரணப் பொருள் 'பற்று' என்ற போதிலும், இங்கு இறைவனது தெய்வத் தன்மையையும், மகிமையையும் அறிந்துணர்ந்ததால் விளையும் தீவிரமான இறைப் பற்று என்று பொருள்.

“ஓ ஹரி, நான் இடைவிடாது தியானிக்குங்கால், எனது தொடர்ந்த பக்தியும் பற்றும் என் நெஞ்சை விட்டு அகலாதிருக்கட்டும்” (விஷ்ணுபுராணம் 1-20-19) என்று பிரகலாதன் பிரார்த்திக்கிறான்.

ஆரம்பத்தில் பக்தி வரும், போகும். ஆனால் அது முதிர்ந்த பின், அவன் மனம் ஒருக்கணமும் தன் லட்சியமான இறைவனது திருவடித் தாமரைகளை விட்டு அங்குமிங்கும் அகலாது நிற்கும். அதுவே அநுராகம்.

குத்திரம் 17. கதாதிஷ்விதி கர்கஹ |

பொருள் : இறைவனது மகிமை, பெருமை, லீலைகள் பற்றிப் பேசுவதே பக்தி என்பது கர்க முனிவரது கருத்து.

(கதாதிஷு) : புனித உரையாடல், சொற்பொழிவு, பிரவசனம் முதலியன; (இதி) என்பதாக, என்று; (கர்க) : கர்க முனிவர் (கருதுகிறார்).

பக்தியைப் போற்றும் கர்க ரிஷி இறைவனது மகிமையைப் போற்றுவதும், ஆத்மீக உரையாடல்களில் விருப்பமும். இருப்பதே பக்தியின் அடையாளம் என்று கருதுகிறார்.

இறைவனது அவதாரக் கதைகள், லீலைகள், இவை கேட்போர்களின் உள்ளங்களை ஈர்த்து அவர்களுள் பக்தியை நிலைபெறச் செய்து, பரவசமுட்டுகின்றன. ஓர் உண்மையான பக்தன் ராம, கிருஷ்ணர்களின் கதைகளில் தன்னை

மறந்துவிடுகிறான். இறைவனது கதைகளைக் கேட்டால், மனத்தின் மாசுகள் நீங்கி, அது தெய்வாநுபூதிக்கு இட்டுச் செல்லும்.

‘சுதாதிஷு’ : பிரவசனம் ‘சுதா’. ‘ஆதி’ என்று சொல்லும் போது பாடம் (படித்தல்) அல்லது பாராயணம், கீர்த்தன் (தனிப்பட்ட ஒருவனது), சங்கீர்த்தனம் (கோஷ்டி கானம்), ஜபம், ஹரிகதை, பஜனை, துதிப் பாடல்கள், சமய இலக்கியம் படிப்பது ஆகியவையும் ‘சுதா’வோடு சேரும்.

“உள்ளத்தை என்பால் வைத்து, உயிரை என்னுள்ளே புகுத்தி, ஒருவரையொருவர் உணர்விப்பவராய், எக்காலுந் தம்முள் என்னைக் குறித்துப் பேசுவார்; அன்னோர் மகிழ்ச்சியும், இன்பமும் அடைவார்”. (கீதை 10-9) என்று பகவான் பேசுகிறார்.

நாரதர் எப்போதும் பகவானது மகிமையைப் பாடிப் பாடி இன்புற்றார். கௌரங்கர் சங்கீர்த்தனத்தில் ஆழ்ந்து போனார்.

பரீக்ஷித் சுகரிடமிருந்து கிருஷ்ணரது மகிமைகளைக் கேட்பதில் மகிழ்ந்தார்.

பாகவதத்தில் சுகர் சொல்லுகிறார் :

“கிருஷ்ணனுடைய கதைகளைச் சொல்லுவோரும், கேட்போரும் உள்ளத் தூய்மை பெறுகிறார்கள்”.

சூத்திரம் 18. ஆத்மரத்ய விரோதேனேதி சாண்டில்ய |

பொருள் : ஆன்மாவில் இன்புறுவதற்குத் தடையாக இல்லாமை என்று சாண்டில்யர் கருதுகிறார்.

(ஆத்மரதி அவிரோதேன) : தன்னிலே தான் (ஆன்மாவிலே) இன்புறுவதற்குத் தடையின்றி (இதி) : என்று; (சாண்டில்யஹ) சாண்டில்யர் (கருதுகிறார்).

பக்தியென்பது ஆத்ம இன்பத்தில் திளைப்பதற்குத் தடையில்லாது இருக்க வேண்டும் என்கிறார் சாண்டில்யர்.

மனத்தை இறைவனிடமிருந்து அப்பால் கொண்டு செல்லும் எதுவும் பக்திக்குத் துணையாகாது. அதற்கு மாறாக, மனத்தை எப்போதும் இறைவனிடத்தே இணைத்து, அவனை மனக் கண்முன்னே நிறுத்தும் எல்லாச் செயல்களும் பக்தியை வலியதாக்கி, பாயச் செய்வன.

இறைவனுடைய செயல்களில் மகிழ்ச்சி இறைவனில் உள்ள மகிழ்ச்சிக்கு இடையூறாக இருக்கக்கூடாது. இறைவனுடைய கல்யாண குணங்களைப் பற்றியும், லீலைகள், அவதாரக் கதைகளைக் கேட்பதில் உள்ளத்தில் பக்தி உணர்ச்சி நிரம்புகிறது. ஆனந்தம் பிறக்கிறது. இந்த ஆனந்தம் உண்மையில் ஆத்மாவின்னரே பிறக்கிறது. அது அகத்திலே நிகழும் ஆழ்ந்த அனுபவம்.

பக்தி மேலான இறையன்பு. ஆன்மாவிடத்திலுள்ள அன்புக்கும், இதற்கும் முரண் இல்லை. ஏனெனில் ஆன்மாவில் இருப்பது இறைவன் தான். எனவே ஆன்மீகக் காதலும், தெய்வக் காதலும் ஒன்றே. பரமாத்மாவைத் தேடலே பக்தி என்கிறார் ஒரு வேதாந்தி. சாண்டில்யர் இறைவனும் ஆத்மாவும் ஒன்றே என்று சுருதுகிறார்.

புறப்பொருள் போகம் ஆத்மசுகத்துக்கு எதிர்ப்பட்டதல்ல. ஏனெனில் இந்திரிய சுகமும் ஆத்ம சுகமான பேரின்பத்தில் ஒரு திவலை அல்லது பிம்பமே.

இறைவன் பேரின்ப வடிவினன். எனவே எப்போதும் ஆண்டவனிடத்தில் நிலைத்திருப்பவன் அந்தப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கிறான். அவனது முகத்தில் எப்போதும் ஒரு தெய்வப் பொலிவும், விழிகளில் ஒளியும், உவகையும் பொங்குவதைக் காணலாம். வாடிய முகமுடையோனது சாதனையில் ஏதோ குறை இருக்கும். அவனிடத்தில் ஆத்மானந்த அறிகுறி இல்லை. ஆனந்தம் பக்தியின் முக்கியமான அடையாளம்.

சூத்திரம் 19 : நாரதஸ்து ததர்ப்பிதா கிலாசாரதா

தத்விஸ்மரணே பரமவ்யாகுலதேதி |

பொருள் : ஆனால் நாரதரின் கருத்துப்படி பக்தியின் இன்றியமையாத இயல்பு இறைவனிடம் பரிபூரண சரணாகதி அடைந்து, தன் நியம நிஷ்டைகள் உட்பட அனைத்துச் செயல்களையும் இறைவனுக்கே அர்ப்பணிப்பதும், இறைவனை மறக்க நேர்ந்தால் தீவிர வேதனைப் படுவதுமாகும்.

(நாரதஹ) தேவரிஷி நாரதர்; (து) ஆனால்; (ததர்ப்பிதா கிலாசாரதா) : சரணாகதியின் மூலம் நியம நிஷ்டைகள் உட்பட எல்லாச் செயல்களையும் அர்ப்பணித்தல்; (தத் விஸ்மரணே) : இறைவனை மறக்குங்கால்; (பரம வ்யாகுலதா) : பெருந்துன்பம், வேதனை : (இதி) : என

இதற்கு முந்தின மூன்று சூத்திரங்களில் வியாசர், கர்கர், சாண்டில்யர் மூவருடைய கருத்துக்களை எடுத்துரைத்த நாரதர் இப்போது தன் கருத்தைச் சொல்லுகிறார்.

அந்த மகரிஷிகளுடைய கருத்துக்களை நாரதர் ஏற்காமல் இல்லை, ஏற்கிறார். ஆனால் அவற்றுக்கு மேலே போகிறார். சூத்திரம் 16 செயல்களில் சிரத்தை, 17 சொல்லில் சிரத்தை, 18 மனதில் சிரத்தையை வலியுறுத்துகின்றன. சிந்தனை, சொல், செயல் மூன்றிலும் சிரத்தை ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு மிக இன்றியமையாதது. நாரதர் சொல்லுவது நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையிலும், வாழ்வின் எல்லாவற்றிலும் பரிபூரண சரணாகதி இல்லையெனில், உண்மையான பக்தி இருக்கமுடியாது என்பதாகும்.

இறைவனுக்காகவே ஒருவன் வாழ்ந்தால், அவன் உண்மையான பக்தன். அவனை ஒருக் கணமேனும் மறக்க நேர்ந்தால், பக்தன் வேதனையால் துடிக்கிறான். இது நாரதர் தரும் பக்தி விளக்கம். பரிபூரண சரணாகதியே பக்தியின் தலையாய அடையாளம்.

முதல் மூவரும் - வியாசர், கர்க, சாண்டிய ரிஷிகள் சொன்னதெல்லாம் உண்மை, அவையனைத்தும் பக்தனுக்கு வேண்டியவை தான். நாரதரது விளக்கம் அவற்றோடு சரணாகதியை வலியுறுத்தி, பக்திக்குப் பூரண விளக்கமளிக்கிறது.

பூஜை, சதா முதலியவற்றில் சரணாகதி இல்லை. சுகம் தனித்து நிற்கிறது. சரணாகதியில் இருந்த அசுமும் தொலைந்து, பக்தன் இறைவனோடு ஒன்றிவிடுகிறான்.

பரமனை மறந்தால், பக்தன் வேதனையில் துடிக்கிறான், கதறுகிறான். அந்த நிலையை வாக்கினால் வர்ணிக்க முடியாது, அனுபவித்தால் தான் தெரியும். கௌரங்க மகாப்ரபுவும், பக்தை மீராவும், கோபிகளும் அந்தத் துன்பத்தை அனுபவித்தார்கள். இதுவே விரகதாபம். 18வது சூத்திரத்தோடும் இந்த சூத்திரத்திற்கு முரண்பாடில்லை. முதிர்ந்த பக்தன் எப்போதும் இறைவனிலே இருப்பதால், இறையின்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டே இருக்கிறான்.

சூத்திரம் 20 : அஸ்த்யேவமேவம் |

பொருள் : இதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன.

(ஏவமேவம்) இப்படி இப்படியான (உதாரணம்) (அஸ்தி) : இருக்கிறது.

அடுத்த சூத்திரம் நாரதரின் விளக்கத்திற்கான சான்றுகளைத் தருகிறது.

சூத்திரம் 21 : யதா வ்ரஜகோபிகானாம் |

பொருள் : உதாரணமாக வ்ரஜ அல்லது பிருந்தாவனத்து கோபியர் போல.

(யதா) : உதாரணமாக;

(வ்ரஜ கோபிகானாம்) : பிருந்தாவனத்து கோபியரது நிலை போல.

இதை மேலும் அறிய, பாகவதம் தசமஸ்கந்தம் 29, 30ம் அத்தியாயங்களைப் படிக்கவும்.

ஸ்ரீசுகர், உத்தவர், வால்மீகி போன்ற பெரும் பக்தர்கள் இருக்க, நாரதரோ வ்ரஜ தேசத்து படிக்காத பட்டிக்காட்டுப் பெண்களை மிக மேலான பக்திக்கு உதாரணமாகக் காட்டுகிறார். ஏனெனில் அவர்கள் கண்ணனோடு விளையாடி, தங்களது பூரணமான பக்தியினால் அவனோடு தங்களை ஒன்றாக நினைத்தார்கள்.

வீடு, வாசல், கணவன், உற்றார், உறவினர், புகழ், பழிச்சொல், சொத்து, சுதந்திரம் அனைத்தையும் கண்ணனோடு இருக்கும் பொருட்டுத் துறந்தனர். “எங்கு நோக்கினும் கண்ணன், கருமேகத்தில் கண்ணன், எங்கள் கருவிழிகளிலே கண்ணன், பார்க்கும் மரங்களில் பச்சை இலைகளிலும் கண்ணன், யமுனையின் நீல வண்ணத்திலும் கண்ணன்” என்று கோபிகள் கண்ணனைக் கண்டார்கள். வேறெதையும் காணவில்லை.

தூய அன்பு உயர்வு தாழ்வுகளை சமன் செய்துவிடுகிறது. காதலனையும் காதலியையும் ஒரே சமநிலையில் வைத்து, அவர்களை ஒன்றாக இணைத்துவிடுகிறது.

பக்தர்களிடையே மணிமகுடம் கோபியர்கள். கண்ணனிடத்தில் கோபியர் கொண்ட அன்பை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. உடல், பொருள், ஆவி, தங்கள் அனைத்தையும் அவர்கள் கண்ணனுக்கு அர்ப்பணித்தனர். குரல் தழுதழுக்க அவர்கள் உணர்ச்சி வெள்ளமாக கண்ணனது புகழைப் பாடினார்கள்.

அவர்களிடம் கண்ணன் சொன்னான் : “நீங்கள் என் பொருட்டு குடும்பத் தளைகளையே அறுத்துக் கொண்டீர்கள். தேவர் வாணாள் போன்ற நீண்ட நெடுங்காலம் உங்களுக்கு நான் தொண்டாற்றினாலும், என் நன்றிக் கடனைத் தீர்க்கமுடியாது. நீங்களே உங்களது தாராள மனத்தால் என் கடனைத் தீர்க்க வேண்டுகிறேன்”.

பகவான் சொல்லுகிறார் : “எனக்காக கோபிகள் தங்கள் உள்ளத்தையும் ஆத்மாவையுமே துறந்துவிட்டார்கள். என் பொருட்டு உயிருக்குயிரான உற்றார், சுற்றத்தார்களையும் துறந்துவிட்டார்கள். எனக்காக உலக இன்பங்களையெல்லாம் உதறித் தள்ளுபவர்களை நான் எப்போதும் ஆதரிக்கிறேன்” (பாகவதம் x - 46, 4).

காமவாடை சிறிதுமற்றவர்களால் தான் ராஸலீலையை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். தூய உள்ளம் படைத்தவர்களே கோபிகளின் அப்பழுக்கற்ற அன்பின் ஆழத்தை அறியும் தகுதியுடையவர்கள். உலகக் கண்ணோடு கோபிகளை எடை போடமுடியாது.

வைணவ அடியார்களுக்கு கோபிகள் தான் முன்மாதிரி, கோபிகளிடமிருந்தே அவர்கள் தெய்வக் காதலை அறிந்தார்கள். இந்த பிருந்தாவன லீலையின் மேல் எழுப்பப்பட்டதுவே நிம்பார்க்கர், ஜயதேவர், கௌரங்கர், வல்லபாச்சாரியார் ஆகியோரது தத்துவ தரிசனங்கள்.

நம்மாழ்வார், சைதன்யர், ஜயதேவர் முதலியோர் மிகச் சிறந்த பக்தர்கள்.

கண்ணனை ஒருக் கணம் காணவில்லையென்றாலும் கோபியரது உள்ளங்கள் வேதனையால் துடித்தன. காற்றினிலே வரும் வேய்ங்குழலின் இனிய நாதம் காதில் கேட்டதுமே, அவர்கள் கையிலிருந்த வேலைகளை அப்படி அப்படியே விட்டுவிட்டு வீட்டினின்றும் வெளியே ஓடினார்கள். அடுப்பில் பால் வழிந்ததும், குழந்தைக்கு சாதம் ஊட்டிக் கொண்டிருப்பதையும், கணவனுக்குச் சோறு படைத்துக் கொண்டிருப்பதையும் கூட மறந்து பாதியிலே விட்டு விட்டு கண்ணனைத் தேடிக் கொண்டு ஓடினர் கோபியர். திடீரென கண்ணன் மறைந்ததும் கண்ணனைக் கண்டீர்களா என்று செடி, கொடிகளை, மரங்களை, மான்களை எல்லாம் கேட்டனர்.

குத்திரம் 22 : தத்ராபி ந மஹாத்ம்ய

ஞானவிஸ்மிருத்யபவாதஹ |

பொருள் : அங்கும் கூட (கோபியரது அன்பிலும்) இறைவனது பெருமையும், மகிமையும் பற்றிய மறதி இல்லை.

(தத்ர) : அங்கும் (கோபியரது உதாரணத்திலும்)

(அபி) : கூட; (ந) : இல்லை.

(மஹாத்ம்ய ஞான விஸ்மிருத்யபவாதஹ) : இறைவனது மகிமையை மறப்பதற்கு குறிப்பிட்ட காரணம்.

இறைவனது மகிமையைப் பூரணமாக அறிந்து உணர்ந்தால், அவனைப் போற்றுவது பக்தனுக்கு முக்கியமாகிவிடுகிறது. அப்படி அவனது மகிமையை அறிந்து நெஞ்சிலே நிறுத்திக் கொள்ளவில்லையென்றால், பக்தி தொடர்ந்து ஆன்மீக சாதனையின் ஓர் அங்கமாக இருக்கமுடியாது.

கோபிகள் கண்ணனோடு ஒடினார்கள், நடனம் ஆடினார்கள், பாடினார்கள். ஆனால் ஒருபோதும் அவனது தெய்வத்தன்மையை, சர்வ வல்லமையை, சர்வக்ஞநிலையை கோபிகள் மறக்கவில்லை. அவனே தங்களுடையவும், பிரபஞ்சத்தினுடையவும் ஆத்மா என்று கண்டு கொண்டார்கள்.

அவனே, ஆதிமூலம், புருஷோத்தமன், சச்சிதானந்த வடிவினன், அனைத்துக்கும் சாட்சி, புவியைக் காக்க வேண்டி வந்தவன் என்று அறிந்தே கோபிகள் அவனைச் சரணடைந்தனர்.

உலகாயதப் பற்றுக்களால் அல்லற்படும் மக்களுக்கு, கிருஷ்ணனும் - கோபியரும் கொண்ட உறவு ஒரு பெரிய ஆதர்சமாக, அவர்களை ஆன்மீகப் பாதையில் முன்னேறச் செய்யும். அக் கதைகள் உருவகமானவை.

பாகவதத்தை எழுதியவர் மாசற்ற மகரிஷி வியாசர். அதைச் சொல்ல வந்தவரோ வியாசபுத்திரரும் மிகப் பெரிய ஞானியுமான சுகர். கண்ணனே பாலகன். எனவே இக்

கதைகளில் காமத்தை வர்ணிப்பதாகப் பேசுபவர்கள் கீழ்த்தரமான, உலகாயத அறிவிலிகளே.

தன்னைத் தழுவ விரும்பிய தண்டகவனத்து ரிஷிகளுக்கு அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, ராமன் தானே கிருஷ்ணனாகவும், அந்த ரிஷிகளை கோபியர்களாகவும் அடுத்த ஜன்மத்தில் தோன்றச் செய்தான். ராஸ லீலை அதனால் விளைந்ததே.

மேலும் மானுடக் காதலாகவிருந்தால் கண்ணன் மற்றொரு கோபியுடன் சல்லாபம் செய்வதை ஒரு கோபியும் சகித்துக் கொள்ளமாட்டான்.

குத்திரம் 23 : தத்விஹீனம் ஜாராணாமிவ |

பொருள் : அது (இறைவனது மகிமை பற்றிய உணர்வு) இல்லாத அன்பு, ஒரு பெண் ஓர் ஆணிடத்தில் கொள்ளும் காமமே ஆகும்.

(தத் விஹீனம்) : அது இல்லாத (ஜாராணாம்) : காமத்தில் ஈடுபடும் ஆண் பெண் ஜோடி; (இவ) : போன்றது.

‘தத்’ அது, அந்த அன்பு.

இறைவனது பெருமை பற்றிய உணர்வு உள்ளத்தில் இல்லையென்றால், அந்த அன்பு ஆண்-பெண் இடையே தோன்றும் காமமன்றி வேறில்லை.

கோபியரின் அன்பு சுத்தப் பிரேமை, மாசற்ற அன்பு. ஏனெனில் அவர்களுக்குக் கண்ணனின் தெய்வநிலை நன்கு தெரிந்ததே. அவர்கள் அதில் மூழ்கியிருந்தார்கள். கண்ணனுக்கும் கோபியருக்கும் இருந்த உறவை யாரும் தவறாகக் கருதக்கூடாது என்று பக்தி வழி மாணவர்களை நாரதர் எச்சரிக்கிறார்.

கோபியர் தம்மை மறந்த தெய்வக் களிப்பில் இருந்தனர். அவர்களது புலன்களும், மனங்களும் செயலற்றுப் போயின. வெளியுலகைப் பற்றிய பிரக்ஞையே அவர்களுக்கில்லை. அது தாய அன்பு.

காமம் என்பது அன்பல்ல, அது ஒரு மிருக இச்சை, உடலின்பம் விழையும் உணர்ச்சி. காமத்தைக் காதலாக, பேரன்பாக, பக்தியாக மாற்ற வேண்டுமானால், எப்போதும் இறைவனது மகிமை பற்றிய நினைவு உள்ளத்தில் இருக்கவேண்டும். அப்போது உலகத்து விருப்பங்கள் தாமாகவே மாய்ந்துவிடும். தெய்வ தரிசனத்திற்கு பக்தன் சித்தமாகிவிடுகிறான்.

சூத்திரம் 24 : நாஸ்த்யேவ தஸ்மின் தத்ஸுக ஸுகித்வம் |

பொருள் : இந்தக் காமவயமான அன்பில், அடுத்தவரது இன்பம் முக்கியமாகக் கருதப்படுவதில்லை.

(தஸ்மின்) : அதில், அந்தக் காமவயமான அன்பு; (தத்ஸுக ஸுகித்வம்) : அடுத்தவரது இன்பத்தில் பெறும் இன்பம்; (ந); (அஸ்தி) இல்லை.

காமப் பிணைப்பில் உடல் இன்பமே நாடப்படுகிறது. இருவரும் ஆணும் பெண்ணும் தத்தம் இன்பத்தில் மகிழ்வதன்றி, தன்னோடு இணையும் துணையின் இன்பத்தை எண்ணி, அதனால் மகிழ்வதில்லை.

கோபியரைப் பொறுத்தவரையில் கண்ணனை மகிழ்விக்கவென்று தங்களது அனைத்தையும் துறந்தனர். உடலின்ப உணர்வே அவர்களுக்கில்லை. காமத்தில் இத்தகைய தியாகத்திற்கிடமில்லை. கோபியர் நிலை தெய்வக் களிப்பில் தன்னை மறந்த நிலை.

6. பக்தியின் தலையாய நிலை

சூத்திரம் 25 : ஸாது கர்ம ஞான யோகேப்போபி

அதிகதரா |

பொருள் : அது (பரா பக்தி) செயல், ஞானம் யோகம் இவற்றினின்றும் மேம்பட்டது.

(ஸா) : அது, பக்தி மேலான பக்தி, பராபக்தி; (து) (பிறவற்றினின்றும்) உம்; (கர்ம ஞான யோகேப்பஹ) செயல், அறிவு, யோகத்தைக் காட்டிலும்; (அதிகதரா) மேம்பட்டது.

சூத்திரங்கள் 25லிருந்து 33 வரை நாரதர் பரா பக்தியின் பெருமையைப் பேசுகிறார். கர்ம, ஞான, யோகம் என்பவை ஒரு பயனையடையும் வழிமுறைகளே. ஆனால் பக்தியோ அதுவே வழியும், முடிவுமாகும்.

கர்மயோகம் தன்னலமற்ற லோகசங்கிரகம். தன்னலமற்ற தொண்டு செய்யும் செயல்களின் பயன்களையும் துறப்பதாகும். இதனால் விளைவது சித்த சுத்தி, மனத் தூய்மையுறுவதாகும். ஆனால் கர்மயோகம் எளிதானதல்ல. அதற்கு எத்தனையோ நற்பண்புகளை நம்முள் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அன்பு, தயை, பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை, சமதிருஷ்டி, சமநிலைப்பட்ட மனம், விசுவப்ரேமை, அடக்கம், நேர்மை, கோபமின்மை, உண்பது, உடுப்பது, உறங்குவதில் மிதமாக இருத்தல், எளிய வாழ்க்கை முறை இவ்வளவும் நமக்கு வேண்டும்.

ஞானயோகம் வேதாந்த விசாரத்தால், சாதன சதுஷ்டயத்தால், பிரமத்தை அனுபவத்தில் கண்ட ஒரு குருவிடம் பெறும் உபதேசத்தால், தியானத்தால் ஜீவன் முக்தனாகும் ஒரு வழி. இங்கும் ஒரு வழி தான்.

யோகமென்பது இறைவனோடு தொடர்பு கொண்டு பிரபஞ்சமெங்கும் பரந்த அவனது செயல்பாடுகளை அறிந்து கொள்ளுதல். அவனோடு ஐக்கியமாதல். அதை ராஜயோகத்தால் அடையலாம். தன்னை அடக்கி, மனத்தைக்

கட்டுப்படுத்தி வெற்றி பெறவேண்டும். சித்த விருத்தி நிரோதம் என்று மனத்திலெழும் எண்ண அலைகளை அடக்குதல் என்பது மிகக் கடினமான பாதை.

இப்படி நமக்குள்ள மூன்று வழிகளான கர்ம, ஞான, யோக வழிகள் ஒரு முடிவுக்கு, ஒரு இலக்கை அடையும் வழிகளே. ஆனால் பக்தியோ அதுவே வழி, அதுவே முடிவு. இதை அடுத்த சூத்திரம் மேலும் விளக்குகிறது.

சூத்திரம் 26 : பல ரூபத்வாத் |

பொருள் : இவை அத்தனையின் பயனுடைய இயல்பு அல்லது உருவத்தை உடையதால்.

(பல ரூபத்வாத்) : பலனுடைய உருவை உடையதால்.

பக்தி ஒரு முடிவுக்கு வழியல்ல. அதுவே வழி. அதுவே முடிவு. அதுவே சாதனமும், சாத்யமும். சாதனத்தின் முடிவான எல்லை அது. மறைந்திருக்கும் இறைவன் பக்தியால் புலப்படுகிறான். மனிதன் தனது தெய்வத் தன்மையை உணருகிறான்.

நமது சாஸ்திரங்களில் யோகம், சமயச் சடங்குகள், புலனடக்கம், விரதங்கள், குரு சேவை, தெய்வீகப் பண்புகளை வளர்த்தல் என்று பல நியமங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆனால் தெய்வபக்தியே இவையனைத்தினுடைய முடிவாகும்.

பராபக்தி தான் முடிவு, இலக்கு. அதுவே அனைத்துக்கும் மேலான நிலை. அது பலனல்ல, ஆனால் பலனின் இயல்பானது. பிற யோகங்களைக் காட்டிலும் அது உயர்ந்தது. கர்ம, ஞான, யோக மார்க்கங்களின் முடிவு பராபக்தியே.

**சூத்திரம் 27 : ஈச்வரஸ்யாப்யபிமான த்வேஷித்வாத்
தைன்ய ப்ரியத்வாத் ச |**

பொருள் : (பக்தி பிறவற்றை விடச் சிறந்தது). ஏனெனில், இறைவன் அகந்தையை வெறுக்கிறான், அடக்கத்தை நேசிக்கிறான்.

(ஈச்வரஸ்ய) : கடவுளுடைய; (அபி) : கூட; (அபிமானத்வேஷித்வாத்) : அகந்தை அல்லது கர்வத்தை வெறுக்கும் இயல்பால்; (தைன்ய ப்ரியத்வாத்) : தீனர்களிடம் அல்லது திக்கற்றவர்களிடம் அன்பு காட்டும் இயல்பால்; (ச) : உம்.

பக்தனுக்கு இறைவனைத் தவிர வேறெதுவும் வேண்டாம், எனவே அவன் பிற எதையும் நாடிச் செல்வதில்லை. அதனால் பக்தனுக்கு மன அமைதி கிட்டுகிறது. பிறரோ பொருளையோ, பதவியையோ, அதிகாரத்தையோ தேடி அலைகிறார்கள் - தங்களையே நம்பி. எனவே அவர்கள் துன்புறுகிறார்கள்.

இறைவனுக்குப் பாரபட்சமில்லை. அழைத்தால் அவன் வருகிறான். அகந்தையுடையோர் தம் பலத்தையே நம்பி அவனை அழைப்பதில்லை, அவன் வருவதில்லை.

ஆணவத்தால் பல துன்பங்கள் நேருகின்றன. அதுவே துக்கமனைத்துக்கும் காரணம். அதை ஆண்டவன் விரும்புவதில்லை. ஆனால் தீனர்கள், அநாதைகள், சமூகத்தின் கடைமட்டத்தில் இருப்பவர்கள் வேறு புகலின்றித் தங்களது துன்பத்தைத் தீர்க்க இறைவனை நாடுகிறார்கள். இறைவன் அவர்களுக்குப் பரிவு காட்டி குறை தீர்க்கிறான்.

பக்தனும் அகந்தையற்று, எளிமையோடு, அடக்கத்தோடு தன்னை ஆண்டவனிடம் ஒப்படைத்துக் கொள்கிறான். தான் இறைவனது கருவியே என்றும் தனக்கு வேண்டியதெல்லாம் இறைவனே செய்வான் என்றும் அவன் நம்புகிறான். அங்கு கிஞ்சித்தும், ஒரு துளியும் அகந்தையில்லை. எனவே தானாகவே அருள் சுரக்கிறது. எனவே பக்தி அனைத்திலும் உயர்ந்தது.

7. ஞானமும் பக்தியும்

குத்திரம் 28: தஸ்ய ஞானமேவ ஸாதனமீத்யேகே |

பொருள் : சிலர் கருத்துப்படி (அன்புக்குரிய பொருளைப் பற்றிய) அறிவே, அறிவு மட்டுமே, (பக்தியை) அடையும் சாதனம்.

(தஸ்ய) : அப் பராபக்தியின்; (ஞானம்) : அறிவு; (ஏவ) : மட்டுமே; (ஸாதனம்) சாதனம்; (இதி) : என; (ஏகே) ஒரு சிலர் (ஆச்சாரியர்கள்)

தான் பக்தி செலுத்தும் பொருள் எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த, எல்லாம் அறிந்த பரம்பொருள் என்ற அறிவு பக்திக்கு முன் இருக்க வேண்டும். இந்த அறிவு இருந்தால் தான் இறைவனிடத்தில் சிரத்தை ஏற்படும், சிரத்தையிலையானால் பற்றுதல் வராது, இறைவனிடம் தீவிரமான பற்று அல்லது பிடிப்பு இல்லையானால் ஆழ்ந்த, நிலைத்த பக்தி ஏற்படாது.

இங்கே ஞானம் என்பது பிரமஞானமல்ல, சாதாரண அறிவே.

உலக வழக்கிலும் கூட அறிவு முதலில் வருகிறது. ஒரு பொருளைப் பற்றிய அறிவு இருந்தால், அதை நேசிக்க முடியும். தனக்கு வரப்போகும் கணவனைப் பற்றிய தகவல்கள் அதாவது அறிவு ஒரு பெண்ணுக்கு முன்னதாகவே கிடைத்தால் தான் அவள் அது பற்றி முடிவெடுக்க முடியும். அப்படியே பகவானைப் பற்றிய ஞானம் வந்தால், அவனிடம் பக்தி செலுத்துவது எளிதாகிறது. எனவே ஞானம் இங்கே பக்திக்கு சாதனமாகிறது.

வெறும் நம்பிக்கையாலும், சிரத்தையாலும் பக்தியை வளர்க்கமுடியும். ஜடாயுவும், கஜேந்திரனும், துருவனும், சபரியும் அப்படித்தான் இறைவனைக் கண்டார்கள். தாயிடம் அன்பைச் சொரியும் குழந்தையிடம் அன்பு பற்றிய ஞானம் ஏது? எனவே பக்திக்கு ஞானமே சாதனம் என்பது ஓரளவே உண்மையாகும்.

சூத்திரம் 29 : அந்யோன்யாச்ரயத்வம் இதி அன்யே |

பொருள் : ஞானமும் பக்தியும் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருப்பவை என்பது மற்றொரு சாரார் கருத்து.

(அந்யோன்ய ஆச்ரயத்வாத்) : பரஸ்பரம் சார்ந்திருப்பவை (அறிவும் பக்தியும்); (இதி) : என்பது; (அன்யே) : மற்றொரு சாரார்.

இங்கும் ஞானம் என்பது கடவுட் காட்சியல்ல. பக்தியும் இடையறாத முயற்சியுமின்றி கடவுளை அறிய முடியாது. அதே போல அன்புக்குரிய பொருளைப் பற்றிய அறிவின்றி, அப்பொருளின் மேல் உண்மையான அன்பு செலுத்த முடியாது. அப்படியே அந்த அறிவின்றி நம் அன்புக்குரியவருக்காகப் பூரணமாக உழைக்கவும் இயலாது.

அந்யோன்ய ஆச்ரயாத் என்பது பரஸ்பரம் ஒருவரையொருவர் சார்ந்து நிற்பது. கணவனும், மனைவியும் ஒருவரையொருவர் பரஸ்பரம் சார்ந்திருப்பது நன்கறிந்த உதாரணம். அப்படியே, நாட்டின் வருமானத்திற்கு மன்னன் மக்களைச் சார்ந்து நிற்கிறான். மக்கள் தங்கள் பாதுகாப்புக்கும், நலனுக்கும் மன்னனை நாடி நிற்கிறார்கள். அப்படியே பக்தி அறிவு இரண்டும் பரஸ்பரம் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்றன.

‘யான் எவ்வளவு உடையேன், யாவன், என என்னையொருவன் உள்ளபடி பக்தியாலேயே அறிகிறான். என்னை உள்ளபடி அறிந்துகொண்ட பின்னர் ‘தத்’ (அது) எனப்படும் பிரம்மத்தில் புகுவான்’. (கீதை அத் 18-55).

சூத்திரம் 30 : ஸ்வயம் பலரூபதேதி ப்ரஹ்மகுமாரஹ |

பொருள் : பக்தி அதனுடைய பலனுமாக இருக்கிறது என்று கருதுகிறார் பிரம்மகுமாரனான நாரதர்.

(ஸ்வயம்) : தானே; (பலரூபதா) : அதுவே அதனுடைய பலனாக; (இதி) : என; (ப்ரம்மகுமாரஹ) : பிரம்மனின் புதல்வர் (நாரதர்) (கருதுகிறார்).

பக்தியே சாதனமும் அதன் முடிவும் என்று நாரதர் கூறுகிறார். ஆன்மீக விருட்சத்தின் வேரும் கனியும் பக்தியே. பக்தி தன்னிறைவு கொண்டது. அது பிறிதொரு சாதனத்தின் துணையை நாடுவதில்லை. ஏனெனில் பக்திக்கு வேறெதுவுமே தேவையில்லை.

பக்திக்கு மேலாகப் பிறிதொரு அதனின்றும் வேறுபட்டதான அநுபவம் இல்லை. எனவே பக்தி என்பது இல்லாத ஒன்றையடையும் சாதனமல்ல. உண்மையான பக்தன் பக்திக்காகவே பக்தியைக் கடைப்பிடிக்கிறான். பக்தியோகம் அறிந்தோர் அறிவும், ஞானமும் பக்தியை விடத் தாழ்ந்தவை என்றே கருதுவர்.

பக்தி எதனின்றும் விளைந்ததென்றால், பக்தியினின்றே விளைந்தது என்று தான் கூறமுடியும். பக்தியே காரணம், அதுவே விளைவு.

சூத்திரம் 31 : ராஜக்ருஹ போஜனாதிஷு

‘ததைவ த்ருஷ்டத்வாத் |

பொருள் : ஏனெனில் அரசன், வீடு, உணவு என்பனவற்றிலும் அப்படித் தான் காணப்படுகிறது.

(ராஜ க்ருஹ போஜனாதிஷு) : அரசன், வீடு, உணவு என்ற நிகழ்ச்சிகளில்; (ததா) : அதைப் போலவே; (ஏவ) : தான்; (த்ருஷ்டத்வாத்) : காணப்பட்டதால்.

ஆண்டவன் சன்னிதியில் பக்தன் பெறும் பேரின்ப அனுபவம் எந்தப் பயிற்சியாலும் இல்லை என்பதை விளக்க நாரதர் மூன்று உதாரணங்கள் தருகிறார்.

அரசனொருவன் காட்டில் தன் குழந்தையைக் காணாது இழந்துவிடுகிறான். அக்குழந்தையைக் கண்டெடுத்த வனவாசி அதைக் காட்டிலேயே வளர்க்கிறான். அக்குழந்தை அரசிளங்குமரன் என்று அக்குழந்தைக்கும் தெரியாது, வளர்த்து வரும் வனவாசிக்கோ தெரியாது. பின்னால் ஒரு நாள் உண்மை தெரிய வருகிறது. அரசகுமாரன் தன்

நாட்டுக்குச் செல்லுகிறான். காட்டிலே வாழ்ந்தபோதும் அவன் ராஜகுமாரன் அன்றி வேறொருவனல்ல. தன் ராஜ்யத்துக்குத் திரும்பிய பின்னரும், அவன் ராஜகுமாரனன்றி வேறல்ல. தனது பிறப்பைப் பற்றி ஏதுமறியாத ராஜகுமாரனுக்கு, தன்னை வனவாசி என்றே நினைத்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு, தன்னைப் பற்றிய உண்மையைக் கேள்விப்பட்ட போது, புதிதாக எதுவும் நிகழவில்லை. ஏற்கனவே இருந்த ஓர் உண்மை அவனுக்கு நினைவு கூறப்பட்டது. அவ்விதமே தெய்வாநுபூதி ஒருவனுக்குக் கிட்டும்போது, அவனது உண்மையான நிலை அல்லது அந்தஸ்து அவனுக்கு நினைவு கூறப்படுகிறது.

எப்படி அந்தக் குழந்தை எப்போதுமே அரசகுமாரனாகவே இருந்தானோ, அப்படியே தான் பக்தனும். அவனிடம் பக்தி எப்போதுமே இருந்தது - ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களைத் தொடங்குவதற்கு முன்னும், அனுஷ்டித்த காலத்திலும், பின்னரும் கூட.

ஒருவன் நீண்ட யாத்திரை போகிறான். அங்குமிங்கும் திரிந்து பல நாட்கள் பலவிதமான கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிறான். பயணத்தின்போது, வீட்டில் அனுபவித்த சுகசௌகரியங்கள் கிடையாது. அவனது பயணத்தின் போதும் அந்த வீடு அவனுடையது தான். அவன் திரும்பிய போது, சொந்த வீட்டின் சுக சௌகரியங்களை அனுபவிப்பதற்குத் தடையாகவிருந்த தொலைவு அகற்றப்பட்டது. அவ்வளவே தான். அவன் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் பழைய இனிய வசதிகள் மீண்டும் தொடங்குகின்றன. அவன் திரும்பி வந்ததால் புதிதாக எதுவும் உண்டாக்கப்படவில்லை.

அப்படியே பக்தனும், தன் வீட்டை விட்டு யாத்திரைபோகும் பயணியைப் போல, பகவானுடைய முன்னிலையை விட்டுப் போனால், அவன் தற்காலிகமாக அந்த இறையின்பத்தை இழக்கிறான். ஆனால் மீண்டும் பக்தியை அனுஷ்டித்தால், அவன் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பி

இழந்த தெய்வீக இன்பத்தை மீண்டும் தொடர்ந்து அனுபவிக்கிறான்.

பசியாக இருக்கும்போது ஒருவன் துன்பப்படுகிறான். உணவு கிடைத்து உண்டதும், பசியால் ஏற்பட்ட துன்பம் அகற்றப்படுகிறது. அவ்வளவு தான். முன்பு இல்லாத திருப்தி எதுவும் புதிதாக வருவதில்லை. துன்பத்தின் காரணமான பசி அகற்றப்படுகிறது. அத்துன்பம் விலகியதால், முந்தைய இயற்கையான (உண்பதால் உண்டான) திருப்தி கலங்காமல் இருக்கிறது.

இந்த உதாரணங்கள் ஆத்மீக அனுஷ்டானங்கள் எப்படி இயங்குகின்றன என்று காட்டுகின்றன. ஒருவனது முயற்சியால் விளைவிக்கப்படாததும், புறத்தே இருப்பவையுமான தடைகள், இயல்பான ஆன்மானுபவத்திற்கு ஏற்படும் தடைகளை அனுஷ்டானங்கள் நீக்குகின்றன.

சூத்திரம் 32 : ந தேன ராஜபரிதோஷ க்ஷுதாசாந்திரீவா |

பொருள் : ராஜகுமாரன் அரசனானதும், பசித்தவன் திருப்தியுற்றதும் அதனால் (வெறும் விஷய ஞானத்தால்) அல்ல.

(ந) : இல்லை; (தேன) : அதனால்; (ராஜ) : அரசன்; (பரிதோஷ) : திருப்தி; (க்ஷுதா) : பசி; (சாந்திரீ) : திருப்தி; (வா) : அல்லது.

தான் ராஜகுமாரன் என்ற செய்தியைக் கேட்டதின் விளைவாக அவன் ராஜகுமாரனாகவில்லை. அவன் ஏற்கனவே ராஜகுமாரன் தான். புதிதாக ஓர் அந்தஸ்து அவனுக்கு ஏற்படவில்லை.

யாத்ரிகனின் திருப்தியும் ஏற்கனவே இருந்ததுதான். வீட்டுக்குத் திரும்பியதால் புதிதாக ஒரு நிலை அவனுக்கு ஏற்படவில்லை.

உணவைப் பற்றிய, அது கிடைக்கிறது என்ற அறிவால் பசி தீர்ந்து திருப்தி உண்டாகாது. அதை உண்ண வேண்டும்.

அப்போது தான் பசி நீங்கிய திருப்தி பிறக்கும். அப்படியே கடவுளைப் பற்றிய வெறும் அறிவு பக்தியை வளர்த்து, அமைதியை அளிக்காது.

இறைவனைப் பற்றிய அறிவு இருந்தாலே போதும் என்று நாம் நினைத்துவிடக் கூடாது என்று எச்சரிக்கவே இந்த உதாரணங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

சூத்திரம் 33: தஸ்மாத்ஸைவ க்ராஹ்யா முமுக்ஷுபிஹி |

பொருள் : எனவே, மோட்சம் அல்லது விடுதலையை விரும்புவோர், அதையே (மேலான பக்தி மார்க்கத்தையே) கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

(தஸ்மாத்) : எனவே (பக்தி பிற மார்க்கங்களை விட உயர்ந்தது என்பதால்); (ஸா) : அது (பராபக்தி); (ஏவ) : மட்டுமே; (முமுக்ஷுபிஹி) : மோட்சத்தை விரும்புபவர்களால்; (க்ராஹ்ய): கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் (லட்சியமாக).

இதுவரை பராபக்தியின் இயல்பும், சிறப்பும் விளக்கப்பட்டன. முக்திக்கு ராஜபாட்டை பக்தியே- நிச்சயமான, இயற்கையான, எளிமையான வழி.

சங்கரரது தத்துவ விளக்கம் வெகு சிலருக்கே விளங்கும் தன்மையுடையது. பெரும்பாலோருக்கு பக்தியே நடைமுறையில் சாத்யமானது.

ஞானம் முடியுமிடத்தில் பக்தியும் முடிகிறது. பராபக்தியும் ஞானமும் ஒன்றே.

பக்தி உலகத் தளைகளை அறுத்துவிடுகிறது. பக்தி இறைவனையே பக்தன்பால் கவர்கிறது. முக்தி நிலை எய்துவது மிக மிகக் கடினமானது. ஆனால் முதிர்ந்த பக்தனுக்கு அவன் கேட்காமலேயே அது தானாகவே வந்து விடுகிறது. எனவே பக்தி செய்வீர்களாக. ஒன்று நினைவில் கொள்ளவேண்டும். விடுதலை வேட்கை தேவை. அந்த ஏக்கம் வேண்டும். இறைவனைத் தவிர வேறெதிலும் ஆசை வைக்கக்

கூடாது. அப்போது தான் தன் கரங்களை நீட்டி, இறைவனே நம்மை சம்ஸாரச் சேற்றிலிருந்து தூக்கிவிடுவான்.

பற்று பல உருவங்களை எடுக்கிறது. தேசப் பற்று, மதப் பற்று, சாதிப் பற்று, சமூக சேவைப் பற்று என்றெல்லாம். இந்த எல்லாப் பற்றுக்களையும் வெட்டியகற்ற வேண்டும். அப்போது தான் அநன்ய பக்தி வளரும்.

பராபக்தியே மோட்சம் என்ற மேலான நிலை.

இந்த 33வது சூத்திரத்தோடு பராபக்தி பற்றிய பகுதி முடிகிறது. இனிவரும் சூத்திரங்களில் பராபக்திக்கும், தெய்வாநுபூதிக்கும் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சாதனங்களை ஆராய்கிறது.

சூத்திரங்கள் 34 முதல் 50 வரை, சாதனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

8. பக்தியை வளர்ப்பது எப்படி?

குத்திரம் 34 : தஸ்யா ஸாதனானி காயந்தி ஆசார்யாஹா |

பொருள் : பக்திக்கான சாதனங்களை ஆச்சாரியர்கள் (கீழ்க்கண்டபடி) பாடியிருக்கிறார்கள்.

(தஸ்யா) : அதனுடைய (பராபக்தியின்); (ஸாதனானி) : சாதனங்கள், உபாயங்கள்; (காயந்தி) : பாடுகிறார்கள்; (ஆசார்யாஹா) : ஆச்சாரியர்கள், ஆசிரியர்கள்.

இங்கே கூறப்படும் சாதனங்கள் துணைக்கருவிகள் தான். ஏனெனில் பக்தியே சாதனமும் முடிவும் என்று முன்னரேயே காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

“ஆச்சார்ய’ என்றால் ஆசிரியர் என்று மட்டும் பொருளல்ல, சொல்வது போல் நடப்பவர்கள் என்றும் பொருள். அப்படிப்பட்டவர்களே, பக்தியை நடைமுறை வாழ்க்கையில் பின்பற்றுபவர்களே பக்தியைப் பற்றிப் பேசும் தகுதியுடைய ஆச்சாரியார்கள். அவர்களது அனுபவத்தில் பிறந்ததால், அவர்களது உபதேசங்களும் பயனளிக்கக் கூடிய சக்தி வாய்ந்தனவாக இருக்கும். அபரா பக்தி அல்லது கீழ்நிலை பக்தியிலிருந்து நேர்வழியாக பராபக்திக்குச் சென்றுவிடலாம்.

தியாகம், துறவு, பற்றின்மை, பயிற்சி இவையே ஆன்மீக ஒழுக்கம் அனைத்துக்கும் மூலைக் கல்லாகும்.

குத்திரம் 35 : தத்து விஷயத்யாகாத் ஸங்கத்யாகாத் ச |

பொருள் : எல்லாச் சிற்றின்பங்களையும் (இந்திரிய சுகங்களையும்) இந்திரிய விஷயங்களில் பற்றுதலையும் விட்டு விடுவதால் பராபக்தி கிடைக்கிறது.

(தத்) : அது (பிரேமை, பராபக்தி); (து) : இப்போது; (விஷயத்யாகாத்) : இந்திரிய விஷயங்களைத் துறப்பதால்; (ஸங்கத்யாகாத்) : பற்றுதலை விடுவதால்; (ச) : உம்.

நீ செய்யும் ஒவ்வொரு செயலிலும், நடவடிக்கையிலும் ‘நான்’ என்றும் ‘எனது’ என்றும் உள்ளத்தில் எழுகின்ற

உணர்வே - அனைத்திலும் வலிமையான பற்றுதல், பிணைப்பு.

புலன் இன்பங்கள் மனத்தை அங்குமிங்கும் அலைக் கழிக்கிறது. புலன்நுகர்வு மன ஆற்றலை பலவீனப்படுத்தி, இறைவனைப் பற்றிய தீவிர தியானத்திற்கு லாயக்கற்றதாக ஆக்கிவிடுகிறது. தீவிர வேட்கைகளினின்று விடுபட்ட மனத்தில் தான் பக்தி இருக்கமுடியும். இந்திரிய விஷயங்களைத் தியாகம் செய்வதால் ஒருவன் பேரின்பத்தையும், பரம சாந்தியையும் அனுபவிக்கிறான்.

ஐந்து இந்திரியங்கள் அல்லது ஐம்புலன்கள் ஐந்து விஷயங்களை நாடுகின்றன. அவையாவன - சப்த (ஒலி) ஸ்பர்ச (தொடுதல்), ரூப (வடிவம்), ரஸ (சுவை), கந்த (வாசனை).

விஷயத் தியாகத்தில், அந்தப் பொருள்களில் உள்ள குறைகளைக் கண்டு, அவற்றின் மீது உனக்குள்ள பற்றுதலைக் களையவேண்டும். பொருள்கள் நிலையற்றவை, அழிவன. இன்பத்தோடு துன்பமும் கலந்தே இருக்கிறது. நம் மனக் கண்முன்னால் இந்த தோஷங்களை அல்லது குறைகளை நிறுத்தி வைத்தால், மனம் இவற்றின் பின்னே ஓடாது.

சென்று போன இன்பங்களில் மனத்தை ஓட விடாதே. பொருள்களைப் பற்றி நினைக்க மனத்திற்கு இடம் கொடாதே. இதுவே ஸங்கத்யாகம், அழியும் பொருள் தொடர்புகளை விடுதலாகும்.

தியாகம் அல்லது துறவு இல்லையெனில் ஆன்மீக முன்னேற்றம் இல்லை. புறத்துறவும், உள்ளத்துறவும் இரண்டும் வேண்டும். ஆரம்பத்தில் புறத் துறவு நிச்சயம் தேவை. உள்ளத் துறவோ எப்போதும் தேவை. அகந்தை, ஆணவம் - யான், 'எனது' என்னும் இவற்றைத் துறப்பதே அனைத்தினும் மேம்பட்ட துறவு.

கைவல்ய உபநிஷதத்தில் வரும் வரிகள் இதோ : “ந கர்மணா, ந ப்ரஜயா, தனேன, த்யாகேனைகே அம்ருதத்வமானஸுஹ”- அம்ருதத்வம் அல்லது அமரத்வம் அடைவது செயல்களால் அல்ல, மக்கள் பேறால் அல்ல, செல்வத்தால் அல்ல, தியாகம் ஒன்றினால் மட்டுமே.

எனவே நாரதர் இந்த சூத்திரத்தில் தியாகத்தின் இன்றியமையாமை பற்றி வலியுறுத்துகிறார்.

சூத்திரம் 36 : அவ்யாவ்ருத பஜனாத் |

பொருள் : இடைவிடாத வழிபாட்டால், பூசனையால் (பக்திப் பயிற்சியில் வெற்றி கிடைக்கும்)

(அவ்யாவ்ருத பஜனாத்) : இடைவிடாத பூஜையால்.

இந்த சூத்திரம் 35வது சூத்திரத்தில் வலியுறுத்தப்படும் தியாகத்தை எப்படிச் செய்வது என்று அதற்கான வழியைச் சொல்லுகிறது.

உலகாயதக் கவர்ச்சிகளை அல்லது சபலங்களை இடையறாத கடவுள் வழிபாட்டினால் முறியடிக்கலாம் என்கிறார் நாரதர்.

பக்திப் பாதையில் எத்தனையோ சோதனைகள் உண்டு - நோய், நொடிகள், ஏமாற்றங்கள், உளச்சோர்வு முதலியன. பக்தன் மிகப் பொறுமையோடு இவற்றை சகித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

“நித்திய யோகத்தில் இசைந்து, வேறு நினைப்பின்றி, என்னை எப்போதும் எண்ணும் யோகிக்கு நான் எளிதில் அகப்படுவேன், அர்ஜுனா” என்று கண்ணன் கீதையில் கூறுகிறான் (அத் 8-14).

ராஜயோக சூத்திரத்தில் பதஞ்ஜலி மகிரிஷி கூறுகிறார் : “ஆர்வத்தோடும் மரியாதையோடும் இடைவிடாது செய்யப்படும்போது பயிற்சி ஸ்திரப்படுகிறது. நிலைத்துவிடுகிறது”. (1, 14).

மணலைக் கயிறாகத் திரிக்கலாம், அதிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கலாம், நீரிலிருந்து வெண்ணெய் எடுக்கலாம். இவையெல்லாம் இயன்றாலும் கூட, கடத்தற்கரிய, பயங்கரமான சம்சார சாகரத்தை இடைவிடாத இறைவழிபாடு இன்றிக் கடக்கமுடியாது.

பூஜை, சேவை என்பனவும் பஜனை தான். பக்தியோடு இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் எல்லாத் தொண்டும் பஜனை தான். இறையணர்வோடு செய்யப்படும் சமூகத் தொண்டும் பஜனையே.

பகவானைப் பற்றி நினைப்பது, பேசுவது, பாடுவது, மலர்களால் அர்ச்சிப்பது, நம் உடலை அவனுடைய சேவைக்காகவே அர்ப்பணிப்பது, செய்வதனைத்தையும் அவனுக்கு அர்ப்பணிப்பது- இவை எல்லாமே பஜனை என்பதில் சேரும். உண்பது, உறங்குவது கூட பஜனை தான் . . . 'யத்யத் கர்ம கரோமி தத் தத் அகிலம் சம்போ தவாராதனம்'- 'செய்வதனைத்தும் இறைவா, உன் வழிபாடே' என்ற உணர்ச்சி, மனோபாவம் தான் முக்கியம். அது அப்போது சரணாகதியாகிவிடுகிறது. 35வது சூத்திரம் தீயனவற்றை விடுவதைக் கூறுவது. இந்த சூத்திரம் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

பலவீனங்களுக்கு இடங்கொடாமல், விழித்திரு. அலட்சியம், புறக்கணிப்பு, சோம்பல், அஜாக்கிரதை இவற்றை விட்டுவிட்டு, இடர்ப்பாடுகளுக்கு அஞ்சாமல், அவற்றை எதிர்த்து வென்று அத்யாத்ம வீரனாக ஆன்மீகப் பாதையில் முன்னேறு.

கீர்த்தனம், மந்திர லிகித ஜபம், ஜபம், பிரார்த்தனை, தியானம், அறநூல் படிப்பு, பாராயணம், சேவை எல்லாம் செய். அனைத்தும் பஜனையே.

இந்த வழிபாடுகளை விட்டு விட்டுச் செய்யாதே. ஒரு நாள் செய்வது, பிறகு செய்யாமலிருப்பது, மீண்டும் செய்வது நல்லதல்ல. செய்யாத நேரங்களில் உலக வாடைகள் பிடித்துக்

கொள்ளும், பழைய ஆசைகள் மீண்டும் முளைத்துவிடும். அதனால் தான் கண்ணன் கீதையில் சொன்னான் : “ஸர்வேஷு காலேஷு மாம் அநுஸ்மர”- ஆதலால் எல்லாக் காலங்களிலும் என்னை நினை”. (அத் 8-7).

சூத்திரம் 37 : லோகேபி பகவத் குணச்ரவண கீர்த்தனாத் |

பொருள் : உலகில் சாதாரண வியவகாரங்களில், செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது கூட, பகவானுடைய கல்யாண குணங்களைப் பற்றிய பேச்சுக்களை சிரவணம் செய்வதாலும் (கேட்பதாலும்), கீர்த்தனை செய்வதாலும் (பக்தி வளரும்).

(லோகே) : உலகில் - இந்த இடத்தில் உலக விவகாரங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது; (அபி) கூட; (பகவத்) : பகவானுடைய (குண) குணங்களை; (ச்ரவண) : கேட்பதால்; (கீர்த்தனாத்) : கீர்த்தனை செய்வதால்.

பகவான் சொல்லுகிறார் : “ஓ நாரதா, நான் வைகுண்டத்தில் வசிக்கவில்லை, யோகிகளின் இதயங்களிலுமில்லை. எங்கே என் பக்தர்கள் கீர்த்தனம் இசைக்கிறார்களோ, அங்கே தான் நான் வசிக்கிறேன்”.

தெய்வீக வாழ்க்கையும், சாதாரண வாழ்க்கையும் வெவ்வேறானவை அல்ல. எப்போதும் இறைவனையே நினைந்து, தெய்வீக மனோபாவத்தோடு உலகில் செயல்பட்டால், எல்லாச் செயல்களுமே பூசனையாகிவிடும்.

இறைவனது மகிமைகளைக் கேட்காத செவியும், அவனது புகழைப் பாடாத நாவும் இருந்தும் பயனற்றுப் போகின்றன. தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, அறிந்தோ, அறியாமலோ தெய்வத் திருநாமத்தைச் சொன்னால், தீயிலிட்ட விறகு போல ஒருவனது பாவங்கள் எரித்துச் சாம்பலாக்கப்படுகின்றன.

ஜபம், கீர்த்தனம் செய்யும் ஒருவன் எல்லாத் தவங்கள், வேள்விகள், விரதங்கள், தீர்த்த ஸ்நானங்கள், வேதப் படிப்பு இவற்றின் பயனையெல்லாம் அடைகிறான்.

மலைக் குகைகளிலே பாயும் தன்னொளியால் அங்குள்ள காரிருளை சூரியன் அகற்றுவது போல, வேகமாகச் சுழன்று வரும் காற்று கருமேகத்தை விரட்டுவதைப் போல, ஜபமும் கீர்த்தனமும் நம்முள்ளத்திலே புகுந்து நமது வேதனைகளையும், துயரங்களையும் போக்குகின்றன.

எனவே ஜபமும், கீர்த்தனமும், அவற்றைக் கேட்பதும் பக்தி வளர ஒர் எளிய சாதனம். ஏன் எளியது என்றால், இதை எவரும் செய்யலாம். இதற்கு விசேஷத் திறமைகளோ, தகுதிகளோ வேண்டாம். ஜாதி, மதங்கள், ஆண், பெண், இனையோர், முதியோர் என்ற எந்தப் பாகுபாடுமின்றி யாவரும் கடைப்பிடிக்கக் கூடியது ஜபமும், கீர்த்தனமும். ஜபம் வெற்றி பெற மனவடக்கம், தூய்மை, நிசப்தம், கவனம் சிதறாமை இவை வேண்டும். ஜபத்திற்குப் பின் அந்த மந்திரத்தைப் பற்றி தியானம் செய்ய வேண்டும்.

மந்திர ஒலி உடலிலும் மனதிலும் ஒருவகையான அதிர்வுகளை ஏற்படுத்துகிறது. இந்த அதிர்வுகள் ஆன்மீகப் பயிற்சிக்கு மிகவும் துணைபுரிவன.

ஓம் நமோ நாராயணாய, ஓம் நமசிவாய, ஓம் நமோ பகவதே வாசுதேவாய, ஓம் ஸ்ரீராம் ஜெய ராம் ஜெய ஜெயராம் என்பன சித்தமத்திரங்கள். பல காலமாக வழக்கில் இருந்து அதன் சக்தி நடைமுறையில் சக்தி வாய்ந்ததெனக் கண்டறிந்தவையே சித்த மந்திரங்கள். சித்த மந்திரங்களை ஜபம் செய்வோர் விரைவில் தெய்வாநுபூதி பெறுவர்.

பகவானிடம் குறைகளில்லை. அவன் குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தன். ஞானம், சாந்தம், ஆற்றல், மகிமை, அரசநிலை, தேஜஸ் என்ற ஆறும் பகவானின் குணங்கள். 'பக' என்பது இந்த ஆறு பண்புகளைக் குறிப்பது. பகவானை தியானித்தால் பகவானை அடையலாம்.

கலியுகத்தில் கீர்த்தனமே உய்வுக்கு மிகச் சிறந்த, எளிய வழி.

சூத்திரம் 38 : முக்யதஸ்து மஹத்க்ருபாய ஏவ

பகவத்க்ருபாலேசாத் வா |

பொருள் : ஆனால் பக்தியென்பது முக்யமாகச் சான்றோர்களின், மகான்களின் கிருபையாலும், ஓரளவு இறையருளாலும் தான் கிடைக்கும்.

(முக்யதஹ) : முக்கியமாக; (து) : ஆனால்; (மஹத்க்ருபாய) : மகான்களின் கிருபையால்; (ஏவ) மட்டுமே; (பகவத் க்ருபாலேசாத்) : ஓரளவு இறையருளாலும்; (வா); அல்லது. இதற்கு முந்தைய மூன்று சூத்திரங்களிலும் பக்தனுடைய முயற்சி வலியுறுத்தப்பட்டது. அதாவது இந்திரிய சுகங்களையும், இந்திரிய விஷயங்களில் பற்றுதலையும் விடுவது, இடைவிடாது பஜனை செய்வது, பகவானுடைய கல்யாண குணங்களைக் கேட்பதும், பகவத் கீர்த்தனைகளைப் பாடுவது என்ற முயற்சிகளும்.

இந்த சூத்திரத்திலும், இதையடுத்த மூன்று சூத்திரங்களிலும் இறையருள் பக்தனிடத்தில் இறங்கி வருவதைப் பற்றி நாரதர் விளக்குகிறார்.

மகான்களுக்கு பிற மக்கள் மீது கருணை பிறக்கும் போது, இறைவன் அவர்கள் மூலமாக இயங்குகிறான்.

“மகான்களின் சம்பாஷணையில் எனது மாட்சிமை மிகத் தெளிவாகப் புலப்படும். அது கேட்போர் செவிக்கும் உள்ளத்திற்கும் இனிமை பயக்கும். அவர்களது உரையாடலைக் கேட்டால், சிரத்தையும், இறைவனிடத்தில் பற்றும், பக்தியும் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து வரும்” என்று பாகவதத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

தன் முயற்சி நிச்சயமாக வேண்டும். ஆனால் சாதகன் விரைவிலேயே ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்கிறான். மகான்களின் கிருபையால் மட்டுமே, அப்படியே ஒரு சிறிது

இறையருளாலுமே தெய்வாநுபூதி பெறமுடியும் என்பது நிச்சயமாகி விடுகிறது அவனுக்கு.

மகான்களோடு சத்சங்கம் ஒருக் கணமே கிட்டினாலும், அது பெரும் பயனளிக்கும். உலகப் பற்றுதல்களையும், ஆசைகளையும், வேட்கைகளையும் சத்சங்கம் அழிக்கிறது. மகான்களுடன் உறவின்றி பக்திப் பயிர் வளராது. இறையருள் மகான்களின் கிருபையால் மட்டுமே கிட்டும்.

தன் முயற்சியே இறையருளால் வருவது. இறையருளோ ஒருவனது நற்செயல்கள், பக்தி, சரணாகதி இவற்றால் தானாகவே வரும். அகந்தை அழிந்துவிட்டால், இறையருள் இறங்குவதற்கு இருந்த தடை நீங்கி, அது சுரக்கிறது.

குருவும் இறையருளாலே தான் வருகிறார். கடாஷம் (அருட்பார்வை), ஸ்பர்சம் (தொடுவது), அல்லது சங்கல்பத்தினால் குரு தனது சக்தியை சீடனுக்களிக்கிறார். இறைவனே தான் குருவாக வருகிறார்.

வேதாந்திகள் தன் முயற்சியே தேவை என்ற கொள்கையைப் போற்றுவர். ஆனால் பக்தர்களோ தெய்வகிருபை அல்லது இறையருளை வேண்டிப் போற்றுவர். சித்தசக்திக்கும், இறையருள் தம்மில் இறங்கவும் தன் முயற்சி தேவை தான் என்பர் பக்தர்கள். தீவிர பக்தர்களின் கொள்கையோ தன் முயற்சியும் இறையருளால் வருவது என்பதாம்.

தன்னருளால் இறைவன் ஏன் எல்லோரையும் காப்பதில்லை? ஏனெனில், இறைவன் எல்லோருக்கும் மனஆற்றல் (will) என்ற ஒரு சக்தியை, நல்லது, தீயதை - தேர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் கொடுத்திருக்கிறான். அந்த ஆற்றலை சுதந்திரமாகப் பயன்படுத்தி, ஒருவன் தன்னை நோக்கித் திரும்பட்டுமே என்று இறைவன் காத்திருக்கிறான்.

இந்த சுதந்திரமான மனவலிமைக்கும், இறையருளுக்கும் முரண்பாடு ஒன்றுமில்லை. கர்மவிதியே இறையருளின் ஒரு

பாகம், என்பர் சிலர். இல்லையெனில் இறைவன் மனிதனுடைய சுதந்திரத்தில் குறுக்கிடுவதாக ஆகிவிடும். அவனவனது விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு மாறாக ஒருவன் நடந்து கொள்ள இறைவன் விரும்பவில்லை.

வேறு சிலரோ அருள் தான் கர்மாவின் ஒரு இயல்பு என்பர். பக்தி, சரணாகதி போன்ற நற்பண்புகளின் விளைவு கர்ம விதிப்படி இறையருள்.

கண்ணன் சொல்லுகிறான் : “இந்த குணமயமான எனது தேவ மாயை கடத்தற்கரிது. என்னையே யார் சரணடைகிறார்களோ, அவர்கள் இந்த மாயையைக் கடக்கின்றார்கள்” (கீதை. அத் 7-14).

முண்டக உபநிஷத்திலும், கடோபநிஷத்திலும் சொல்லப்படும் கருத்து : “பிரவசனத்தாலோ, புத்தியாலோ, அபார வித்தையினாலோ இந்த ஆத்மா அடையமுடியாதது. அது யாருக்கு அருளுகிறதோ, அவன் அந்த ஆத்மாவை, உணர்கிறான். ஆத்மா அவனுக்குத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்கிறது”.

‘பகவத் க்ருபா லேசாத்’- ஒரு துளி அருள் ஒருவனை இந்த சம்சாரத் துயரினின்று விடுவித்து விடும். இறையருளால் மட்டுமே ஒருவன் ஆன்மீகப் பாதையில் விடாது நின்று, உலக பந்தங்களையெல்லாம் அறுத்து விடுபட முடியும்.

“எல்லாத் தொழில்களையும் எப்போதும் செய்து கொண்டிருந்தாலும், என்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்டோன், எனதருளால் அழிவற்ற நித்திய பதவியை எய்துகிறான்”. (கீதை அத். 18-56).

“என்னைச் சித்தத்தில் கொண்டிருப்போனாய் எல்லாத் தடைகளையும் எனதருளால் கடந்து செல்வாய். அன்றி அகங்காரத்தினால் இதனைக் கேளாது விடுவாயெனின் பெரிய நாசத்தை அடைவாய்”. (கீதை அத். 18-58).

“அன்னவர்க்கிரங்கி, யான் அவர்களது ஆத்மாவில் உறைந்து, ஒளியுடை ஞான விளக்கால் அவரிடை அஞ்ஞானத்தால் தோன்றும் இருளைத் தொலைப்பேன்”. (கீதை அத். 10-11).

“மஹத் க்ருபா”- மகான்களின் அருளும் தேவை. பகவானுக்கும் அநுபூதிபெற்ற மகானுக்கும் ஒரு வித்யாசமும் இல்லை. இருவரும் ஒருவரே. பழைய தீய சம்ஸ்காரங்களை விடுவதென்பது மகாத்மாக்களின் சத்சங்கமின்றி முடியாது. இருளுக்கப்பாலுள்ள அச்சமின்மையான மறுகரைக்குச் சென்றடைய மிக பத்திரமான படகு சத்சங்கமே. ராமாயணம், பாகவதம், மற்றுமுள்ள சமய நூல்களில் சத் சங்கத்தின் பெருமை தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அநுபூதி பெற்ற மகான்கள் எழுதிய நூல்களும் சத்சங்கமே. அவற்றைப் படிக்கும் போது, அம் மகான்களின் சத்சங்கத்தில் தான் நாம் இருக்கிறோம்.

ஆன்மீக தாகத்தோடு, ஆன்மீகப் பாதையில் உறுதியாக கஷ்டங்களையெல்லாம் எதிர்த்துப் போராடி நடப்பவர்களுக்குத் தான் அருள் சுரக்கும். தற்காலத்தில் யாரும் தன் முயற்சிக்குத் தயாரில்லை. எந்தவித தவமும் சாதனமும் இல்லாமல், சமாதி மடியில் வந்து விழவேண்டுமென அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

கபீர், துளசிதாஸ், சங்கரர், குருநானக் போன்றோர் மகாத்மாக்களோடு சத்சங்கம் பற்றி நிறைய எழுதியிருக்கிறார்கள். சத்சங்கத்தால் தெய்வ நம்பிக்கை, சமய நம்பிக்கை, இறைவனிடத்தில் பற்று, பக்தி எல்லாம் கை கூடும்.

இன்றைக்கு உண்மையான மகான்களைத் தான் காணோம் என்பது பலரது குற்றச்சாட்டு. அதற்கு விடை மனப்பூர்வமாக வேண்டினால், குரு கிடைப்பார் என்பதே. இது இயற்கையின் மாற்றமுடியாத நியதி.

உல்லாசக் கேளிக் கைகளிலும், உலகாயத
 இன்பங்களிலும் உழலும் உனது வாழ்க்கை வழியைத் திருத்திக்
 கொண்டு, குருவுக்காக ஏங்கியழு. நிச்சயமாக, உடனே குரு
 கிடைப்பார். குருவுக்குப் பஞ்சமில்லை. உண்மையான
 சாதகர்களுக்குத் தான் பஞ்சம். அப்படிப்பட்ட நல்ல ஆன்மீக
 சாதகர்களுக்காக குரு காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

9. மகான்களுடைய சத்சங்கத்தின் மகிமை
குத்திரம் 39 : மஹத் ஸங்கஸ்து துர்லபோ
அகம்ய அமோகஸ்ச |

பொருள் : ஆனால், மகாத்மாக்களுடைய உறவு கிடைப்பது கடினம், அணுக இயலாதது, அதன் சக்தி அல்லது விளைவோ தோல்வியற்ற நிச்சயமானது.

(மஹத் ஸங்க) : மகான்களின் உறவு; (து) : ஆனால்; (துர்லபஹ) : கிடைப்பது கடினம்; (அகம்ய) : அணுக முடியாதது; நுட்பமானது, புரிந்து கொள்ள முடியாதது; (அமோகஹ) : சந்தேகத்துக்கிடமின்றி வெற்றி விளைவிப்பது; (ச) : உம்.

பகவத் கீதையில் “ஆயிரத்தில் ஒருவனே ஆத்மாநுபூதிக்கு முயலுகிறான். அவர்களுள்ளும் ஆயிரத்தில் ஒருவனுக்கே ஆத்மாநுபூதி கிட்டுகிறது” எனக் கண்ணன் பேசுகிறான்.

போலி ஆன்மீக வழிகாட்டியால் ஏமாறாதே. மகான்கள் தங்களது மகிமையை எளிதில் வெளிக் காட்டுவதில்லை. எனவே உண்மையான மகான் ஒருவரைக் கண்டாலும் எல்லோரும் அவரை அறிந்து கொள்ளமுடியாது. பல பிறவிகளில் ஆத்மீக முயற்சிகள் செய்து, இப்பிறவியிலும் அந்த சாதனங்களை உட்பூர்வமாக செய்து வரும் ஒருவரே அவரை இனங்காண முடியும். சோம்பேறிகளுக்கு நிச்சயமாக குருவருள் கிட்டாது.

கண்டவர்களை குருவாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது. குருவின் உறவு நிச்சயமானது. சாதாரண சாதகர்களிடம் மெதுவாக இருந்தாலும், நிச்சயமாக முன்னேற்றம் உண்டு. குருவின் ஆன்மீக அலைகள் தொலைவிலிருந்தாலும், தக்க பாத்திரத்தை அல்லது அதிகாரியைத் தேடிவந்து அவனை உயர்த்தும்.

நல்லன எதுவுமே அரிதாகக் கிடப்பது தான். கஸ்தூரியும், குங்குமப் பூவும், சந்தனமும், நல்லவர்களும், மாவீரர்களும்,

பெருங் கொடையாளிகளும் அரிதானவர்களே. அப்படியானால் உண்மையான ஞானிகளையும், குருக்களையும் காண்பது எளிதா? ஆனால் முதற்காரியமாக உன்னை நீ நற்பண்புகளால், சேவையால், தீவிர விடுதலை வேட்கையால், ஒழுக்கத்தால், தன்னடக்கத்தால் உயர்த்திக் கொண்டு, குருவருளுக்குச் சித்தமாகிக் காத்திரு. குரு நிச்சயம் வருவார். குருவின் சத்சங்கம் கிடைத்துவிட்டால் பின் உனது பிரச்சனை தீர்ந்தது. நீ உய்வாய். விவேகசூடாமணியில் சங்கரரின் அருள் மொழிகள் : “உலகில் மூன்று விஷயங்கள் அரியவை. அவை 1) மானிடப் பிறவி 2) முமுகுஷாத்வம் அல்லது மோட்ச வேட்கை 3) பூரண முனிவருடைய கடாக்ஷம்.

சூத்திரம் 40 : லப்யதே அபி தத்கிருபயா ஏவ |

பொருள் : (மகான்களுடைய சத்சங்கம் அல்லது உறவு) இறைவனது அருளால் தான் கிட்டும்.

(லப்யதே) : கிட்டும்; (அபி) : இருந்தும் கூட; (தத் க்ருபயா) : அவனது (இறைவனின்) அருளால்: (ஏவ) : தான், மட்டுமே.

முந்தின சூத்திரத்தில் மகான்களுடைய உறவு அல்லது சத்சங்கம் கிடைத்தல் சிரமமானது (துர்லபம்), அணுக முடியாதது (அகம்ய) என்று சொல்லப்பட்டது. எனவே சாதகன் அதனால் உளச்சோர்வு பெற்று விடக் கூடாதென்று. அவனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதற்காக இங்கே அப்படியிருந்தாலும் கூட (“அபி”), துர்லபமானது “லப்யதே” கிடைக்கும் என்று நாரதர் அருளுகிறார்.

அது, அந்த குருவருள் இறையருள். காலம் கனிந்தவுடன் குருவையும், சிஷ்யனையும் இறைவன் சேர்த்து வைக்கிறான்.

சூத்திரம் 41 : தஸ்மின்ஸ்தஜ்ஜனே பேதாபாவாத் |

பொருள் : ஏனெனில் இறைவனுக்கும், அவனது பக்தர்களுக்கும் இடையே வேற்றுமை கிடையாது.

(தஸ்மின்) : அவனிடத்திலும்; (தஜ்ஜனே) : அவனது பக்தர்களிடத்திலும்; (பேத அபாவாத்): பேதம் அல்லது வித்தியாசம் இன்மையால்.

பக்தனும் இறைவனும் ஒன்றே. ஒருவர் பரஸ்பரம் மற்றொருவரது இதயத்தில் இருக்கிறார். பாகவதத்தில் இதை பகவானே சொல்லுகிறார். “பக்தர்கள் என் உள்ளத்தில் இருக்கிறார்கள். நானும் அவர்களது இதயங்களில் உறைகிறேன். என்னையன்றி பிறரை அறியார் அவர், நானும் அப்படியே”.

கோபிகள் தம்மை இழந்து, அனைத்திலும் கண்ணனாகவே நடந்து கொண்டனர். அப்படி ஜீவாத்மா இறைவனைச் சரணடையும் போது, இருவருக்குமுள்ள வேற்றுமை தொலைந்துவிடுகிறது.

‘தத்-ஜனே’ என்றால் அவனிடம் ஈடுபட்டோர். மனமாகுகள் அகன்றதும், வேற்றுமை நீங்கும். ஐக்கிய உணர்வு தெளியும். அப்போது இறையருள் குரு வடிவில் தோன்றும்.

மனப்பூர்வமாக நாம் இறைவனைச் சரணடைந்தால், இறையருள் நம்மில் இறங்க வழி எளிதாகும். தெய்வாநுபூதி பிறகு எளிதாகி இயல்பாகக் கிட்டும்.

குத்திரம் 42. ததேவ சாத்யதாம் ததேவ சாத்யதாம் |

பொருள் : அது மட்டுமே அடையப்பட்டதும், அது மட்டுமே அடையப்பட்டதும்.

(தத்) : அது; (ஏவ) : மட்டுமே;

(ஸாத்யதாம்) : அடையப்பட்டதும்.

தத் : அது. அது என்பது இங்கு 35-37ம் பாடல்களில் சொல்லப்பட்ட தியாகம், பக்தி கலந்த சேவை மற்றும் இறைவனது மற்றும் மகான்களுடைய கிருபை, அருள் என்பனவற்றைக் குறிக்கும். சரணாகதி முழுமையாக இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் இறையருள் ஓடி வரும். சரணாகதி என்பதுவே ப்ரபத்தி.

அந்த இறையன்புக்காக மட்டுமே முயற்சி செய். இந்தக் கருத்தை இருமுறை சூத்திரம் சொல்லுவதற்குக் காரணம் நாரதர் அதன் இன்றியமையாமை கருதி அதை வலியுறுத்த விரும்புவதால் தான்.

எந்தெந்த உபாயங்களால், சாதனங்களால் இறையருள் கிட்டுமோ, அவற்றைக் கடைப்பிடி.

இறையன்பை வளர்க்க வேண்டுமானால், மகான்களது உறவை நாடு. அதற்காக ஏங்கு, இறைவனருளால் மகான்களது அருள் உனக்குக் கிட்டும்.

ஏவ : மட்டுமே. அது ஒன்று தான் மதிப்புடையது. பிறவற்றால் பயனில்லை. இறையருள் மட்டுமே அடையப்படவேண்டும். அதற்கான உபாயங்கள் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டுள்ளன - பற்றின்மை, சேவை, கீர்த்தனை, கடவுளது லீலைகளைக் கேட்டல் முதலியன.

10. தீயோரோடு சேராதே

சூத்திரம் 43 : துஸ்ஸங்கஹ ஸர்வதைவ த்யாஜ்யஹ |

பொருள் : எங்கும், எப்போதும், எல்லா முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டு தீயோர் சகவாசம் விலக்கப்பட வேண்டும்.

(துஸ்ஸங்கஹ) : தீயோர் சகவாசம், உறவு; (ஸர்வதா) : எப்போதும், எப்படியாவது, எங்கும்; (ஏவ) : நிச்சயமாக; (த்யாஜ்யஹ) : விடப்பட வேண்டும்.

சாதனப் பாதையில் புதிதாகச் செல்பவன் தீயோர் சகவாசத்தால் தனது சிரத்தை, நம்பிக்கை முதலிய நற்பண்புகளை இழந்து, தீய பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்கிறான். பிறகு முற்றிலும் உலகாயத மனோபாவம் வந்துவிடுகிறது. கெட்ட சகவாசமே பக்திக்கு முக்கியமான தடையாகும்.

நீ இருக்குமிடம், சூழ்நிலை, உணவு, வேலை, வழிபாட்டு வழிகள், உரையாடல்கள், படிக்கும் நூல்கள் இவை சத்வ இயல்புடையனவாக இருந்தால், நீ ஆன்மீகத்திலும், நற்பண்பிலும் முன்னேறுவாய். அன்றி அவை ரஜோ, தமோ குண இயல்புடையனவாக இருந்தால், தீய பண்புகள் உன்னைப் பற்றிக் கொள்ளும். சிந்தாமணி என்ற விலைமாதின் நாட்டியத்தை ஒரு முறை காணச் சென்ற பில்வமங்கள் உள்ளத்தில் தீய சிந்தனை புகுந்தது. பக்திமானான ஓர் அந்தணரின் புதல்வனான பில்வமங்கள் தன் நற்பண்புகளையெல்லாம் இழந்து, அவள் பால் காமவயப்பட்டு, அல்லல்பட்டான். பின்னாளில் பெரும் மகானான வேமனரும் கெட்ட சகவாசத்தால் ஆரம்பத்தில் மிகவும் கெட்டலைந்தார்.

“எல்லோரோடும் பழகுவதில் என்ன தவறு? ஒருவருடைய நல்லதைத் தானே நாம் பார்க்க வேண்டும்” என்று சிலர் விவாதிக்கிறார்கள்.

இது விதண்டா வாதம். முற்றுந் துறந்த முனிவருக்குப் பொருந்தலாம். அவரால் தீமையிலும் நல்லதைக் காணமுடியும். நம்மால் முடியாது, எனவே சாதாரண மக்களுக்கு இது பொருந்தாது.

கடவுள் எங்கும் தான் இருக்கிறார். நல்ல நீரிலும் இருக்கிறார், அசுத்தமான நீரிலும் இருக்கிறார் என்பதால் அசுத்த நீரைக் குடிக்கலாமா? 'அனைத்தும் பிரம்மம்' என்பது உபநிஷதச் சான்றோர்களுக்குப் பொருந்தும். பற்பல உலக இச்சைகளுக்கு நடுவில் வாழ்பவனுக்கு அது பொருந்தாது. அதன் பொருளை உணரும் ஆற்றலற்ற அவன், விரோசனைப் போல இவ்வுடலே அனைத்தும் என்று தவறாக எண்ணி அழிவான். புலன்வழி இச்சைகளில் பற்றைத் தொலைத்து, பரிபூரணமான தூய்மை, விவேகம், வைராக்கியம் உடையவனுக்கே 'அனைத்தும் பிரம்மம்' என்ற வாக்கியம் உபதேசிக்கப்பட வேண்டும்.

தீமை, தீது என்பது அஞ்ஞானத்தின் விளைவு. நல்லது ஒருவனை இறைவன்பால் இட்டுச் செல்வது, அழியாத, நிலைத்த பேரின்பம் தருவது. தீமையோ துன்பம், துயரம், கவலை, பிறப்பு, இறப்பு இவற்றிற்கு இட்டுச் செல்வது. சத்வத்தால் மனஅமைதியும், ஆனந்தமும் கிடைக்கும். ரஜோ, தமோ குணங்களால் மனச்சஞ்சலமும், கவலையும், துன்பமும், துக்கமுமே கிட்டும்.

கெட்ட சகவாசம் என்றால் பிற மனிதர்களோடு மட்டுமல்ல. ஆபாசப்படங்கள், காட்சிகள், சினிமாக்கள் என்று எவையெல்லாம் நம்முள்ளத்தில் தீய கிளர்ச்சிகளை உண்டு பண்ணுமோ, அவையும் கெட்ட சகவாசமே. ஒருவனது மனைவியும் கூட மிக்க உலகாயதமாக இருந்தால், அதுவும் கூட கெட்ட சகவாசம் தான். அதனால் தான் நமது சமய நூல்கள் இமயமலைச் சாரல், கங்கா நதி தீரங்களில் உள்ள ஏகாந்தத்தை உயர்வாகப் பேசுகின்றன.

சூத்திரம் 44 : காமக்ரோதமோஹ ஸ்ம்ருதிப்ரம்ச

புத்திநாச ஸர்வநாச காரணத்வாத் |

பொருள் : ஏனெனில், காமம், சினம், மோகம், நினைவு தவறுதல், புத்திநாசம், சர்வ நாசம் அனைத்துக்கும் அதுவே காரணம்.

(காம) : காமம், பெருவிருப்பம், ஆசை.

(க்ரோத) : சினம், கோபம்; (மோஹ) மோகம்; மன மயக்கம்; (ஸ்ம்ருதிப்ரம்ச) : நினைவிழத்தல்; (புத்தி நாச) : புத்திநாசம், அறிவிழத்தல்; (ஸர்வ நாச) : அனைத்தையும் இழத்தல், சர்வ நாசம்; (காரணத்வாத்) : காரணமாக இருப்பதால்.

மனத்தில் இயல்பு விஷயங்களில் பற்றுக் கொள்வது. இதைத் தொலைக்க வேண்டுமானால், மனத்தை இறைவன் பால் திருப்ப வேண்டும்.

கெட்ட சகவாசம், தீயோர் உறவு இதற்கு இடங்கொடாது தடுக்கும். அதிலிருந்து தோன்றுவன காமம், கோபம், நினைவுத் தடுமாற்றம், புத்திநாசம். அதன் விளைவு முழுமையான நாசம்.

நினைவு என்பது நல்ல சிந்தனை, அல்லது தியானம். புத்தி என்பது விவேகம். பகவத் கீதையின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் 62, 63ம் சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளதே இங்கும் சொல்லப்படுகிறது.

“மனிதன் இந்திரிய விஷயங்களைக் கருதும் போது, அவற்றில் பற்றுதல் உண்டாகிறது. பற்றுதலால் விருப்பம் உண்டாகிறது. விருப்பத்தால் சினம் பிறக்கிறது.”

“சினத்தால் மோகம் அல்லது மயக்கம்; மோகத்தால் நினைவிழப்பு; நினைவுத் தவறுதலால் புத்தி நாசம்; புத்தி நாசத்தால் முற்றிலும் அழிகிறான்”.

கீதை 3. 37ல் பகவான் சொல்லுகிறார் :

“(பாவம் செய்யத் தூண்டுவன) ஆசையும், கோபமும், ரஜோகுணத்திற் பிறப்பன; பெரு நாசத்தை விளைவிப்பன, பெரும் பாவமானவை. இதனையே பெரும் பகைவனாகத் தெரிந்துகொள்”.

கீதை 16.21ல் கண்ணன் செய்யும் எச்சரிக்கை இது :

“ஆத்ம நாசத்துக்கிடமான இம்முன்று வாயில்களை உடையது நரகம். அவையாவன - காமம், சினம், அவா. ஆதலால் இம்முன்றையும் விடுக”.

“காமம் இருக்குமிடத்தில் ராமனில்லை” என்கிறார் துளசிதாசர். எனவே காமம் தொலைந்தால் ராமன் வருவான்.

சூத்திரம் 45 : தரங்காயிதா அபி இமே ஸங்காத்

ஸமுத்ராயந்தி |

பொருள் : இவை (காமக்ரோத மோகம்) ஆரம்பத்தில் சிற்றலைகளைப் போல எழுந்தாலும், (கெட்ட) சகவாசத்தால் பெருங்கடலாக ஆகிவிடுகின்றன.

(தரங்காயிதா) : சிற்றலைகளாக எழுபவை; (அபி) : கூட; (இமே) : இவை (காமம், சினம் முதலியன); (ஸங்காத்) : (கெட்ட) சேர்க்கையால்; (ஸமுத்ராயந்தி) : பெருங் கடலாகின்றன.

சாம்பல் குவியலுக்குள்ளே இருக்கும் தழல் பலத்த காற்றடித்தால், பெருந்தீயாகி விடுகிறது. அப்படியே உள்ளே கனன்று கொண்டிருக்கும் தீது, தீயவர் சேர்க்கையால் பெரிதாக வளர்ந்துவிடும். எனவே சிறிது தீய பண்பு உள்ளத்தில் எழுந்தாலும், அதை உடனேயே தொலைத்து விட வேண்டும்.

முதலில் தீய எண்ணங்கள் சிற்றலை போலவே உள்ளத்தில் எழுகின்றன. அப்போது அவற்றை அடக்குவது எளிது. ஆனால் கெட்டவர் உறவு இருந்தால், அச்

சிற்றலைகளே, சூறாவளிக் காற்றினால் எழும் அடக்கமுடியாத பேரலைகளாக மாறிவிடுகின்றன.

இந்திரியங்களுக்கு இந்திரிய விஷய நாட்டம் இயல்பு. குடிப்பது, புலால் உண்பது, கீழ்த்தர இசை கேட்பது, விலை மாதர் உறவு இவையெல்லாம் கிளர்ச்சியை உள்ளத்தில் எழுப்புவவை. அதுவும் திரைப்படங்கள் ஆபாசமான அரை நிர்வாணக் காட்சிகளையும், தரக் குறைவான, அநாகரீகமான வசனங்களையும் அள்ளித் தந்து, மக்கள் மனங்களைக் கெடுக்கின்றன. இதையெல்லாம் தடுக்கத் தரமான தணிக்கை தேவை. வெறும் கல்லூரிப் படிப்பு போதாது. தூய வாழ்க்கை வாழும் வழிமுறைகளும் கற்றல் வேண்டும்.

11. மாயையைக் கடப்பவர் யார்?

சூத்திரம் 46 : கஸ்தரதி கஸ்தரதி மாயாம்? யஹ ஸங்கம்

த்யஜதி யோ மஹானுபாவம்

ஸேவதே நிர்மமோ பவதி |

பொருள் : மாயையைக் கடப்பது யார்? மாயையைக் கடப்பது யார்? (இந்திரிய விஷயங்களில் உள்ள) தொடர்பைத் துறப்பவன், ஒரு மகானுக்குத் தொண்டாற்றப்பவன், எனதென்னும் எண்ணமற்றவன் எவனோ அவனே (மாயையைக் கடக்கிறான்).

(கஹ) : யார் அல்லது எவன் (தரதி) : கடக்கிறான்; (மாயாம்) : மாயையை; அல்லது இந்திரிய உலகை; (யஹ) : எவன் ஒருவன்; (ஸங்கம்) : தொடர்பை; (த்யஜதி) : துறக்கிறான்; (யஹ) : எவன்; (மஹானுபாவம்) : ஆன்மீகச் சான்றோன், மகான்; (ஸேவதே) : சேவை செய்கிறான்; (நிர்மம) : எனதென்ற எண்ணமில்லாத; (பவதி) ஆகுதல்:

கடத்தற்கரிய சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கித் தவிப்பவர்களுக்கு மிக மேலான புகல் ஒரு மகானே. உலகப் பற்றுக்களும், பாவங்களும் மகான்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதால் தீர்ந்து விடும். எப்படி தீ குளிரையும், அச்சத்தையும், இருளையும் நீக்குகிறதோ, அப்படியே மகான்களுக்குச் செய்யும் சேவை பாவம், புனர்ஜன்ம பயம், அஞ்ஞான இருள் என்னும் குளிரைப் போக்குகிறது. அப்படியே அந்த சேவை இறைவன் பால் பக்தியை வளரச் செய்யும்.

உண்மையை மறைத்து, தோன்றி மறையும் கணநேரப் புலன் இன்பங்களில் உன்னைத் திருப்பிவிடுவது இறைவனின் மாயை. மாயை மிக நுட்பமானது. அதைக் கண்டறிவது மிகக் கடினம். எனவே சாதகன் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்.

கஸ்தரதி; கஸ்தரதி : இந்த வினா இரு முறை கேட்கப்படுகிறது. இது மாயையைக் கடப்பது மிகக் கடினம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. விடைக்கும் ஒரு வலிமை சேர்க்கிறது.

ஸங்கம் : புறப்பொருள்களில் தொடர்பு அல்லது பற்றுதல். வலிமையான பற்றுதல் அகந்தை மேலுள்ள பற்றுதல்தான். அதை முதலில் வெட்டிக் களைய வேண்டும்.

ஆதிசங்கரர் கூறுகிறார் : “ஸத் ஸங்கத்வே நிஸ்ஸங்கத்வம், நிஸ்ஸங்கத்வே நிர்மோஹத்வம், நிர்மோஹத்வே நிஸ்ச்சல தத்வம், நிஸ்ச்சலதத்வே ஜீவன் முக்தி”. மகாத்மாக்களின் உறவால், ஒருவன் பற்றின்மையை எய்துகிறான். அவனுக்கு வைராக்யம் பிறக்கிறது. பற்றின்மையால் மோகத்தை வெல்லுகிறான். மோகத்தை வென்ற நிலையில், மனம் அமைதியுற்று, ஒருமுனைப்பட்டு, தன் ஸ்வரூபத்தில் நிலைக்கிறது. அதன் பிறகு ஒருவன் முக்தி அல்லது விடுதலை பெறுகிறான்.

சூத்திரம் 47: யோ விவிக்தஸ்தானம் ஸேவதே, யோ

லோகபந்தம் உன்மூலயதி, நிஸ்த்ரைகுண்யோ

பவதி, யோக க்ஷேமம் த்யஜதி |

பொருள் : எவன் ஏகாந்தமான இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கு இருக்கிறானோ; எவன் உலக பாசங்களை வேரோடு களைகிறானோ, எவன் முக்குணங்களையும் தாண்டிச் செல்லுகிறானோ, எவன் சேர்ப்பதையும், காப்பதையும் விட்டு விடுகிறானோ (அவனே மாயையைக் கடக்கிறான்).

(யஹ) : யார், எவன்; (விவிக்த ஸ்தானம்) : ஏகாந்தமான இடம்; (ஸேவதே) : அடைகிறான்; (யஹ) : எவன், யார்; (லோக பந்தம்) : உலக பாசங்கள்; (உன்மூலயதி) : வேரோடு களைதல்; (நிஸ்த்ரைகுண்ய) : முக்குணங்களின் பாதிப்பு; (பவதி) : ஆகிறான்; (யோகக்ஷேமம்) : (பொருள்) ஈட்டலும், அதைக் காத்தலும்; (த்யஜதி) : விட்டு விடுகிறான்.

முற்றிலும் ஏகாந்தமான இடம் ஒருவனது இதயம் தான். ஏகாந்தமான இடம் என்றால் உலகத்து புலன் இன்பங்களைப் பற்றிய பேச்சோ, தாகமோ இல்லாத இடம். ஆனால் உள்ளத்தில் ஆசைகளை வைத்துக் கொண்டு, காடு தேடிப் போவதில் பயனில்லை. ஆன்மீகப் பாதையில் முன்னேறிய சாதகர்களுக்கே ஏகாந்தம் பயன்படும். எந்தவிதமான தயக்கமோ, கூச்சமோ இல்லாமல் இறைவனை நினைந்து உருகிப் பாடலாம், ஆடலாம். இயற்கையிலும், செடி, கொடிகளிலும், பறவைகளிலும், விலங்குகளிலும் இறைவனைக் கண்டு உவகை கொள்ளலாம். உலகத்தினர் மத்தியில் இது கை வராது.

ஆனால் ஆரம்ப நிலை சாதகர்களுக்கு உலகில் வாழ்ந்து கொண்டே சாதனம் செய்வதே நல்லது. பிறரது விமர்சனம், கண்டனத்துக்கு அஞ்சியாவது தவறு செய்யாது இருப்போம். உலகமே சிறந்த ஆசான்.

கண்ணன் ஏகாந்தத்திற்கு அதிக முக்கியத்வம் கொடுக்கிறான். 'விவித்த ஸேவி' தனி இடங்களை நாடுவோன் (ஐதை அத். 18-52), 'விவித்ததேச ஸேவிதம்' - 'தனி இடங்களை நாடுவோன்' (ஐதை அத். 13-10). தனிமையில் பல நன்மைகள் உண்டு. அதிக முயற்சியின்றி மனம் ஒரு முனைப்படுகிறது. உலகச் சந்தடியிலும், ஆரவாரத்திலும், மனத்தை ஒரு லட்சியத்தில் பொருத்துவது கடினம். உலகத்தில் இருந்து கொண்டு யோகம், பக்தி, ஞானத்தில் ஓரளவு தான் முன்னேறமுடியும். அதற்கு மேல் தனிமை இன்றியமையாதது. ராஜா ஜனகரும், ஏகநாத்தும் தனிமை நிலைக்கு உதாரணங்கள்.

லோகபந்தம் : உலகோடு பிணைப்பன. அவை ரஜோ, தமோ குணங்கள் - ஆசைகள், வேட்கைகள், பற்றுக்கள், சிற்றின்பங்கள்.

யோகப் பயிற்சி இம்முக்குணங்களையும் கடப்பதாகும்.

நன்னெறி, இறை வழிபாடு, நற்பண்புகள் பயிலுதல், ஸ்வாத்யாயம், கீர்த்தன், தியானம், குரு சேவை, இறையருள்

இவற்றால் யோகி அல்லது பக்தன் முக்குணங்களையும் கடக்கிறான்.

யோகக்ஷேமம்- யோகம் ஒருவனுக்குத் தேவையானவற்றை சாம்பாதித்துக் கொள்வது. சேர்த்ததைக் காப்பது க்ஷேமம்.

ஆன்மீக பாஷையில் யோகம் என்றால் இறைவனோடு ஒன்றுவது அல்லது சேர்வது. க்ஷேமம் என்றால் ஆத்மஞானப் பாதையில் முன்னேற்றத்தைக் காப்பது. பக்தன் இறைவனையே நம்பி இருப்பதால், இறைவன் அவனது யோக க்ஷேமத்தைக் கவனித்துக் கொள்கிறான்.

கண்ணன் கீதையில் திருவாய் மலர்ந்தருளுகிறான் : “வேறு நினைப்பின்றி என்னை வழிபடுவார் யாவரோ, அந்த நித்திய யோகிகளின் யோக க்ஷேமத்தை நான் பொறுப்பேற்று நடத்துகிறேன்”. (அத். 9-22).

பக்தி வெகுவாக முதிரும் போது, பக்தன் தனது யோக க்ஷேமத்தையும் விட்டுவிட முடியும்.

இந்த சூத்திரத்தின் கருத்துக்கள் கீதையின் 2ம் அத்யாயத்தில் 45வது சுலோகத்தில் காணப்படுகிறது. “மூன்று குணங்களுக்கு உட்பட்டனவற்றைக் குறித்து வேதங்கள் பேசுகின்றன. அர்ஜுனா, நீ இம்மூன்று குணங்களையும் கடந்தோன் ஆகுக. இருமைகளற்று, எப்போதும் உண்மையில் நின்று, யோக க்ஷேமங்களைக் கருதாமல், ஆத்மாவை வசப்படுத்தியவன் ஆகுக”.

சூத்திரம் 48 : யஹ கர்மபலம் த்யஜதி கர்மாணி

ஸந்யஸ்யதி ததோ நிர்த்வந்த்வோ பவதி |

பொருள் : கர்ம பலனைத் துறப்பவன், கர்மங்களையே துறப்பவன் எனனோ, அவன் இருமைகளைக் கடந்து செல்கிறான்.

(யஹ) : எவன்; (கர்மபலம்) : வினைப் பயனை; (த்யஜதி) : துறக்கிறானோ; (கர்மாணி) : செயல்களை; (ஸந்யஸ்யதி) : துறக்கிறானோ; (ததஹ) : அதனால், அப்போது;

(நிர்த்வந்த்வஹ) : (இன்பம்-துன்பம், நன்மை - தீமை, வெப்பம்-குளிர் என்பன போன்ற) இருமைகளற்றவனாய்; (பவதி) : ஆகிறான்.

பக்தன் செய்வதெல்லாம் பகவானுக்காகச் செய்கிறான், தனக்காகவல்ல. அதற்கு ஒரு பலனையும் அவன் எதிர்பார்ப்பதில்லை. மேலும் அச்செய்கையிலோ, அதன் பயனிலோ அவனுக்குப் பற்றுமில்லை.

தான் ஆண்டவனது கையில் ஒரு கருவியே என்று பக்தன் நினைக்கும் போது, கர்த்தா என்ற நிலை போய்விடுகிறது. அவன் இறைவனிடம் பரிபூரண சரணாகதி அடையும் போது, இறைவன் அவனது அகந்தையை அழித்து, அவனது உறுப்புகளின் மூலம் தானே செயல்படுகிறான். அப்போது பக்தன் இருமைகளின்று விடுபடுகிறான்.

கர்மாணி : எல்லாச் செயல்களையும் என்றால், எல்லா காம்ய கர்மாக்கள் அல்லது சுயநலச் செயல்கள் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். செயலின்றி வாழ முடியாது. தன்னலமற்ற தொண்டான செய்கைகளை விடாமல் தொடர வேண்டும்.

வினைப் பயனையும், வினைகளையும் பக்தன் ஈசுவரார்ப்பணமாக ஆக்கும் போது, நல்லது, தீயது என்ற இருவினைகளின் விளைவுகளினின்றும் அவன் விடுபடுகிறான். இன்பம் - துன்பம் என்ற இரண்டும் அவனை பாதிப்பதில்லை. அத்தகைய பக்தன் குணாதீதன் அல்லது குணங்களைக் கடந்தவனாகிறான். அவன் நினைவெல்லாம் இறைவன் பால் தான்.

உலகம் எனப்படுவது இக் கல்லோ, மரமோ, இச் சுவரோ அல்ல. உலகம் என்பது எதிரெதிரான இருமைகளால், ராகத்வேஷம் அல்லது விருப்பு வெறுப்புக்களால் நடக்கிறது. இந்த இருமைகளை வெல்பவன் உலகை வெல்கிறான். வெப்பமும், குளிரும் உடலை பாதிப்பன; இன்பமும் துன்பமும்

உள்ளத்தை பாதிப்பன. இந்த இருமைகளை அல்லது த்வந்த்வங்களை வெல்பவன் ஒரே சீரான சமநிலைப்பட்ட மனம் உடையவனாகிறான். இது ஜீவன் முக்தனுக்குரிய முக்கிய லட்சணம்.

**சூத்திரம் 49 : யோ வேதானபிஸந்யஸ்யதி, கேவலம்
அவிச்சின்னாநுராகம் லபதே |**

பொருள் : எவன் வேதங்களையும், வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட சடங்குகளையும் கூட விட்டு விட்டு, இறைவன் பால் தூய, கலப்பற்ற, இடையறாத அன்பை எய்துகிறானோ,

(யஹ) : எவன்; (வேதான்) வேதங்களை; (அபி) : கூட; (ஸந்யஸ்யதி) : துறந்து; (கேவலம்) : தூய, கலப்பற்ற; (அவிச்சின்ன அநுராகம்) : இடையறாத அன்பை; (லபதே) : பெறுகிறானோ.

இங்கு வேதமென்பது கர்ம காண்டத்தைக் குறிக்கும். அநுபூதி பெற்றவனுக்கு வைதிகச் சடங்குகள் தேவையில்லை. ஆனால் ஆரம்ப காலத்தில், தெய்வாநுபூதிக்கு சாதனமாக அவற்றைச் செய்யலாம். கேவலம் : இறையன்பிலே மண்ணுலக, விண்ணுலக இன்பங்களின் வாசனையே கூடாது. இறையன்பே முக்கிய பக்தி, நேரடியாக பராபக்திக்கு இட்டுச் செல்வது.

வேதங்களைத் துறப்பது என்று இங்கே சொல்லப்படுவது விருப்பங்களைத் துறப்பதேயாகும்.

பக்தி முதிர்ச்சியில் பக்தன் இறைவனோடு ஒன்றிவிடுகிறான். அந்நிலையில், வேதங்களின் முடிவை, லட்சியத்தை எய்திய பிறகு, அவனுக்கு அவை தேவையற்றுப் போனதால், வேதங்கள் தாங்களே அவனிடமிருந்து அகன்று விடுகின்றன. இனி அவன் வேத விதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன்.

அவிச்சின்ன அநுராகம் : இடையறாத இறையன்பு. இந்த நிலை எய்தியபின் வேதங்களால் அவனுக்கு மேலும் பயன்

எதுவுமில்லை. எனவே தான் கீதை சொல்லுகிறது : “எங்கும் நீர் நிரம்பிய இடத்தில், ஒரு சிறு குட்டையால் என்ன பயனோ, அங்ஙனமே ஞானமெய்திய பிராமணனுக்கு வேதங்களின் பயன். (அத். 2 -46).

சூத்திரம் 50 : ஸ தரதி ஸ தரதி ஸ லோகான் தாரயதி |

பொருள் : அவனே (மாயையைக்) கடக்கிறான், (பிறவிப் பெருங்கடலையும், பிற தனைகளையும்) அவனே கடக்கிறான். மனித சமூகத்திற்கும் கடக்க உதவுகிறான்.

(ஸஹ) : அவனே; (தரதி) : கடக்கிறான்;

(ஸஹ) : அவனே (தரதி) : கடக்கிறான்;

(ஸஹ) : அவனே; (லோகான்) : உலகனைத்தையும், மனித குலத்தையும், (தாரயதி) : கடக்க வைக்கிறான்.

46வது சூத்திரத்தில் யார் மாயையைக் கடக்கிறான் என்று எழுப்பப்பட்ட வினாவுக்கு இந்த சூத்திரத்தோடு விடை பூர்த்தியாகிறது.

அப்படிப்பட்ட பக்தன் தன்னை மட்டுமின்றி, உலகையே மாயையைக் கடக்க உதவுகிறான். எனவே அவன் தலைசிறந்த பரோபகாரி, மக்கள் நண்பன்.

பக்தியை அடையும் சாதனங்களும், ஒரு பக்தனை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும் அறிகுறிகளும் இதுவரை வந்த சூத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டன. அடுத்து, தெய்வீக அன்பு, பிரேமை, பக்தி என்பதின் இயல்பை விவரிக்கிறார் தேவரிஷி நாரதர்.

இந்த உலகம் ஒரு கடல் (பவ சாகரம்). விருப்பங்கள் அதிலுள்ள முதலைகள், வாசனைகள் திமிங்கிலங்கள். இந்திரியங்கள் நதிகள். முக்குணங்கள் அக்கடலின் அலைகள். ராகத்வேஷம் அல்லது விருப்பு வெறுப்பு சிற்றலைகள். அஞ்ஞானமே அதன் ஆதாரம். அகந்தை அதன் சாரம். கண்ணன் கீதையில் கூறுகிறான் : “எல்லாத் தொழில்களையும்

எனக்கெனத் துறந்து, என்னைப் பரமாகக் கொண்டு, பிறழாத யோகத்தால் என்னை நினைத்து வழிபடுவோர் எவரோ, என்பால் அறிவைப் புகுத்திய அன்னோரை நான் மரண சம்சாரக் கடலினின்றும் விரைவில் தூக்கி விடுவேன்”. (அத் 12-6,7).

12. பிரேமையின் இயல்பு

சூத்திரம் 51 : அநிர்வசனீயம் ப்ரேமஸ்வரூபம் |

பொருள் : இறைவன்பால் கொள்ளும் பிரேமை அல்லது அன்பின் இயல்பு சொற் கடந்தது.

(அநிர்வசனீயம்) : சொற் கடந்தது, வார்த்தைகளால் துல்லியமாக வர்ணிக்க முடியாதது.

(ப்ரேமஸ்வரூபம்) : அன்பின் இயல்பு.

பக்தியின் இயல்பைச் சொற்களால் விளக்கமுடியாது. அது ஒரு சொற் கடந்த அனுபவம். பக்திக்கான வழிகளைச் சொல்லலாமேயன்றி, பக்தியின் இனிமையைச் சொல்ல இயலாது. ஒரு ஆப்பிளை அதுவரை உண்டிராத ஒருவனுக்கு அப்பழத்தின் சுவையை எப்படிச் சொல்லமுடியாதோ, அப்படியே தான் அனைத்துக்கும் மேலான தெய்வ பக்தியின் இனிமையை சொற்களில் கூறமுடியாது. அன்பு இதயத்தால் அனுபவிக்கப்படுவது, உணரப்படுவது. நீருக்குள் மூழ்கியிருப்பவனால் பேச முடியாது. அப்படியே தான் பக்தி வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து மூழ்கியிருப்பவனாலும் பேசமுடியாது.

இலக்கணச் சொற்கள் பெயர்ச்சொற்கள் புறப்பொருளுக்கு ஒரு பெயரைக் குறிக்கின்றன. வினைச் சொல் செயலைக் குறிக்கிறது. உரிச்சொல் ஒரு குணத்தைக் குறிக்கும்.

பேச்சு வெளியிலுள்ள பொருள்களைப் பற்றியது. பிரேமை அல்லது பக்தியோ உள்ளத்து உணர்வு. அது வெளியிலிருந்து தோன்றியதல்ல. எனவே சொல்லோ, பேச்சோ அதை விளக்கமுடியாது. பெருமூச்சோ, கண்ணீரோ ஓரளவுக்கு பக்தியைப் பிறருக்கு உணர்த்தமுடியும்.

பக்தி ஒருவனது தனிப்பட்ட அனுபவம். சர்க்கரையை முன்னால் சுவைக்காதவனுக்கு, அதன் சுவையைச் சொல்லிப் புரிய வைக்க முடியாது. ஒரு பெண்ணோடு உடலுறவு கொண்டிராதவனுக்கு அதன் இன்பத்தை சொற்களால் எப்படி

விளக்கமுடியும்? குருடனுக்குச் சூரிய ஒளியின் இயல்பை எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அதுவே தான் பக்தியின் இயல்பும். அதைச் சொற்களில் வடிக்க முடியாது. எனவே தான் 'அநிர்வசனீயம்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

சூத்திரம் 52: மூகாஸ்வாதனவத் |

பொருள் : ஊமை சுவைத்த அனுபவம் போல.

(மூக) : ஊமை; (ஸ்வாதனவத்) சுவை அனுபவத்தைப் போல.

ஊமையொருவன் ஒரு தின்பண்டத்தைச் சுவைக்கிறான். ஆனால் அச்சுவையை அவனால் பிறருக்குச் சொல்ல முடியாது. அனுபவம் உண்மையாயினும், சொல்ல இயலாது.

அப்படியே தான் தெய்வபக்தியும். அனுபவம் உண்மை. ஆனால் அதன் இனிமையை, இயல்பை விவரிக்கும் ஆற்றல் சொல்லுக்கு இல்லை. பக்தி அனுபவம் வெறும் உடற்கிளர்ச்சியல்ல. ஆண்டவனின் அருட் கரங்களின் ஸ்பர்சம்.

ஊமை தனது இன்ப அனுபவத்தை, களிப்பை ஆடியும், குதித்தும் பிறருக்கு உணர்த்த முயலுகிறான். பக்தி நிலையில் பக்தனும் ஊமை தான். அவனது இன்ப அனுபவம் பேச வருவதில்லை, பேச்சுக்கும் அடங்குவதில்லை. இந்த நிலையைத் தாயுமானவர் சிறப்பாகப் பாடியிருக்கிறார்.

சூத்திரம் 53 : ப்ரகாசதே க்வாபிபாத்ரே |

பொருள் : (பக்தி) எங்கோ ஓரிடத்தில், எப்போதாவது ஒரு தகுந்த பாத்திரத்தில் ஒளிவீசுகிறது.

(தத்) : அது, அந்த பக்தி; (க்வாபி) : எங்கோ, எப்போதோ; (பாத்ரே) : தகுதி வாய்ந்த ஒருவனிடத்தில் (ப்ரகாசதே) ஒளிப்படுத்துகிறது; வெளிப்படுகிறது.

பக்தியின் இயல்பை பக்தன் பிறர்க்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லமுடியாவிட்டால், அதனால் எப்படிப் பயன் பெறுவது

என்ற கேள்விக்கு இங்கே விடை வருகிறது. பக்தியின் செயல்பாடு ஒரு ஸ்தூலக் கருவியால் நிகழ்வதல்ல. அது உணர்வுப் பரிமாற்றம், செயல்பாடு.

தக்க சத்பாத்திரங்களுக்கு அந்த பக்தி வெளிப்படுத்தப்படும். அத் தகுதியை பெறுவதற்கான உபாயங்கள் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டுள்ளன - விஷயத்யாகம், ஸங்கத்யாகம், அவ்யாவ்ருத பஜன், பகவத் குணச் சரவண கீர்த்தனம் என்பன.

க்வாபி : எங்காவது, எப்போதாவது என்று சொல்லுவதால், அத்தகைய ஒருவர் தோன்றுவது மிக மிக அருமை என்று புலப்படுத்தப்படுகிறது. கோடியில் ஒருவனே இறையருளைப் பெறும் தகுதி பெறுகிறான். ஒரு மகான் மண்ணில் தோன்றுவதும் மிக அரியதான நிகழ்ச்சி.

இந்த பக்தி அலை அல்லது பக்தி ஒளி குருவினிடமிருந்து தக்க சீடனுக்கு மௌன பாஷையிலேயே, உணர்வுப் பரிமாற்றமாக நிகழ்ந்து விடுகிறது. தனது எண்ணத்தால், சங்கல்பத்தினால் அல்லது அருட்பார்வையினால் குரு தகுதி வாய்ந்த சீடனுக்கு பக்தி ஒளியை அளிக்கிறார்.

குத்திரம் 54: குணரஹிதம் காமனாரஹிதம்

ப்ரதிக்ஷணவர்தமானம் அவிச்சின்னம்

ஸூக்ஷ்மதரம் அநுபவ ரூபம் |

பொருள் : அது (பக்தி) குணங்களற்றது, விருப்பங்களற்றது, கணத்திற்குக் கணம் விரிவடைவது, இடையறாது தொடர்வது, மிக நுட்பமானது, உள் அநுபவ இயல்பானது.

(குணரஹிதம்) : குணங்களற்றது; (காமனாரஹிதம்) : விருப்பங்களற்றது; (ப்ரதிக்ஷண) : ஒவ்வொரு கணமும்; (வர்திமானம்) : வளருவது, விரிவடைவது; (அவிச் சின்னம்) : இடையறாத ஒழுக்கு; (ஸூக்ஷ்மதரம்) : மிக மிக நுட்பமானது; (அநுபவரூபம்) : உள்ளுணர்வு இயல்புடையது.

பக்தி அல்லது பிரேமை கணந்தொறும் வளர்ந்து வலுப்பெறுகிறது, இடையறாது பாயும் நீரோட்டத்தைப் போலுள்ளது, மிக நுண்ணியது. எப்பயனைக் கருதியும் செய்யும் பக்தி உண்மையான பக்தியாகாது. இந்த பக்தி உலகப் பொருள்கள் மீது நாம் கொள்ளும் ஸ்தூல அன்பினின்றும் வேறானது, உயர்ந்தது.

உள்ளுணர்வு அல்லது அனுபவம் ஒன்றினால் மட்டுமே பக்தியைப் பெறமுடியும். மனத்துக்கும், வாக்குக்கும் எட்டாத ஒன்றாக பக்தி இருந்தாலும், அந்தக் கரணத்தில் ஆண்டவனோடு தொடர்பு கொள்ளும் போது, பக்தியை உணரமுடியும்.

குணங்கள் அல்லது தகுதிகள் வெளிப் பொருள்களில் உள்ளன, ஒன்றையொன்று சார்ந்துள்ளன. எனவே அவற்றை நமது மனத்தால் அறிந்து கொண்டு சொற்களில் வர்ணிக்கமுடியும். ஆனால் பக்தியோ குணங்களற்றது. எனவே சொற்கடந்தது.

தெய்வீக அன்பு அளவு கடந்தது, எல்லையற்றது. உலக அன்போ அடிக்கடி தடைப்படுவது, பிளவுபடுவது. புதுப் புது ரசனைகள், கவர்ச்சிகள் இவைகளைத் துணை கொண்டே உலக அன்பை நீட்டிக் கொள்ளமுடியும். ஒரு பெண் சிறுவயதில் பெற்றோரை நேசிக்கிறாள். திருமணத்திற்குப் பின் அந்த அன்பு கணவன் பால் பெரிதும் சென்றுவிடுகிறது. குழந்தைகள் பிறந்த பின், அது அவர்களிடம் போய்விடுகிறது. இந்த உலகத்து அன்பு தேய்வது, பிளவுபடுவது. ஆனால் தெய்வீக அன்போ கணத்துக்குக் கணம் வளருகிறது. வளர்பிறைச் சந்திரனைப் போல அது நாள்தோறும் வளருகிறது.

ஒருவனுக்கு ஆறு குழந்தைகள் இருந்தால், தன் அன்பை அந்த அறுவரிடமும் பகிர்ந்து கொள்கிறான். ஆனால் இறையன்போ பிளவுபடாதது, பிளக்க இயலாதது.

இறையன்பு எதையும் எதிர்பார்த்துச் செய்வதல்ல. மிக நுண்ணியது. முக்குணங்களின் ஆதிக்கத்தைத் தாண்டி அப்பால் நிற்பது. அது இதயத்தினின்றும் தானாகச் சுரப்பது.

இளமை, அழகு, செல்வம், புண்ணியம் இவற்றை நம்பி இருப்பதல்ல பக்தி. அதில் சுயநலமில்லை. இனிமையின் மூலஸ்தானம் அது. அதன் இனிமையில் குறைவே கிடையாது. அது வற்றாத, குறையாத இன்பம். அடையக் கடினமானது இம்மென்மையான பக்தி. ஒருவன் முக்குணங்களின் பாதிப்பைத் தாண்டிய பிறகே, இறையன்பு பாயும். அப்போது க்ஷணநேரக் காட்சியாக இறைவன் தோன்றுகிறான். பிறகு நாளடைவில் பக்தன் இறைவனோடு ஒன்றிவிடுகிறான்.

‘அநு’ என்றால் அருகே, பக்கத்திலே, (பங்கேற்றல் என்றும் பொருள்படும்). அன்பு அல்லது ஆனந்தம் நித்தியமாக இருப்பது. அது ஒரு பாவம். ஜீவாத்மா அதில் பங்கு கொள்கிறது. அதன் அருகாமையில் இருப்பது, அதன் இயல்போடு பொருந்தியிருப்பது, அதில் கலந்து கொள்வது, அதை ‘அநு’ என்ற சொல் குறிக்கிறது.

கடவுளது அன்பில், பக்தன் அல்லது ஜீவாத்மா கலந்து கொள்வது ஓர் அனுபவம். எனவே பக்தி அனுபவ ரூபம்.

சாதாரண உணர்ச்சிகளுக்கு வெளி விஷயங்கள் காரணமாகின்றன. எனவே அவை தற்காலிகமானவை. அக்காரணங்கள் அகன்றதும், அந்த உணர்ச்சிகளும் மறைந்து விடும். மேலும் புலன்கள் தரும் இன்பம் விரைவில் திருப்தியளிப்பவை. இறையன்போ காரணமற்றது. எளிதில் திகட்டாதது. நித்ய திருப்தியளிப்பது. பக்தி முதிர் முதிர், பக்தி அனுபவம் மேலும் இனிக்கும். அது மிக நுட்பமானது - ‘ஸுக்ஷ்மதரம்’ என்றும் வளர்வது, விரிவது, குணங்களின் ஆதிக்கத்தைத் தாண்டியது. மனம் வேண்டுவதையெல்லாம் இறைவனிடம் பெற்றுவிடலாம். அவனது ஒரு குணம் - ‘அநந்தம்’ (எல்லையற்றது).

அடுத்த சூத்திரத்தில் அத்தகைய அநுபவத்தின் விளைவுகளை நாரதர் கூறுகிறார்.

சூத்திரம் 55: தத் ப்ராப்ய ததேவ அவலோகயதி

ததேவ ச்ருணோதி ததேவ பாஷயதி

ததேவ சிந்தயதி |

பொருள் : அதை (அந்த அன்பின் அநுபவத்தை) பெற்றபின் (பக்தன்) தன் அன்புக்குரிய இறைவனை மட்டுமே காண்கிறான், அவனைப் பற்றி மட்டுமே கேட்கிறான், அவனைப் பற்றி மட்டுமே பேசுகிறான், அவனைப் பற்றி மட்டுமே சிந்திக்கிறான்.

(தத்) : அதை; அந்த அன்பின் அநுபவத்தை; (ப்ராப்ய) : அடைந்த பின்னர் ; (தத்) : அதை; (ஏவ) : மட்டுமே; (அவலோகயதி) காண்கிறான்; (தத்) : அதை (ஏவ) : மட்டுமே; (ச்ருணோதி) : கேட்கிறான்; (தத்) : அதை : (ஏவ) : மட்டுமே; (பாஷயதி) : பேசுகிறான்; (தத்) : அதை; (ஏவ) : மட்டுமே; (சிந்தயதி) : சிந்திக்கிறான்.

இந்த அன்பை அடைந்த பிறகு, பக்தன் வேறு எதையும் காண்பதில்லை, கேட்பதில்லை, பேசுவதில்லை, சிந்திப்பதுமில்லை.

முதலில் ஒன்றை வேண்டி இறைவனிடம் அன்பு செலுத்துபவன் பின் லட்சியம் மாறி, பக்திக்காகவே, இறைவனுக்காகவே இறைவனிடம் அன்பு செலுத்துகிறான்.

ஒரு நதி கடலில் கலந்ததும் தனது தனித் தன்மையை இழப்பது போல், இறைவனுடன் ஒன்றியவுடன் பக்தனது 'நானெ'னும் அகந்தை போய்விடுகிறது. பிறகு அவன் தன்னையும், பிற உலகப் பொருள்களனைத்தையும் இறைவனாகவே காண்கிறான்.

இந்த தெய்வீக அன்பு அனைத்தையும் அரவணைப்பது. இனி பக்தனுக்கு வாழ்க்கையில் வேறொரு அக்கரையுமில்லை. பிரபஞ்சம் முழுவதுமே இறைவனைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு கண்ணாடி ஆகிவிடுகிறது.

அவனுக்கு நண்பனுமில்லை, பகைவனுமில்லை. நாடுமில்லை, ஜாதியுமில்லை. உலகம் முழுவதுமே அவனது வீடு தான். உலகம் முழுவதும் இறைவனது உடலே. இறைவனைப் பாடிப் புகழ்வதன்றி அவனிடம் வேறு பேச்சில்லை. அதைக் கேட்பதற்கன்றி வேறு செவி இல்லை. அவனது மனம் உலகை மறந்த நிலையில் இறைவனையே சிந்திக்கிறது.

ஒரு கோபி தன் அனுபவத்தை இப்படிச் கூறுகிறான். “நான் பார்க்கும் திசைகளெல்லாம் கருநீலக் கண்ணனது திருவுருவையே காண்கிறேன். யமுனையின் நீரும் அவன் வண்ணம். லதா மஞ்சங்களும், வனங்களும் அவன் வண்ணமே. வேதங்களின் அட்சரங்களும் அவனது கருநிறம் தான்”.

பக்தன் எங்கும் எதிலும் இறைவனைக் காண்கிறான், இறைவனைக் கேட்கிறான், இறைவனைப் பற்றியே பேசுகிறான், சிந்திக்கிறான். அவனுக்கு எப்படிச் சுற்றியுள்ள பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிய பிரக்ஞை வரமுடியும்?

46 முதல் 49 வரையிலுள்ள சூத்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட நியமங்களை அனுஷ்டிப்பவனுக்கு பிரபஞ்சம் இறைவனின் வெளிப்பாடே. அவனது ஒவ்வொரு சிந்தனையும், சொல்லும், செயலும் அவனது பக்தியின் வெளிப்பாடாகவே அமைவன.

அடுத்த சூத்திரத்தில், இன்னும் குணங்களின் பாதிப்பில் இருக்கும் பக்தர்களைப் பற்றி நாரதர் பேசுகிறார்.

13. இரண்டாம் நிலை பக்தி
சூத்திரம் 56 : கௌணீத்ரிதா குணபேதாத்
ஆர்த்தாதி பேதாத் வா |

பொருள் : இரண்டாம் நிலை பக்தி சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களுக்கேற்ப மூவகைப்படும் அல்லது மூவகை பக்தர்களுடைய தேவைகளையொட்டி (துன்பமுற்றவர்கள், ஞானத்தை விரும்புபவர்கள், பயனை வேண்டுகவர்கள்) அமையும்.

(கௌணீ) : இரண்டாம் நிலை (பக்தி) : (த்ரிதா) : மூவகை; (குணபேதாத்) : குணங்களின் வேற்றுமைகளுக்கேற்ப - சத்வ, ரஜோ, தமோகுணங்களின் படி; (ஆர்த்தாதி பேதாத்) : வழிபடுவோரின் வேற்றுமைகளுக்கு (தேவைகளுக்கு) ஏற்ப - துன்பமுற்றவர்கள், ஞானத்தை விரும்புபவர்கள், பயனை விரும்புபவர்கள் என; (வா) : அல்லது.

எந்தவித உள்நோக்கமும் இன்றி இறைவனிடம் செலுத்தும் முக்கிய பக்தியை, அவனை அதனால் இறைவனிடம் இட்டுச் செல்லும் முக்கிய பக்தியைப் பற்றி கடந்த சூத்திரங்களில் கண்டோம். இப்போது இரண்டாம் நிலை பக்தி விவரிக்கப்படுகிறது.

தன்னலமின்றிச் செய்யப்படும் பூசனை சத்வபக்தி, அதிகாரம், செல்வம் இவற்றிற்காகச் செய்யப்படும் பூஜை ரஜோ பக்தி. பிறரைத் துன்புறுத்துவதற்காகச் செய்யப்படும் வழிபாடு தமோ பக்தி.

சத்வ பக்தியில் தன்னலநோக்கம் இல்லை. எனினும் 'நான் நல்லவன், நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். நான் அறிவுள்ளவன்' என்ற எண்ணம் சற்று கர்வத்தைத் தருகிறது. அதனால் அவன் கட்டுப்படுகிறான்.

இறைவனை நம்பினால், அவனிடம் யாசிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில் நாம் கேளாமலேயே நமக்கு வேண்டியதை அவன் தருவான்.

கௌண பக்தி முக்ய பக்தியில், அதாவது இறைவனிடத்தில் இடையறாத, தன்னலமற்ற பக்தியில் வந்து நிறைவுறும்.

இரண்டாவது வகைப்படுத்துவது பக்தர்களுடைய நோக்கங்களையொட்டி அமைந்தவை. கீதை ஏழாவது (7) அத்யாயம் 16வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படும் நால்வகைப் பட்டவருள் முதல் மூவகை பக்தர்கள் கௌண பக்தர்கள். நாலாவதான ஞானி முக்ய பக்தன். அவனது பக்தி பக்திக்காகவே, அதில் தன்னலம் சிறிதும் இல்லை.

திரௌபதியும், கஜேந்திரனும் துன்பத்தினின்று விடுபட இறைவனைத் தஞ்சமடைந்த ஆர்த்த பக்தர்கள். உத்தவர் ஜிக்ஞாசு பக்தர். துருவன் ஆர்த்தார்த்த பக்தன். அவன் அரசை விரும்பியவன்.

குத்திரம் 57: உத்தரஸ்மாத் உத்தரஸ்மாத்

பூர்வ பூர்வா ச்ரேயாய பவதி |

பொருள் : ஒவ்வொரு முந்தைய (பக்தி) நிலையும் அதனையடுத்து வரும் நிலையை விட, மேலான நன்மையை அடைய அதிகம் பயனுள்ளது.

முதலாவது இரண்டாவதை விடச் சிறந்தது. அதைவிட அதிகமான பலன் தரக்கூடியது. இரண்டாவதோ மூன்றாவதை விடச் சிறந்தது. மேலும் பலன்தரக் கூடியது.

முதல் நிலை சத்வ பக்தி, இரண்டாவது ரஜோ பக்தி, மூன்றாவது தமோ பக்தி.

தமஸ் என்பது இருள், செயலற்ற சோம்பல். ரஜஸ் அதிகாரம், அந்தஸ்து, இன்பத்தை விரும்பும் நிலை. சத்வமோ ஒருமை, இணக்கம், அமைதி, ஒளி. இவற்றுள் தமஸை விட ரஜஸ் சிறந்தது, ரஜஸை விட சத்வம் சிறந்தது. சத்வமே மிக மேலான நிலை. தமஸோ அனைத்தினும் கடைப்பட்ட நிலை. தன் மனம் எந்த நிலையிலிருக்கிறது என்பதை சாதகன் விழிப்போடு கவனித்து, சத்வங்கம், ஜபம், கீர்த்தனை, தியானம்,

வழிபாடு முதலியவற்றால் சத்வத்தை வளர்த்துக் கொள்ள முயல வேண்டும்.

நோக்கங்களையொட்டிய இரண்டாவது முறையில் ஆர்த்த பக்தி (துன்பத்தில் இறைவனையே தஞ்சமென அண்டும்) பக்தியே தலையாயது. ஏனெனில் அந்த பக்தனுக்கு இறைவனைத் தவிர வேறு புகல் இல்லை. வேறெவரும் அவனுக்கு உதவ முடியாது. ஜிக்ஞாசு ஞானத்தை விரும்புகிறான், இறைவனையல்ல. ஆர்த்தார்த்தி ஞானத்தைக் கூட விரும்புவதில்லை. அவன் செல்வத்தையே விரும்புகிறான். எனவே அனைவருள்ளும் ஆர்த்தனே தலைசிறந்த பக்தன்.

கோபிகள் கண்ணனது பிரிவைத் தாங்க முடியாது துன்புற்றார்கள். அவனை நினைந்து ஆடினார்கள், பாடினார்கள். கண்ணன் அவர்களுக்குத் தரிசனமளித்தான். கோபிகள் ஆர்த்த பக்தர்களே.

தீவிர வைராக்யமுடைய பக்தன் இறையனுபவத்தைத் தவிர வேறெதையும் ஏற்கமாட்டான்.

சாத்வீக பக்தியினும் முக்ய பக்தி சிறந்தது. அதனினும் சிறந்தது மேலானது பராபக்தி.

14. பக்தியைக் கடைப்பிடிப்பது எளிது

சூத்திரம் 58 : அன்யஸ்மாத் ஸௌலப்யம் பக்தௌ |

பொருள் : (உய்வுக்கு) பிற வழிகளைக் காட்டிலும் பக்தி கடைப்பிடிக்க எளிதானது.

(பக்தௌ) : பக்தியில், பக்தியைப் பொறுத்தமட்டில்; (அன்யஸ்மாத்) : பிறவற்றை விட; (ஸௌலப்யம்) : அடைய எளிதானது.

யாரும், எவரும், ஜாதி, மத வேற்றுமையின்றி ஆண், பெண், கற்றவர், கல்லாதவர் அனைவரும் பக்தியைக் கடைப்பிடிக்கலாம். இறைவனிடம் அன்பு செலுத்துதல் பக்தி. இதற்கு எந்தவிதமான தகுதியும் தேவையில்லை. எனவே பக்தியைக் கடைப்பிடிப்பது எளிது.

கர்மம், யோகம், ஞானம் என்று வேறு மூன்று வழிகள் உள்ளனவே என்று கேட்கலாம். கர்மம்-தன்னலமற்ற செய்கை உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்த உதவுவதே.

யோகம் என்றால் அதில் பல ஆபத்துக்கள் உண்டு. சக்திகளைப் பெற்று, அவற்றைத் தவறாகப் பயன்படுத்தினால் யோகி வீழ்ச்சியடைகிறான். பிரத்யாஹாரம், பிராணாயாமம் எல்லாம் செய்வது மிகக் கடினம்.

ஞானமார்கமோ வறண்டது. பக்திச் சுவையோ நனி சொட்டச் சொட்ட இனிப்பது. ஞானயோகத்திற்கு மிகுந்த படிப்பு வேண்டும், நுண்ணிய புத்திக் கூர்மை வேண்டும், மன வலிமை வேண்டும். பக்திக்கோ இவையெல்லாம் தேவையில்லை. எவரும் பயிலும் எளிய வழி பக்தி. பக்திக்கு என்ன வேண்டும்? இடையறாது இறைவன் சிந்தனை வேண்டும். அதில் நம்பிக்கை வேண்டும். அவ்வளவுதான். எனவே பக்தி வழி சுலபமானது (ஸௌலப்யம்).

சூத்திரம் 59 : ப்ரமாணாந்தரஸ்ய அநபேக்ஷத்வாத்
ஸ்வயம் ப்ரமாணத்வாத் |

பொருள் : ஏனெனில் அதற்கு (பக்தி) வேறொரு சான்று தேவையில்லை, பக்தியே பக்திக்குச் சான்று.

(பிரமாணந்தரத்வாத்) : தன்னைத் தவிர வேறொரு சான்றை; (அநபேக்ஷத்வாத்) : நம்பியிருப்பதில்லை ஆதலால்; (ஸ்வயம்) : தானே; (ப்ரமாணத்வாத்) : பிரமாணமாக இருப்பதால்.

பக்தி தானே பிரமாணமாக இருப்பதால், வேறொரு சான்றுக்கு அவசியமில்லை.

பக்தி நிலையில் இறைவனோடு நேர்த் தொடர்பு பக்தனுக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது. பிறகு புறச் சான்றுக்கு என்ன அவசியம்?

பிரமாணம் அல்லது சான்று குற்றமற்ற அறிவு பெற ஒரு கருவி. மாம்பழத்தை உண்டு களிப்பவனுக்கு, மாம்பழம் இனிய சுவையுடையது என்று வேறொரு சான்று தேவையில்லை. அப்படியே தான் இறையின்பத்தை நேரடியாக அனுபவிக்கும் பக்தனுக்கு வெளிச் சான்று தேவையில்லை.

ப்ரமாணம் என்றால் சான்று. அந்தர என்றால் வெளியிலுள்ள. எனவே ப்ரமாணந்தர என்றால் வெளிச் சான்று.

மீமாம்ஸகர்களின் கருத்துப்படி பிரமாணங்கள் அறு வகைப்படும். அவையாவன : ப்ரத்யக்ஷம் (நேர்), அனுமானம், உபமானம், சப்தம், அநுபலப்தி, அர்த்தபட்டி. பிரத்யக்ஷம் தனது புலன்களால் நேரடியாக ஒன்றைக் கண்டறிவது. அனுமானம் என்பது கூறப்பட்டதிலிருந்து தெரியும் முடிவு. உபமானம் ஒப்பு நோக்கும் முறை. சப்தம் என்பது ஒலி, அதாவது வேத வாக்கின் பிரமாணம். அநுபலப்தி, காணமுடியாததால் அல்லது அறிய முடியாததால் ஒரு பொருள் இல்லை என்ற சான்று. அர்த்தபட்டி என்றால் ஏற்கனவே

ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட உண்மையைக் கொண்டு அனுமானம் செய்யும் முடிவு.

நையாகியர்கள் இவற்றுள் முதல் நான்கையே ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். சாங்கியர்களோ ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், சப்தம் மூன்றை மட்டுமே ஏற்கிறார்கள்.

இவற்றுள் ப்ரத்யக்ஷத்தைத் தவிர, வேறு பிரமாணங் களெல்லாம் நேரடி அனுபவத்தால் விளைந்தனவல்ல, பிறிதொன்றைச் சார்ந்த முடிவுகள். அவற்றை பிரமாணாந்தரம் அல்லது வெளிச்சான்றுகள் என்று கொள்ளலாம். பக்திக்கு அவையெல்லாம் தேவையற்றவை. ஏனெனில் பக்தியில் நேரடியான இன்ப அனுபவமும், விளைவும் பக்தன் தானே அனுபவிப்பவை.

உனக்குப் பசித்தால், அதற்கு வெளிச்சான்று தேவையில்லை. ஒருவன் சந்தோஷமாக இருக்கிறானா அல்லது துக்கப்படுகிறானா என்பது அவனுக்கே தெரியும். நேரடியான அனுபவமே எல்லா அறிவுக்கும் முதல் பிரமாணம், தவறாத, நிச்சயமான பிரமாணம்.

குத்திரம் 60 : சாந்திரூபாத் பரமானந்த ரூபாத் ச |

பொருள் : அமைதி வடிவாகவும் பேரானந்த வடிவாகவும் அது (பக்தி) இருப்பதால், பக்தி வழி எளிது.

(சாந்திரூபாத்): மன அமைதி வடிவாக இருப்பதால்; (பரமானந்த ரூபாத்) : பரமானந்த வடிவாக இருப்பதால்; (ச) உம்.

பக்தன் தன்னையும், அனைத்தையும் மறக்கிறான். அவன் கடவுளுக்காக வாழுகிறான். அவன் கடவுளிலேயே வாழ்கிறான்.

தேனைச் சுவைத்தால், உடனே இனிப்புத் தான். அப்படியே பக்தியைக் கடைப்பிடித்தால், அது உடனேயே மனஅமைதியையும், பேரின்பத்தையும் அளிக்கும். வேறு சான்றுக்கு என்ன தேவை?

பக்தியே மன அமைதியாகவும், பேரின் பமாகவும் அனுபவிக்கப்படுகிறது.

**சூத்திரம் 61 : லோகஹாநௌ சிந்தா ந கார்யா
நிவேதிதாத்ம் லோக வேதத்வாத் |**

பொருள் : உலகத் துன்பங்களைப் பற்றி பக்தன் கவலை கொள்ளற்க; ஏனெனில் அவன் தன்னையும், உலகையும், வேதங்களையுமே இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டான்.

(லோக ஹாநௌ) : உலகத் துன்பங்களைப் பற்றி; (சிந்தா) : கவலை; (ந கார்யா) : செய்யக்கூடாது; (நிவேதித ஆத்ம் லோக வேதத்வாத்) : இறைவனுக்குத் தன்னையும், உலகையும், வேதங்களையும் நிவேதனமாக அர்ப்பணித்துவிட்டதால்.

எல்லாவற்றையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்து இறைவனைச் சரணடைந்து விட்ட நிலையில், பக்தன் ஏன் கவலைப் பட வேண்டும்? நம்பினோர் கெடுவதில்லை. இனி எல்லாம் இறைவன் பொறுப்பே. தன்னைக் கொடுத்தபோது, பக்தன் தன் மனத்தையும் இறைவனுக்குக் கொடுத்து விடுகிறான். மனமே இல்லாத நிலையில் அவன் கவலைப்படுவதெப்படி?

இந்த சூத்திரம் மனிதர்படும் துன்பத்தையும், துயரத்தையும் அலட்சியம் செய்யும்படி சொல்லவில்லை. தார்மீக சிந்தையோடு சமூகத் தொண்டு ஆற்றுவதையும் கண்டிக்கவில்லை. சூத்திரம் வலியுறுத்துவது ஒரே ஒரு விஷயத்தைத்தான் - சிந்தா ந கார்யா - நீ கவலைப்படாதே என்பது தான் முக்கியமான செய்தி.

15. பக்தியும் சமூக வழக்கங்களும்
சூத்திரம் 62: நதத் ஸித்தெள லோகவ்யவஹாரோ
ஹேயஹ கிந்து பலத்யாகஹ தத்
ஸாதனம் ச கார்யமேவ |

பொருள் : பக்தி எய்துவதற்காக ஒருவன் உலக வ்யவஹாரங்களை தன் கடமைகளை விட்டுவிடக் கூடாது. அவற்றை நிச்சயமாகச் செய்யவேண்டும். அவற்றின் பலனை மட்டுமே இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்து விடவேண்டும்.

(தத்ஸித்தெள) : அதை (பக்தியை) அடைவதற்காக; (லோகவ்யவஹாரஹ) : சமூக வாழ்க்கை, பழக்க வழக்கங்களை; (ந ஹேயஹ) புறக்கணிக்கக் கூடாது; (கிந்து) : ஆனால்; (பலத்யாகஹ) : செயல்களின் பயனைத் துறப்பது; (தத்ஸாதனம்) : அதற்குத் துணையான சாதனங்களை (ச) உம்; (கார்யம்) : செய்யப்பட வேண்டும். (ஏவ) : நிச்சயமாக.

பக்தியை எய்திவிட்டாலும், அல்லது அதை அடைவதற்காகவும் கூட, சமூகத்தில் வாழ்வதை விடக் கூடாது. நற்காரியங்களைச் செய்தே ஆக வேண்டும். அவற்றின் பலன்களை மட்டும் விட்டுவிட வேண்டும். வசிஷ்டர், வியாசர், சங்கரர், யேசுநாதர், புத்தரும் இன்னோரன்ன பிறரும் மனிதகுல மேன்மைக்காக வெகுவாகச் செயலாற்றியவர்கள்.

லோகவ்யவஹாரம் : நாம் எது செய்கிறோமோ இல்லையோ, சாப்பிடாமல் இருக்கிறோமா? அப்படியிருக்க நமக்களிக்கப்பட்ட கடமைகளை மட்டும் எப்படி விடமுடியும்? இதுவே லோகவ்யவஹாரத்தின் பொருள்.

சூத்திரம் 63 : ஸ்த்ரீதன நாஸ்திக வைரிசிரித்ரம்
ந ச்ரவணீயம் |

பொருள் : பெண்கள், செல்வம், நாஸ்திகர், பகைவன் ஆகியோர் வரலாறு, வர்ணனைகளைக் கேட்கக் கூடாது.

(ஸ்தீர்) : பெண்கள்; (தன) : செல்வம்; (நாஸ்திக) : தெய்வத்தை மறுக்கும் நாஸ்திகர்; (வைரி) : விரோதி, பகைவன் - ஆகியோரைப் பற்றிய செய்திகள், வர்ணனைகள்; (ந ச்ரவணீயம்) கேட்கப்படலாகாது.

இந்த சூத்திரத்திலும் 73, 74, 43, 44, 45ம் சூத்திரங்களிலும் பக்தி வளர்ச்சிக்கு இடையூறுகளைச் சொல்லியிருக்கிறார். அவை பக்தனது முன்னேற்றத்தைத் தடுப்பன, ஆன்ம சக்தியைக் குறைப்பன.

பெண்களைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருப்பவனால் இறைவனைப் பற்றி தியானிக்க முடியாது. பெண்ணைப் பற்றிய சிந்தனை காமத்தைத் தூண்டுவது. தெய்வாநுபூதிப் பாதையில் அது பெரும் இடையூறு.

அப்படியே தான் செல்வம், நாஸ்திகன், பகைவனைப் பற்றிய எண்ணங்களும், செல்வத்தை நினைத்தால் பேராசை எழுகிறது. நாஸ்திகனை நினைத்தால் தெய்வ நம்பிக்கை குறைகிறது. பகைவனை நினைத்தால் உள்ளத்தில் சினம் எழுகிறது. நாரத பரிவ்ராஜக உபநிஷத்தில் சாதகன் பெண்களின் படத்தையே பார்க்கக் கூடாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எனவே இந்த நான்கு விஷயங்களைப் பற்றிய பேச்சுக்களுக்குச் செவி மடுக்கக் கூடாது.

சூத்திரம் 64. அபிமான தம்பாதிசம் த்யாஜ்யம் |

பொருள் : அகந்தை, கபடம் அல்லது போலித்தனம், மற்றைய தீய பண்புகளைத் தொலைக்கவேண்டும்.

(அபிமான) : அகந்தை, செருக்கு; (தம்பாதிசம்) : டம்பம், கபடம், போலித்தனம் போன்றவை; (த்யாஜ்யம்) : தள்ளப்பட வேண்டும்.

இத்தகைய தீக்குணங்களை விடுவது மிகக் கடினம். அதற்கு மிகுந்த முயற்சி வேண்டும். எதிர்மறையான நற்பண்புகளைப் பயில்வதால் இவைகளைத் தொலைக்கமுடியும்.

அகந்தை மனிதனை மனிதனிடமிருந்து பிரிக்கும் தடைச் சுவர். போலி அல்லது கபடன் ஒரு வேஷதாரி. பக்தனாக நடிக்கிறான்.

ஆதிகம் என்றால் மற்றும் கூடுதலான என்று பொருள். அசுர சம்பத்துக்களான பிற பல தீய பண்புகளைச் சொல்லாமல் சொல்லுகிறார் நாரதர். அவையனைத்தும் தள்ளத்தக்கவை, தொலைக்கப்பட வேண்டும்.

சூத்திரம் 65 : ததர்பிதாகிலாசாரஹ ஸன் காமக்ரோதா
- பிமானாதிதஸ்மின்னேவ கரணீயம் |

பொருள் : எல்லாச் செயல்களையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்ட பின், அவன் (பக்தன்) (வேண்டுமானால்) தன் விருப்பம், கோபம், அகந்தை, கர்வம் இவற்றை இறைவனிடமே காட்டவேண்டும்.

(ததர்ப்பித அகிலா சாரஹ): எல்லாச் செயல்களையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்த ஒருவன்; (ஸன்) : ஆகி, இருந்து கொண்டு, இருப்பவன்; (காம) விருப்பம்; (க்ரோத) : சினம்; (அபிமானாதி) : அபிமானம், அகந்தை, கர்வம் முதலியவை; (தஸ்மின் ஏவ) : அவனிடம் மட்டுமே; (கரணீயம்) காட்டப்பட வேண்டும்.

இந்த சூத்திரம் நமது உணர்ச்சிகளை எப்படி இறைவன் பால் திருப்பி, அவற்றைப் புனிதமாக்குவது என்று சொல்லுகிறது. நல்லதோ, கெட்டதோ எல்லா உணர்ச்சிகளையும் இறைவனுக்கு நைவேத்யமாக அர்ப்பணித்து விடவேண்டும். விருப்பமா இறைவன் மீது விருப்பம், கோபமா இறைவன் மீது கோபம், கர்வமா இறைவனைப் பற்றிய கர்வம். இப்படி பக்தன் இருக்கவேண்டும். எப்போதும் ராமனைப் பற்றிய வெறுப்பை உள்ளத்தில் வளர்த்துக் கொண்ட ராவணனும் மரணத்திற்குப்பின் நற்கதி பெற்றான். காரணம் அவன் எப்போதும் ராமனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படிச் செய்வதால், ஆன்மீகப் பாதையில் இடையூறுகளாக உள்ள ஆசை, சினம், கர்வம், அகந்தை போன்ற தீய பண்புகள் பக்தனுக்கு உதவுவனவாக மாறிவிடுகின்றன.

ஒரு முறை அப்படி ராதையே கண்ணனிடம் கோபமடைகிறாள். அக்கோபத்தால், அவனை மறக்கவில்லை, மறக்க முடியவில்லை. கண்ணனிடம் திருப்பிவிட்ட படியால், அக்கோபமும் ராதைக்கு உதவியது.

சூத்திரம் 66 : த்ரிருப பங்கபூர்வகம் நித்யதாஸ்ய

**நித்ய காந்தா பஜனாத்மகம் ப்ரேம கார்யம்
ப்ரேமைவ கார்யம் |**

பொருள் : விகவாசமுள்ள உண்மையான பணியாளன், அன்பு மனைவி இவர்கள் காட்டும் அன்பு, முன்னால் சொல்லப்பட்ட மூவகைகளையும் கடந்த அன்பு - அப்படிப்பட்ட அன்பு ஒன்றே கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும்.

(த்ரிருப பங்க பூர்வகம்) : மூன்று வடிவுகளையும் கடந்த, (56ம் சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட) சத்வ, ரஜோ, தமோ குணங்களால் வேறுபடும் இயல்புகளை உடைய இரண்டாம் பக்தி நிலைகளைத் தாண்டிய; (நித்ய தாஸ்ய) : எப்போதும் உழைக்கும் பணியாளனது; (நித்ய காந்தா பஜனாத்மகம்) : அன்பு மனைவியின் இடையறாத அன்பைப் போன்ற; (ப்ரேம) : அன்பு; (கார்யம்) : செய்யப்பட வேண்டும்; (ப்ரேம ஏவ) : அன்பு ஒன்றே, அன்பு மட்டுமே; (கார்யம்) : கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும்.

முக்குண ஆதிக்கங்களைக் கடந்து எப்போதும் இறைவனுக்குத் தொண்டாற்ற விழையும் பக்தியே பக்தனுக்கு லட்சணமாக இருக்க வேண்டும்.

பக்தனின் உணர்வு, பக்தி செய்யும் முறை, அவனது அன்புக்குரிய இறைவன் இவை மூன்றும் ஒன்றாகக் கலந்ததுவே மிக மேலான தெய்வ பக்தி. வழிபடுபவன் வேறு,

வழிபடும் பொருள் வேறு, வழிபாடு வேறு என்ற மூன்று உணர்வுகளைத் தவிர்த்து, தாஸ்யபாவத்திலும், காந்தா பாவத்திலும் பக்தி செய்.

எஜமானனிடத்தில் விசுவாசமுள்ள பணியாளன் தான் காட்டும் அன்புக்கு பிரதிபலனைக் கூட எதிர்பார்ப்பதில்லை. அன்பு மனைவியோ கணவனிடம் காட்டும் அன்புக்குப் பதிலாக எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அது தூய தன்னலமற்ற அன்பு. பக்தனால் இறைவனிடம் அன்பு செலுத்துவதை நிறுத்த முடியாது.

நித்ய தாஸ்ய பாவத்திற்கு சிறுத் தொண்டர் மிகச் சிறந்த உதாரணம். சிவயோகிக்குத் தொண்டு செய்வது தன் தலையாய கடன் என்று வாழ்ந்தார். எனவே ஒரு நாள் சிவனடியார் உருவில் வந்த சிவன் பிள்ளைக் கறி கேட்டபோது, தன் மகனையே கறியாகச் சமைத்தளித்தார். பக்தியின் முதிர்ந்த நிலையை சிறுத்தொண்டரிடம் காண்கிறோம். ஆண்டாள், மீரா, கோபியர் முதலியவர்கள் காட்டியது நித்ய காந்தா பாவம்.

சூத்திரம் 67: பக்தா ஏகாந்தினோ முக்யா ஹா |

பொருள் : இறைவனிடம் இறைவனுக்காகவே ஒருமுனைப்பட்ட பக்தியுடையவர்கள் முதன்மையான (முக்ய) பக்தர்கள்.

(ஏகாந்தினஹ) : இதய பூர்வமான ஒருமுனைப்பட்ட பக்தி உடைய; (பக்தாஹா) : பக்தர்கள்; (முக்யாஹா) : முதன்மையானவர்.

உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் பக்தன் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டான். இறைவனது கருவியாகவே பக்தன் இவ்வுலகில் வாழ்கிறான். இறைவனையன்றி மற்றொன்றினைக் காணா அவனது கண்கள். அவனது மனம் இறைவனில் ஒடுங்கிவிட்டது.

இறுதியான 5வது அத்யாயம் இந்த சூத்திரத்தோடு தொடங்குகிறது. இந்த அத்யாயத்தில் இந்த நிலையை அடைந்த பக்தனைப் பற்றிய வர்ணனை வருகிறது. அப்படிப்பட்டவன் முக்ய பக்தன் அல்லது முதல்நிலை பக்தன். 56வது சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கௌண அல்லது இரண்டாம் நிலை பக்திக்கும் முக்ய பக்திக்கும் உள்ள வேறுபாடு குறிப்பிடப்படுகிறது.

முக்ய பக்தியை எய்தியவனை பாகவதன் அல்லது ஸந்த் (மகான்) என்று அழைக்கிறோம். இந்த முக்ய பக்தியில் தன்னல வாடையோ, உலகாயத வாடையோ சிறிதும் இல்லை. முக்ய பக்தன் முக்தியைக் கூட வேண்டுவதில்லை. ஏனெனில் ஒரு லட்சியத்தை அடைவதற்காக, அவன் இறைவனிடம் அன்பு செலுத்தவில்லை.

பாகவதத்தில் (XI. 14. 14) முக்ய பக்தனைப் பற்றி ஒரு வர்ணனை வருகிறது : “தன் மனத்தை எனக்கு அர்ப்பணித்தவன்; இந்திரன், பிரமன் பதவிகளை வேண்டாதவன்; சக்கரவர்த்தி நிலையை விரும்பாதவன். பாதாளத்தின் மீது தனி அரசாணையிலும் நாட்டமில்லாதவன், யோக சித்துக்களைப் பெற விழையாதவன் : எங்கிருந்து ஒருபொழுதும் திரும்பி வர வேண்டுவதில்லையோ, அத்தகைய மோக்ஷத்தையே வேண்டாதவன் - அவனே உண்மையான பக்தன். அவன் விரும்புவதெல்லாம் என்னை (இறைவனை)யன்றிப் பிறிதொன்றில்லை”. அப்படிப்பட்ட ஒருவர் உத்தவர். அவரைப் பற்றிக் கண்ணன் சொல்லுகிறான் : “பிரமனோ, சிவனோ, சங்கர்ஷணனோ, தேவியோ, அன்றி நானேகூட, உன்னைப் போல் எனக்கு இனியவர் அல்லர்”. எப்படி ஒரு சிறு நெருப்பு பெரும் சுவாலையாகி காட்டையே அழிக்குமோ, அப்படியே, ஒ உத்தவா, என் மேல் வைக்கும் அன்பு எல்லாப் பாவங்களையும் எரித்து விடும்.

யோகமோ, சாங்கியமோ, நற்கடன்களோ, வேதாத் யயனமோ, தவமோ, தானமோ, முதிர்ந்த என்னிடம்

அசையாது நிலைத்த பக்தியைப் போல என்னைப் போற்றுவதல்ல. என்னை மாறாத, முழுமையான பக்தியாலும், சிரத்தையாலுமே அடையமுடியும். சீரிய நன்னெறியாளர்களின் ஆத்மா நான்.

பக்தர்கள் வைகுந்தத்தில் என்னோடு இருப்பதையோ, என்னொத்த வளங்களைப் பெறுவதையோ என் அருகில் இருப்பதையோ, என் வடிவைப் பெறுவதையோ, என்னோடு ஐக்கியப்படுவதையோ, நானே அளித்தாலும் ஏற்பதில்லை. அவர்கள் வேண்டும் வரமெல்லாம் என் பணியில் இருப்பதையே. உலகப் பற்றுக்களை வென்று, முழுமையான பக்தி எனும் சங்கிலியால், எனது இயல்பைப் பெற அவர்கள் தகுதி பெறுகிறார்கள்.

அதுவே ஏகாந்த பக்தியின் இயல்பு. 'ஏகாந்தம்' என்றால் ஒரே முடிவு என்று பொருள். அந்த முடிவு முக்ய பக்தனுக்கு எப்போதும் இறைவன் பால் நின்று, அவனுக்கு ஸேவை சாதிப்பதே. அத்தகைய பக்தனுக்கு ஒரே சிந்தனை தான் - அதுவே இறைவன்.

16. பக்தர்களின் மகிமை

குத்திரம் 68 : கண்டாவரோத ரோமாஞ்ச அச்ருபிஹி
பரஸ்பரம் லபமானாஹா பாவயந்தி
குலானிப்ருத்வீம்ச |

பொருள் : ஒருவருடன் ஒருவர் உணர்ச்சியால் கம்மிய குரலோடு, மயிர் கூச்செறிந்தவர்களாய், கண்ணீர் வழிய பேசிக் கொள்ளும் பக்தர்கள் தங்கள் குலத்தையும், தாங்கள் பிறப்பெடுத்த இப்புவினையும் தூய்மைப்படுத்துகிறார்கள்.

(கண்டாவரோத ரோமாஞ்ச அச்ருபிஹி) : கம்மிய குரலோடும், மயிர்க் கூச்செறிந்தவர்களாய், கண்ணீர் வழிந்தவர்களாய்; (பரஸ்பரம்) : ஒருவருக்கொருவர்; (லபமானாஹா) : பேசிக் கொள்ளும்; (குலானி) : குடும்பங்களை, குலத்தை; (ப்ருத்வீம்ச) : புவியையும் (பாவயந்தி) தூய்மைப்படுத்துகிறார்கள்.

பகவத்கீதை 10-9ல் பகவான் சொல்லுகிறார் : “மனத்தை என்பால் வைத்து , உயிரை என்னுள்ளே புகுத்தி, ஒருவரையொருவர் ஒளிப்படுத்துவோராய், உணர்விப் போராய், தங்களுக்குள் என்னையே குறித்துப் பேசுவர் எவரோ அன்னோர் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் அடைவார்”.

பக்தியால் நாத்தமுதமுக்க, தொண்டை அடைத்துக் குரல் கம்மி, ரோமாஞ்ஜலியோடு, கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, அந்த பக்தர்கள் தங்கள் குலத்தையும், இப்புவினையும் தூய்மைப்படுத்துகிறார்கள். பக்தனின் பித்ருக்கள் அவனது பக்தியால் மகிழ்ந்து அதனால் புனிதமாகி விளங்குகிறார்கள்.

நமது வேத புராண நூல்கள் பேசுகின்றன : “எவனது மனமானது, அறிவுக் கடலும், ஆனந்தக் கடலுமான பரப்பிரமனிடத்தில் நிலைபெறுகிறதோ, அவனால் அவனது குலமும், தாயும், ஏன், இப்புவிமே புனிதமாகின்றன”.

கம்மிய தமுதமுத்த குரல், மயிர்க்கூச்செறிதல், கண்கள் நீர் சொரிதல் இவையெல்லாம் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளின்

வெளிப்பாடு. உணர்ச்சியின் தீவிரத்தை அவை காட்டுகின்றன. இந்த உணர்ச்சியே பிரேமம், பக்தி. இத்தகைய இறையன்பிருந்தால், ஒருவன் இறைவனோடு நேரடித் தொடர்பு கொள்ளமுடியும்.

பக்தியின் உயர்வுக்கேற்ப, பக்தனது ஆத்மீக வட்டம் வளருகிறது. பக்தர்களில் தலைசிறந்தோன் பிரபஞ்சத்தின் ஒளி விளக்காவான். அத்தகையோர் எங்கோ மலைக்குகைகளில் வாழ்ந்தாலும், அவர்களது பக்தியால் எழும் ஆன்மீக அலைகள் பிரபஞ்சமெங்கும் பரவி, அதை ஏற்கச் சித்தமாயிருக்கும் அன்பர் உள்ளங்களில் எதிரொலிக்கும்.

பக்தனின் உணர்ச்சி விபாவம், அனுபாவம், அல்லது வியபிசாரி பாவமாக இருக்கும். விபாவம் இரு வகைப்படும் - ஆலம்பனா, உத்தீபனா என.

ஆலம்பன விபாவம் வெளியிலுள்ள உத்வேகத்தினால் ஒருவனுக்கு உண்டாகும் களிப்பு. ஒரு கருமேகத்தைப் பார்த்தமாத் திரத்தில் பக்தன் அங்கு கண்ணனைக் காண்கிறான், தன் நினைவிழந்து விடுகிறான். உலகை மறந்துவிடுகிறான். விபாவம் என்றால் பாவமற்ற அதாவது புறஉலகைப் பற்றிய பிரக்ஞை அல்லது அறிவுத் தெளிவின்மை. ஆலம்பன என்றால் பற்றிக் கொள்ளாதல். புறத் தோற்றங்கள் பக்தனைப் பற்றிக் கொண்டன.

உத்தீபன விபாவத்தில், பக்தனுக்குக் கண்ணனது குழலோசை கேட்கிறது. அந்த வேயங்குழல் நாதம் விபாவத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. உத்தீபன என்றால் ஒளிப்படுத்துவது.

ஆலம்பனத்துக்குப் பின் உத்தீபனம். அதையடுத்து மூன்றாவதாக வருவது அனுபாவம். பக்தன் இறைவனைச் சுற்றியுள்ள தேவ கணங்களோடு சேர்ந்து கொள்கிறான். அப்போது உண்மையில் அவன் பிருந்தாவனத்துக்கே போய்விடுகிறான். அங்கு நிகழும் ஆடல், பாடல் அனைத்திலும்

பங்கேற்கிறான். எல்லா ரசங்களும் - ரதி, ஹாஸ்ய, உத்சாகம், தயை, ஜுகுப்ஸ, சோக, விஸ்மய என அவனில் வெளிப்படும். பார்வை, உடலில் வியர்வை, இவற்றால் இவை தெரியவரும்.

அனுபாவத்தில் வெளிப்படையாக மயிர்க் கூச்செறிதல், ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிதல் போன்றவையும் காணப்படும். இவை சாத்விக அனுபாவம். அனுபாவம் முதல் மனோநிலை. வியபிசாரி பாவமென்பது இரண்டாவது மனோ நிலை.

ஒன்பது முக்கிய பாவங்களும், அதையடுத்து இரண்டாவது நிலை பாவங்களும் உள்ளன. ஆச்சரியம் (விஸ்மய) விழிகளை உயர்த்துதல், உதடுகளைத் திறப்பது போன்றவை வியபிசாரி பாவங்கள். பாவயந்தி குலானி : குலங்களைப் புனிதப்படுத்துகிறார்கள் பக்தர்கள். 'ப்ருத்வீம்ச' புவியையும் சேர்த்து என்கிறார் நாரதர். பக்தனுக்கு அவ்வளவு ஆற்றல். அவனிக்குமிடத்தில் அச்சமில்லை, அறியாமை இல்லை, ஒரே ஆனந்த மயம் தான். வருந்துபவர்களை உற்சாகமுட்டி, புத்துணர்ச்சி தந்து, புதிய வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவான் பக்தன்.

தூய்மைப்படுத்துவது என்றால் பாவத்தையும், துக்கத்தையும் நீக்குவதாகும். அதை பக்தன் செய்கிறான்.

அடுத்த இரண்டு சூத்திரங்கள் இதையே, இக் கருத்தையே மேலும் விவரிக்கின்றன.

சூத்திரம் 69 : தீர்த்தீ குர்வந்தி தீர்த்தானி

ஸுகர்மீ குர்வந்தி கர்மாணி

ஸச்சாஸ்தரீ குர்வந்தி சாஸ்த்ராணி |

பொருள் : பக்தர்கள் தலங்களை, தீர்த்தங்களை புனித நீர்த்துறைகளாக, புனிதத் தலங்களாக ஆக்குகிறார்கள்; சாதாரணச் செயல்களை நற்செயல்களாக மாற்றுகிறார்கள்; சாஸ்திரங்களுக்கு ஒரு புதிய ஏற்றத்தைத் தருகிறார்கள்.

(தீர்த்தானி) நீர்த் துறைகளை, தலங்களை; (தீர்த்தீ குர்வந்தி): புனிதத் தலங்களாக ஆக்குகிறார்கள்; (கர்மாணி) :

செயல்களை; (ஸூகர்மீ) : புனிதச் செயல்களாக, புண்ணியச் செயல்களாக; (சூர்வந்தி) : செய்கிறார்கள்; (சாஸ்த்ராணி) : சாஸ்திர நூல்களை; (ஸச் சாஸ்த்ரீ சூர்வந்தி) : உண்மையான பிரமாண நூல்களாக ஆக்குகிறார்கள்.

ஷேக்ஸ்பியரையும், ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சரையும், கோல்ட்ஸ்மித், ஷெல்லியையும் படித்து எவரும் மகானானதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் சீதையையும், உபநிஷத்துக்களையும், பைபிளையும் போன்றவற்றைப் படித்து, ஒரு புதிய தெய்வீக வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றியவர் பலருண்டு.

‘யோகப் பயிற்சி’ என்ற நூலைப் படித்த ஜயராமன் பரமானந்தர் ஆனார். ‘பத்து உபநிஷதங்களை’ப் படித்த பின் ‘மடி’ என்பவர் சுவாமி சச்சிதானந்தர் ஆனார். வைத்தியநாதன் ‘ஆன்மீகப் பாடங்கள்’ நூலைப் படித்த பின் சுவாமி நாராயணானந்தர் ஆனார்.

பகீரதன் கங்கையை வேண்டித் தவமிருந்தான். கங்கை அவன் முன் தோன்றி அவன் கேட்டதை அருளிய பின், பகீரதனிடம் கேட்டான் : “நான் பூமிக்கு வந்தால், உலகிலுள்ள பாவிகளெல்லோரும் தங்கள் பாவங்களை என்னில் மூழ்கித் தொலைத்துக் கொள்வார்கள். அவர்கள் விட்டுச் செல்லும் பாவங்களை நான் எப்படிச் சுழுவித் தூய்மையடைவது?”.

அதற்கு பகீரதன் சொன்னான் : “தாயே, உனது நீரில் மகான்களும் குளிப்பார்கள். அதனால் உன் நீரில் சேர்ந்துள்ள பாவங்கள் போய்விடும். ஏனெனில் பாவங்களையெல்லாம் போக்கும் விஷ்ணு மகான்களுடைய இதயங்களில் வசிக்கிறார்”.

இது முற்றிலும் உண்மை. ராமனால் அயோத்திக்குப் புனிதம். கண்ணனால் பிருந்தாவனத்துக்கும், துவாரகைக்கும் புனிதம். இன்றைக்கும் அமாவாசையன்று ஆயிரக்கணக்கான யாத்திரிகர்கள் நைமிசாரண்யத்திற்கு வருகிறார்கள். ஏனெனில்

முன்னாளில் பல புண்ணிய முனிவர்கள் அங்கே வாழ்ந்தார்கள்.

புத்தரால் போதி மரமும், கயாவும் மேலும் புனிதமடைந்துள்ளன. யேசுவால் ஜெரூசலம் புண்ணிய பூமி ஆயிற்று. தக்ஷசேலத்திற்கு அருகிலுள்ள பஞ்சஸாஹப் குருநானக்கோடு சம்பந்தப்பட்டது, அதனால் அது ஒரு புனிதத்தலம். எத்தனையோ ஹனுமான் குண்டங்களும், சீதா குண்டங்களும், லக்ஷ்மண குண்டங்களும் நாடு முழுவதும் உள்ளன.

சூத்திரம் 70. தன்மயாஹா |

பொருள் : (ஏனெனில்) அவர்கள் அவனுடைய (இறைவனுடைய) இயல்பினால் நிறைந்தவர்கள்.

(தன் மயாஹா) அவனால் நிரப்பப்பட்டவர்கள், தெய்வ சாந்தித்யம் உடையவர்கள்.

பக்தர்களுக்கு மகான்களுடைய இயல்பு அதன் மூலம் இறைவனின் இயல்பு வந்து விடுகிறது. அவர்கள் தங்களை முற்றிலுமாக இறைவனில் இழந்து விட்டவர்கள். எனவே அவனில் வாழ்பவர்கள். எனவே இறைவன் மயமாகவே இருப்பவர்கள்.

கடலில் கலக்கும் ஆறு கடலோடு ஒன்றாகி விடுவது போலத் தான் தன்னை இழந்த பக்தன் இறைவனோடு ஒன்றி விடுகிறான்.

“ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்”- உலக முழுதும் விஷ்ணுமயமாக இருக்கிறது. இது தான் கீதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது : “பல பிறவிகளின் முடிவில் ஞானவான் ‘எல்லாம் வாசுதேவனே’ என்று தெளிந்து என்னை அடைக்கலமாகப் பற்றுகிறான். அவ்வித மகாத்மா கிடைத்தற்கரியவன்”. (அத். 7-19). இதுவே பேரநுபவம். பக்தன் தெய்வக் களிப்பில் மூழ்கியிருக்கிறான்.

**சூத்திரம் 71: மோதந்தே பிதரோ ந்ருத்யந்தி
தேவதாஹா, ஸநாதா சேயம்
பூர்பவதி |**

பொருள் : (ஒரு பக்தன் தோன்றுங்கால்) அவனது பித்ருக்கள் மகிழ்கிறார்கள், தேவர்கள் கனிப்பில் ஆடுகிறார்கள், இப் புவியோ ஒரு ரக்ஷகனைப் பெறுகிறது.

(பிதரஹ) : பித்ருக்கள், மறைந்த முன்னோர்கள்;
(மோதந்தே) : மகிழ்கிறார்கள்; (தேவதாஹா) : தேவர்கள்;
(ந்ருத்யந்தி) : நடனமாடுகிறார்கள்; (இயம்) இந்த; (பூஹ) புவி;
(ஸநாதாஹா ச) : ரட்சகரையும் அடைந்ததாக; (பவதி) : ஆகிறது.

ஒரு பக்தன் சிரத்தையோடு பித்ரு தர்ப்பணம் முதலிய கடன்களைச் செய்கிறான். அவனது பக்திச் செயல்களால், ஆன்மீக நிலையால் முன்னோர்கள் மகிழ்கிறார்கள். அவனுடைய பக்தியினால் அவனுக்கு முன்னும் பின்னும் 7 முதல் 21 தலைமுறையினருக்கு உய்ந்து கடைத்தேறும் வாய்ப்புண்டு. எனவே பித்ருக்கள் கனிப்பெய்துகிறார்கள்.

பக்தன் தீய வழியில் செல்வோரை நல்வழிக்குத் திருப்புகிறான். அதனால் பூமியில் அறம் வளர்கிறது. வளமும், மகிழ்ச்சியும் பெருகுகின்றன. பக்தனுக்குப் பின்னால் பகவானுடைய அவதாரம் தொடருவது வரலாறு. எனவே பக்தர் வருகையால் அசுர சக்திகள் வலிவிழந்துவிடுகின்றன. எனவே தேவர்களும் ஆடிப்பாடி மகிழ்கிறார்கள்.

மகான்கள் அன்பையும், அமைதியையும் பரப்புகிறார்கள், போர்களை நிகழவிடாமல் தடுக்கிறார்கள். எனவே புவியும் மகிழ்கிறது. புவிக்கு ஒரு நாயகன் கிடைத்துவிடுகிறான் பக்தனுருவில்.

மகான்களுக்கும், பக்தர்களுக்கும் அஞ்சலி செய்வோம்.

17. பக்தர்கள் ஜாதி மதங்களைக் கடந்தவர்கள்
சூத்திரம் 72: நாஸ்தி தேஷு ஜாதிவித்யாஸூப
குல தன க்ரியாதி பேதஹ |

பொருள் : அவர்களுக்கிடையே (பக்தர்கள்) ஜாதி, கல்வி, அழகு, குலம், செல்வம், தொழில் இவற்றினால் வரும் உயர்வு தாழ்வுகள் எதுவும் இல்லை.

(தேஷு) : அவர்களிடையே; (ஜாதி) : ஜாதி; (வித்யா) : கல்வி; (ஸூப) : வடிவம், அழகு; (குல) : குலம், குடும்பம்; (தன): செல்வம்; (க்ரியா) : தொழில்; (ஆதி) : ஆகிய; (பேதஹ) : வித்தியாசம் (உயர்வு-தாழ்வு); (நாஸ்தி) : இல்லை.

இந்த சூத்திரத்தின் பொருள் மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது. பக்தர்கள் ஜாதியிலோ, குலத்திலோ, கல்வியிலோ, அழகிலோ, தொழிலிலோ எவ்வளவு வித்தியாசப்பட்டாலும், பக்தியால், தூய ஒருமுனைப்பட்ட இறையன்பினால் ஒரே நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

ஒரு மகான்னயும், பக்தனையும் பிறப்பினாலோ, கல்வித் தகுதியாலோ, பிறவற்றாலோ எடை போடக்கூடாது. கபீர் ஒரு நெசவாளி, ராய் தாஸ் தோட்டி, நந்தன் ஒரு பக்தன், சாதன் ஒரு கசாப்புக்காரன். ஆயினும் அவர்கள் அரிய ஆன்மீக ஜோதிகள்.

நிஷாதன் கீழ்சாதிக்காரன், சபரி வேடுவச்சி, துருவன் படிப்பற்ற சிறுவன், விதுரனும், குசேலரும் ஏழைகள், விபீஷணன் அரக்கன், அனுமன் ஒரு குரங்கு, ஜடாயு ஒரு பறவை, கஜேந்திரன் ஒரு யானை, பிருந்தாவனத்து கோபிகள் வேதநூல் கற்றவரில்லை. எனினும் தங்களது பக்தியாலும், சரணாகதியாலும் இவர்களனைவரும் தெய்வாநுபூதி பெற்றார்கள்.

இங்கு வர்ணாசிரம விதிகளைக் கண்டிக்கவில்லை. அதற்கு அவசியமும் இல்லை. பக்தி வேறு, வர்ணாசிரம விதிகள் வேறு. வைணவ சமய நூல்களில் ஜாதி

முதலியவற்றில் பெயரால் பக்தர்களிடையே வேற்றுமை கற்பிப்பது குற்றம் என்று காணப்படுகிறது.

ஒரு மகான் குணாதீதன் - குணங்களைக் கடந்தவன். தெய்வ ஒளியில் பிரகாசிப்பவன். அவனுக்கொரு ஜாதி கிடையாது. அவன் உலக முழுமைக்கும் சொந்தம். எனவே தான் பக்தர்களிடையே ஜாதி வித்தியாசம் கிடையாது.

அவன் தெய்வாநுபூதியால் பராவித்தை அல்லது மேலான ஞானத்தைப் பெற்றவன். எனவே நமது கல்வித் தகுதியால் அவனை எடைபோடுவது தவறு.

உருவத்தால் வித்தியாசம் என்பது நகைப்புக்குரிய விஷயம். அஷ்டவக்ரன் என்ற மிகப் பெரிய வேதாந்திக்கு உடலில் எட்டு கோணல்கள். அகஸ்தியர் குள்ளன். எத்தகைய மகிரிஷி அவர்!

குலம் என்றால் குடும்பம், இனம் என்று பொருள். மகான்கள் எந்த இனத்திலும் தோன்றலாம். புனிதபிரான்சிஸ், புனித காதரின், இன்னும் பலர் ஐரோப்பியர். அதே போலவே பல இஸ்லாமிய மகான்கள். எல்லோரும் தெய்வாநுபூதி பெற்றவர்கள். கபீருக்கு எந்தக் குலம்? பக்தன் அல்லது மகானுக்கு இவையெல்லாம் தடையல்ல.

சரணாகதி மார்க்கத்திற்கு பிறப்பு, இனம், ஆண்பால் பெண்பால் என்பனவெல்லாம் பொருட்டல்ல. யாரும் எவரும் இறைவனிடம் சரண்புகமுடியும். அதற்கு எந்தத் தகுதியும் தேவையில்லை.

இறைவனிடம் மாறாத, நீங்காத பக்தி கொண்டவன் அந்தணன், பிறப்பால் வந்தவன் அந்தணனல்ல. முதிர்ந்த பக்தன் உண்மையில் அதிவர்ணாச்ரமி, அவன் வர்ணாசிரம நிலைகளை, விதிகளைக் கடந்தவன். அவன் அச்சமற்றவன், சுதந்திரன். அவன் கடவுளில் வாழ்கிறான். அவனது குரல் தெய்வத்தின் குரல்.

எல்லா மகான்களும் சம அந்தஸ்தில் இருப்பதற்குக் காரணம் அடுத்த சூத்திரத்தில் வருகிறது.

சூத்திரம் 73 : யதஸ் ததீயாஹா |

பொருள் : ஏனெனில் அவர்களனைவரும் அவர் (இறைவன்) உடைமைகளே.

(யதஹ) : ஏனெனில்; (ததீயாஹா) : அவருடையவே, அவருக்குச் சொந்தமானவர்களே.

பக்தர்கள் இறைவனுக்குச் சொந்தமானவர்கள், அவனது உடைமைகளே. அவனது விசேஷ அன்புக்குரியவர்கள். பக்தனுக்கு உலகிலுள்ள எல்லாமே இறைவன் தான்.

நாமும் இறைவனுடையவர்களாக ஆக வேண்டுமானால், பக்தர்களைப் போல நம்மை மறந்து, தன்னலமற்று, அனவரதமும் இறைவனையே நினைந்து பக்தி செய்யவேண்டும். அதுவரை நாம் இறைவனுக்கு அந்நியர்களே. மகான்களும், பக்தர்களும் தங்கள் அந்நிய பக்தியால் அவ்னுடையவர்களாக ஆகிறார்கள்.

அடுத்த சூத்திரம் மனத்தை எப்படி முழுமையாக இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யவைப்பது என்று வழி காட்டுகிறது.

18. பக்தர்களுக்கு அறிவுரைகள்

சூத்திரம் 74 : வாதோந அவலம்ப்யஹ |

பொருள் : விவாதம் அல்லது சொற்போர் செய்யக் கூடாதது.

(வாதஹ) : வாக்குவாதம் அல்லது சொற்போர்; (ந அவலம்ப்யஹ) : இறங்கக் கூடாதது; செய்யக் கூடாதது.

இறைவனைப் பற்றியோ ஆன்மீக உண்மைகளைப் பற்றியோ பக்தன் எவருடனும் விவாதத்தில் இறங்கக்கூடாது. அது வெறும் வீண்வாதமேயாகும்.

வாதம் ஒரு புத்திப் போர் தான். அதில் உண்மையைக் காணும் எண்ணம் மறைந்து, வாக்கு வாத சுகம் அல்லது சொல் இன்பத்தில் மனம் சென்றுவிடும். தனது பேச்சுத்திறத்தாலே அடுத்தவனை வீழ்த்துவதே குறிக்கோளாகி விடும். உண்மை மறைந்து விடும், மறந்து விடும். வேத உண்மைகளை வாதப் பொருளாகக் கொண்டால், நமது ஆழ்ந்த நம்பிக்கை போய் விடும்.

பக்தன் ஆண்டவனிடம் அன்பு செலுத்த வேண்டும். அதுவே அவனுடைய வேலை. அன்புநிலை புத்திக்கு அப்பாற்பட்டது, புத்திக்குப் புலனாகாதது. விவாதத்தினால் உண்மையை ஒருபோதும் அறியமுடியாது. விவாதத்தின் முடிவில் பரஸ்பரம் மனக் கசப்பு பிறந்துவிடுகிறது, விரோதம் வந்துவிடுகிறது. எனவே பயனற்ற இந்த விவாதத்தில் பக்தன் ஒருபோதும் இறங்கலாகாது.

சூத்திரம் 75 : பாஹுல்யாவகாசத்வாத்

அனியதத்வாத் ச |

பொருள் : ஏனெனில், கருத்து வேற்றுமைக்கு நிறைய இடமிருக்கிறது. மேலும் புத்தியைத் துணை கொண்டு எடுக்கும் கருத்தும் முடிவானதல்ல.

(பாஹுல்யாவகாசத்வாத்) : கருத்து வேறுபட இடமிருப்பதால்; (அறியத்தவாத்ச) : புத்திபூர்வமான எந்தக் கருத்தும் முடிவானதல்ல என்பதாலும்.

இறைவனைப் பற்றிய வீண் விவாதத்தில் இறங்கக் கூடாது. அது பல நாட்கள் தொடரலாம். இருந்தும் பயனற்றதாக முடியும். ஏனெனில் ஒரே புத்தி எதிரும் புதிருமான இரண்டு கருத்துக்களுக்கும் ஆதரவாகப் பேசமுடியும். விவாதத்தில் வென்றதால், அக்கருத்து உண்மையாகிவிடாது. ஏனெனில் கருத்து வேற்றுமைக்கு உண்மையிலேயே, நிறைய இடம் இருக்கிறது.

புத்தியின் துணை கொண்டு, காரண காரியங்களை ஆராய்ந்து முடிவான உண்மைகள் என்று ஒரு காலத்தில் ஏற்கப்பட்ட பல விஞ்ஞான உண்மைகள் இன்று பொய்யாகிவிட்டன.

இறைவன் தர்க்க விசாரணையிலோ, விவாதத்திலோ இல்லை. அவன் இதய குகையில் இருக்கிறான். அவனை தூய உள்ளத்தோடு, தியானத்தால் அறியமுடியும், விவாதத்தால் அல்ல.

எனவே தான் யமன் நசிகேதனிடம் சொல்லுகிறான் : “இந்த ஆத்மா அதிகப் படிப்பாலோ, விவாதத்தினாலோ அன்றி புத்தியாலோ அறிய முடியாதது. இறைவனருளைப் பெற்று, அவனாலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவன் தான் தெய்வ அல்லது ஆன்ம தரிசனம் பெறுகிறான். அத்தகைய பக்தனுக்கே இறைவன் தனது இயல்பைக் காட்டுகிறான். அவனுக்கே இறைவன் தன் தரிசனத்தை அருளுகிறான்”.

எனவே வேண்டாத வீண் விவாதங்களை விட்டுவிடு. அடக்கமாக, எளிமையாக இருந்து கொண்டு, தினசரி சாதனம் செய். விவாதத்தில் நேரத்தையும், சக்தியையும் செலவிடாதே.

சூத்திரம் 76. பக்தி சாஸ்த்ராணி மனனீயானி

தத் போதக கர்மாணி கரணீயானி |

பொருள் : (பக்தியை அடைய) பக்தி வளர்க்கும் நூல்கள் படித்துச் சிந்திக்கப்பட வேண்டும். அப்படியே பக்தியை எழுப்பும் செயல்களும் செய்யப்பட வேண்டும்.

(பக்தி சாஸ்த்ராணி) : பக்தியைப் பற்றிய சாத்திரங்கள், நூல்கள்; (மனனீயானி) : சிந்திக்கப்பட வேண்டும்; (தத்போதக கர்மாணி) : பக்தியைத் தூண்டும் செயல்கள்; (கரணீயானி) : செய்யப்பட வேண்டும்.

இந்த சூத்திரம் 12,14,49, 62ம் சூத்திரங்களுக்குத் தொடரான சூத்திரம். 12, 14ம் சூத்திரங்களில் நூல் படிப்பு அல்லது அத்யயனம், ஆன்மீகப் பயிற்சி, சமூக சேவை, தெய்வாநுபூதிக்குப் பின்னும் கூட இவை பற்றிய பக்தனின் மனோபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சூத்திரங்கள் 49, 62ல் பக்திக்கு முன்னர் அவை பற்றிய மனோபாவம் பேசப்படுகிறது. சூத்திரம் 76 முக்ய பக்தி நிலையில் அதே மனோபாவத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது. அவற்றிலிருந்து தெரிவது - எக்காலத்திலும் தெய்வாநுபூதிக்கு முன்னோ பின்னும் கூட ஆத்மீக சாதனத்தையும், சமூக சேவையையும் விடக்கூடாது என்று நாரதர் சொல்லுகிறார்.

பக்தன் பக்தியின் லட்சியம், மகிமை, இனிமை, இறைவனது லீலைகள், மகான்களின் வரலாறு, மற்றும் பக்தியை வளர்க்க உதவும் சாதனங்கள் இவை பற்றிய நூல்களைப் படிக்க வேண்டும். அத்தகைய நூற்படிப்பால் பக்தி வளரும்.

அதற்குத் துணை செய்யும் முக்கியமான நூல்களாவன : ராமாயணம், ஸ்ரீமத் பாகவதம், நாராயணீயம், பகவத் கீதை, விஷ்ணுபுராணம், அத்யாத்ம ராமாயணம், துளசி ராமாயணம், விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம், சாண்டில்ய சூத்திரங்கள், சிவபுராணம், தேவீ பாகவதம், நாரத பஞ்சரத்னம்,

பக்தியோகசாரம், பக்தியும் சங்கீர்த்தனமும், பக்திரஸாம்ருதம், தேவாரம், திருவாசகம், திவ்யப்ரபந்தம், தசபாதம், துக்காராமின் கீர்த்தனை, ஞானேசுவரி, பக்தி ரசாயனம், பக்தி ராசம்ருத ஸிந்து முதலியன.

பக்தியை வளர்க்கும் ஒவ்வொரு செயலையும் சரிவரச் செய். பூஜை அறையை சுத்தமாக வைத்துக் கொள். அதை அழகுபடுத்து. தீபம் ஏற்று. சுத்தமான ஆசனத்தை வைத்துக் கொள். குளித்து, சுத்தமான ஆடைகளணிந்து கொண்டு, நெற்றியில் திருநீரோ, திருநாமமோ, குங்குமமோ இட்டுக் கொள். ருத்ராക്ഷமோ, துளசி மாலையோ அணிந்து கொள். அவை உன் மனத்தில் ஒரு பக்தி பாவத்தை உண்டு பண்ணி, தெய்வத்தை அழைக்கத் தூண்டும் ஒருமுனை சிந்தனைக்கு உதவும்.

சத்சங்கம், ஜபம், கீர்த்தனம், பிரார்த்தனை, பூஜை, சாதுக்கள் சேவை, தீர்த்தயாத்திரை, ஏழை, எளியவர், நோயுற்றோர்க்கு இறையுணர்வோடு சேவை செய்தல், வர்ணாசிரமக் கடமைகளைச் செய்தல், செயல்களின் பலனை ஈசுவரார்ப்பணமாக விட்டுவிடுதல், எங்கும், எதிலும் தெய்வ ஈாந்நித்யத்தை உணருதல், தெய்வ விக்கிரகங்களுக்கும், ஈான்றோர்களுக்கும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தல், செல்வத்தையும், உலக போகங்களையும் துறத்தல், அஹிம்ஸை, சத்தியம், பிரம்மச்சரியம் முதலிய நற்பண்புகளை வளர்த்தல் - இவை உன்னிடத்தில் பக்தியை வளர்க்க உதவும்.

தினசரிப் பயிற்சிக்கு ஓர் அட்டவணை தயாரித்து அதை விடாது அதன்படி செய். ஆன்மீகக் குறிப்பேடு வைத்துக் கொள். பேயாயுழலும் சிறு மனத்திற்கு சுதந்திரம் கொடுக்காதே. இவையே ஆன்மீக முன்னேற்றத்தின் இன்றியமையாத துணைக் கருவிகள்.

**சூத்திரம் 77 : சுகதுக்க இச்சாலாபாதித்யக்தே காலே
ப்ரதீக்ஷமானே க்ஷணார்தமபி
வ்யர்த்தம் ந நேயம் |**

பொருள் : இன்ப, துன்பங்கள், ஆசை, லாபம் இவற்றை அனுபவித்தபின், தியானத்திற்காக இருக்கக்கூடிய நேரம் மிகக் குறைவு. எனவே அரை நொடியைக் கூட ஒருவன் வீணாக்கலாகாது.

(ஸுக துக்கே இச்சா லாபாதித்யக்தே) : சுகம், துக்கம், ஆசை, லாபம் இவற்றினின்றும் விடுபட்டு; (காலே) : நேரத்தில்; (ப்ரதீக்ஷமானே) : எதிர்பார்க்கும் நிலையில்; (க்ஷணார்தம்) : அரைநொடி; (அபி) : கூட; (வ்யர்த்தம்) : வீணாக; (ந நேயம்) : செலவிடக் கூடாது.

சுகம் என்பது சத்வத்தின் இயல்பு, துக்கம் தமோ குண இயல்பு, இச்சையோ ரஜோகுண இயல்பு. எனவே இன்ப துன்பம் ஆசைகளை விடுவதென்றால், முக்குண இயல்புகளை விடுவதாகும். பிறகு இறைவனது வருகையை பக்தன் எதிர்பார்க்கிறான். தனக்குப் பிடித்தமான வடிவிலே இறைவனை வரப் பிரார்த்திக்கிறான். அந்த எதிர்பார்ப்பு நிலையில் மிக்க எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். அரைநொடியைக் கூட சோம்பலில் வீணாக்கக்கூடாது. அந்த நேரத்தில் இறைவன் வந்து போய் விடுவான்.

எப்போதும் தியானத்தில் இருக்கவேண்டும். இல்லையெனில் ரஜோ தமோ குணங்கள் மீண்டும் தலைதூக்கும்.

காலம் அல்லது நேரம் மிக அருமையானது. இளமையில் இருளில் அஞ்ஞானத்தில் இருக்கிறோம். வாலிபத்தில் காம வயப்படுகிறோம். முதுமையில் சம்சாரச் சுமையில் தத்தளிக்கிறோம். இதில் பாதிநேரம் தூக்கத்தில் போய்விடுகிறது. பிறகு நோய் நொடி இத்யாதி. பிறகு ஆத்மசாதனம் செய்ய நேரம் எங்கே? அத்துடன் மரணம். அது

எந்த நொடியிலும் வரக் கூடும். எனவே விழித்திரு. ஒவ்வொரு நொடியையும் தெய்வத் தொண்டில் செலவிடு.

சூத்திரம் 78 : அஹிம்ஸா ஸத்யசௌச தயா

ஆஸ்திக்யாதி சாரிதர்யாணி

பரிபால ஸீயானி |

பொருள் : நற்பண்புகளான அஹிம்ஸை, சத்தியம், தூய்மை, கருணை, வேதங்களிலும், இறைவன் இருக்கிறான் என்பதிலும் நம்பிக்கை (ஆஸ்திகம்), மற்றும் இவை போன்ற குணங்களையும் கட்டாயமாகப் பயின்று கடைப்பிடித்து அவற்றைக் காக்க வேண்டும்.

(அஹிம்ஸா) : அஹிம்ஸை, கொல்லாமை விரதம்; (ஸத்ய) : சத்தியம், நேர்மை; (சௌச) தூய்மை; (தயா) : கருணை; (ஆஸ்திக்யாதி) : ஆஸ்திகனாக, தெய்வநம்பிக்கையுடனிருத்தல் போன்ற; (சாரிதர்யாணி) : நற்பண்புகள்; (பரிபாலஸீயானி) : கடைப்பிடித்துக் காக்கப்பட வேண்டும்.

ஒரு செடிக்குத் தண்ணீரும், உரமுமிட்டு, பிறகு பூச்சிகளிடமிருந்தும் அவற்றைக் காப்பது போல், நற்பண்புகளைப் பயின்று, களையெடுத்து, அவற்றைக் காக்கவும் வேண்டும்.

அஹிம்ஸை, சத்தியம் முதலியன நியமங்கள், அதாவது கட்டுப்பாடுகள். சௌசம், சந்தோஷம் முதலியன செய்யவேண்டிய அனுஷ்டானங்கள். இந்த நியம நிஷ்டைகளின்றி ஆன்மீக முன்னேற்றம் கிடையாது.

தயை என்பது கருணை, அன்பு, அஹிம்ஸை என்பது எதிர்மறையான அன்பு.

‘ஆதி’ என்ற சொல்லால் நாரதர் பிறதெய்வீகப் பண்புகளையும் குறிக்கிறார் - தைரியம், கொடை, புலனடக்கம், சிக்கனம், நேர்மை, எளிமை, அடக்கம், தன்னலமறுப்பு, சாந்தம், சினமின்மை, இதயமென்மை, மன்னிக்கும் இயல்பு, பொறுமை போன்ற பல.

பதஞ்ஜலி யோக சூத்திரத்தில் பேசப்படும் யம நியமங்கள் இங்கு இடம் பெற்றுள்ளன. இவையே யோகத்தின் அஸ்திவாரம். இப்பண்புகளைக் கடைப்பிடித்தால், இதயம் தூய்மையாகி, அந்தக் கரணமும் தெய்வ ஒளியை ஏற்கச் சித்தமாகிறது. தயை கடின சித்தத்தை மென்மையாக்குகிறது. சத்தியம் தூய்மைப்படுத்துகிறது. இறைவனே உண்மையின் ஒளிதான். சிந்தனை, சொல், செயலில் அஹிம்ஸையைக் கடைப்பிடித்தால், பிற நற்பண்புகள் தானே வந்துவிடும். பிரம்மச்சரியமின்றி அனுபூதி சாத்தியமில்லை. தெய்வ நம்பிக்கையின்றி, சாதனமோ, அநுபூதியோ இயலாது. சிரத்தையே சாதகனுக்கு இன்றியமையாத அடிப்படைத் தகுதி. அது புத்தியூர்வமான நம்பிக்கை.

மனம் எப்போதும் சஞ்சலப்படுகிறது. அதை அசையாமல் செய்வதெப்படி என்ற கேள்விக்கு அடுத்த இரண்டு சூத்திரங்களில் விடை காணலாம்.

சூத்திரம் 79: ஸர்வதா ஸர்வ பாவேன

நிஸ்ச்சிந்தைர் பகவானேவ

பஜனீயஹ |

பொருள் : பொறுப்புக்கள், கவலைகளினின்றும் விடுபட்டவனாய் முழு மனதோடு, இதயபூர்வமாக எப்போதும் இறைவன் மட்டுமே வழிபடப்பட வேண்டும்.

(ஸர்வதா) : எப்போதும்; (ஸர்வ பாவேன) : இதயபூர்வமாக; (நிஸ்ச்சிந்தைஹி) : பொறுப்பும் கவலைகளும் அற்றவனாய்; (பகவான்) : இறைவன்; (ஏவ) மட்டுமே; (பஜனீயஹ) : பூஜிக்கப்பட வேண்டும்.

“சிந்தா” என்றால் சிந்தை, எண்ணுதல், கவலைப்படுதல்.

ஸர்வபாவேன : பாவம் என்பது ஒரு வாழ்க்கை முறை; எல்லா பாவங்களிலும், எல்லா மனோநிலைகளிலும், சுற்றத்தாரிடமோ, வெளியாரிடமோ, நல்லது

செய்வோரிடமோ, அன்றித் தீங்கிழைப்பவர்களிடமோ, எந்த உறவும் தெய்வ சிந்தனையோடு கூடியதே.

பஜனம் : வழிபடுதல். ‘பஜ்’ என்றால் பகிர்ந்து கொள்ளல், தனக்கெனப் பெறுதல், பக்தன் இறைவனுடைய மகிமையை, பெருமையை, ஆற்றலை, அறிவை இறைவனோடு பகிர்ந்து கொள்கிறான்.

‘நிஸ்சிந்த பஜன’ என்றால் வேறு நினைப்பற்ற, இடையறாத, ஒரு முகப்பட்ட தெய்வ சிந்தனை.

பகவத்கீதையில் “தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வ பாவேன பாரத” (அத் 18-62) என்று பகவான் சொல்லுகிறார். உன் உள்ளம் உடல், உயிர் ஆவியோடு அவனைச் சரணடை. எந்தவிதமான ஒளிவு, மறைவுமில்லாமல் அவனைச் சரணடை. தியானம் செய்யும்போது அச்சம், கவலைகள் இருக்கவே கூடாது.

சூத்திரம் 80: ஸ கீர்த்யமானஹ சீக்ரமேவ

ஆவிர்பவதி அனுபாவயதி பக்தான் |

பொருள் : இவ்விதமாக அழைக்கப்பட்டதும், புகழப்பட்டதும் இறைவன் விரைவில் தோன்றுகிறான். தன் பக்தர்களை தன்னை அநுபவிக்கவும் வைக்கிறான் (அவர்களுக்கு அநுபூதி அருளுகிறான்).

(ஸஹ) : அவன்; (கீர்த்யமானம்) : அழைக்கப்பட்டதும்; (சீக்ரம் ஏவ) : விரைவிலேயே; (ஆவிர் பவதி) : தோன்றுகிறான்; (பக்தான்) பக்தர்களை; (அனுபாவயதி) (தன்னை) உணரச் செய்கிறான்.

அழைத்தால் வருபவன் ஆண்டவன். தூய, தன்னலமற்ற, இதயபூர்வமான பக்தி வேண்டும், அவ்வளவே. பிரகலாதன் மனமுருகிப் பிரார்த்தித்தான். உடனே தூணிலிருந்து தோன்றினான் திருமால். அது பிரகலாதனது மனஉறுதியோடு கூடிய சத்சங்கல்பத்தால் விளைந்தது.

19. பக்தியே தலைசிறந்த சாதனம்
சூத்திரம் 91: த்ரிஸத்யஸ்ய பக்திரேவ கரீயஸீ
பக்திரேவ கரீயஸீ |

பொருள் : (ஞானம், கர்மம், பக்தி என்ற) மூன்று சத்தியப் (உண்மை) பாதைகளில் பக்தியே மேலானது, பக்தியே மேலானது.

(த்ரிஸத்யஸ்ய) : முடிவான, முழுமையான சத்தியப் பாதையில்; (பக்திஹி ஏவ) : பக்தியே, பக்தி மட்டுமே; (கரீயஸீ) : மிக மேலானது; (பக்திரேவ) : பக்தியே (கரீயஸீ) : தலைசிறந்தது.

முக்காலத்திலும் பக்தியே தலைசிறந்தது. பக்தி என்றும் நிலைத்தது. ‘கரீயஸீ’ என்று இரண்டு முறை சொல்லி, நாரதர் பக்தியின் பெருமையை வலியுறுத்துகிறார்.

மூன்று நிலையான உண்மைகள் ஞானம், கர்மம், பக்தி. சிந்தனை, சொல், செயல் என்ற மூன்று கருவிகளாலும் அனுஷ்டிக்கப்படும் சத்தியத்தில் பக்திக்கு முதலிடம் தருகிறார் நாரதர்.

கீதையில் பக்தியோகத்தில் பக்தர்களுையே “யுக்த தமா”-யோகத்தில் சிறந்தோர்களாகக் கண்ணன் கருதுகிறான். (அத். 12-2).

கண்ணன் மீண்டும் சொல்லுகிறான் : “மற்றெந்த யோகிகள் எல்லாரிலும், எவனொருவன் அந்தராத்மாவில் என்னைப் புகுத்தி, என்னை நம்பிக்கையுடன் வழிபடுகிறானோ, அவன் மிக மேலான யோகி. இதுவே எனது கொள்கை” (அத். 6.47).

சூத்திரம் 82 : குணமாஹாத்ம்யாஸக்தி

ரூபாஸக்தி பூஜாஸக்தி ஸ்மரணாஸக்தி
தாஸ்யாஸக்தி ஸக்யாஸக்தி
வாத்ஸல்யாஸக்தி காந்தாஸக்தி

**ஆத்மநிவேதனாஸுத்தி தன்மயாஸுத்தி
பரம விரஹாஸுத்தி ரூபைகதாப்
ஏகாதசதா பவதி |**

பொருள் : பக்தி அல்லது இறைவன் பால் செலுத்தும் அன்பு ஒன்றே தான் என்றாலும், கீழ்க்கண்ட பதினொரு வெளிப்பாடுகளாக உள்ளது.

- 1) இறைவனுடைய அருங்குணங்களைப் போற்றுதல்.
- 2) அவனது மோகன வடிவில் அன்பு வைத்தல்
- 3) அவனது வழிபாட்டில் அன்பு
- 4) எப்போதும் அவனைப் பற்றி நினைப்பதில் அன்பு
- 5) அவனுடைய பணியில் அன்பு.
- 6) அவனை நண்பனாக நேசித்தல்.
- 7) அவனைக் குழந்தையாக அன்பு காட்டல்.
- 8) அவனைக் கணவனாகவோ, மனைவியாகவோ நினைந்து அன்பு காட்டல்.
- 9) சரணாகதியில் அன்பு.
- 10) அவனில் முழுமையாகக் கலத்தல்.
- 11) அவனிடமிருந்து பிரிந்த விரகதாபம்.

முதலில் அனுமனைப் போல பக்தன் இறைவனுக்கு தாசனாகிறான். பின்னர் இறைவனோடு நெருக்கம் அதிகம் ஆக ஆக ஒவ்வொரு அனுபவமாக நண்பனாக, குழந்தையாக, கணவனாக, மனைவியாக இறையன்பு ஏற்படுகிறது. இவற்றுள் விரக தாபம் தான் மிக நெருங்கிய நிலை. ஏனெனில் அதில் இஷ்ட தெய்வத்தை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாத வேதனையை பக்தன் அனுபவிக்கிறான்.

நாரதர், வியாசர், சுகர், காகபுசண்டி, சேஷன், சுதர், செளனகர், சாண்டில்யர், பீஷ்மர், ப்ருது, பரீக்ஷித், ஜனமேஜயன் முதலானோர் கண்ணனது மகிமைகளைப் பாடி

மகிழ்ந்தார்கள். பிருந்தாவனத்து கோபியரும், தண்டகாரணயத்து முனிவர்களும் இறைவனது அழகில் ஈடுபட்டனர். அம்பரீஷன், லக்ஷ்மி, ப்ருது, பரதன் ஆகியோர் வழிபாட்டிலேயே வாழ்நாளைக் கழித்தனர். பிரஹ்மலாதன், துருவன், சங்கரர் அவனது நினைவில் ஆழ்ந்தனர். அனுமான், அக்ரூரர், விதுரன் இறைவனது பணியில் ஈடுபட்டனர். உத்தவர், அர்ஜுனன், சுதாமர், குகன் இறை நட்பில் தன்னை மறந்தனர். ருக்மிணி, சத்ய பாமா கண்ணனைக் கணவனாக அன்பு காட்டினார். தசரதர், கௌசல்யை, தேவகி, நந்தகோபன், யசோதை, காச்யபர், அதிதி, மநு ஆகியோர் இறைவனைத் தங்கள் மகனாக அன்பைச் சொரிந்தனர். பலிச் சக்கரவர்த்தி, விபீஷணன், அனுமன், அம்பரீஷன், சிபி ஆகியோர் இறைவனிடம் பரிபூரண சரணாகதி அடைந்தனர். சனத்குமாரர், சுகர், சனகர், யாஜ்ஞவல்கியர் போன்றோர் இறைவனது பேரின்பத்தில் தன்மயமானார்கள். உத்தவர், அர்ஜுனன், கோபிகள் ஆகியோர் அவனைப் பிரிந்த விரகதாபத்தால் துடித்தார்கள். ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு முக்கியபாவம் வெளிப்படுகிறது. ஒரே பக்தனே வெவ்வேறு நேரங்களில் இந்தப் பதினொரு வித பக்திகளையும் அனுபவிக்க முடியும். இவற்றுள் ஒன்றுக்கொன்று உயர்வு தாழ்வில்லை.

விரகதாபமே அன்பின் மேலான வெளிப்பாடு. கண்ணனைப் பிரிந்த போது, ராதையிடமும், பிற கோபியரிடமும் இதைக் காண்கிறோம்.

காந்தாஸக்தி மிகக் கடினமானது. வான்முனையில் நடப்பது போன்றது. சாதகன் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். இல்லையெனில் தவறி விழும் அபாயம் உண்டு.

20. முடிவுரை

குத்திரம் 83 : இத்யேவம் வதந்தி ஜனஜல்பநிர்பயா

ஏகமதாஹா குமார வ்யாஸ சுக

சாண்டில்ய கர்க விஷ்ணு கௌண்டில்ய

சேஷோத்தவ ஆருணி பலி ஹனுமத்

விபீஷணாதயோ பக்தாச்சார்யாஹா |

பொருள் : இப்படியாக பக்தியை விளக்கும் ஆசாரியர்கள் - சனத்குமாரர், வியாசர், சுகர், சாண்டில்யர், கர்கர், விஷ்ணு, கௌண்டில்யர், சேஷன், உத்தவ, ஆருணி, பலி, ஹனுமான், விபீஷணன் முதலானோர் - ஒரு மனதாக பிறரது கடுமையான விமர்சனங்களுக்கு அஞ்சாது முழங்கியிருக்கிறார்கள்.

(இத்யேவம்) : இப்படியாக, மேலே சொல்லப்பட்ட படி; (ஜன ஜல்ப நிர்பய) : ஜனங்களுடைய பிதற்றல்களுக்கு அஞ்சாது; (ஏகமதாஹா) ஒரு மனதாக; சனத்குமாரர், வியாசர், சுகர், சாண்டில்யர், கர்கர், விஷ்ணு, கௌண்டில்யர், சேஷன், உத்தவர், ஆருணி, பலி, அனுமன், விபீஷணன் முதலியோர்.

(பக்தாச்சார்யாஹா) : பக்தியை விளக்கும் ஆச்சாரியர்கள்; (வதந்தி) : சொல்லுகிறார்கள்.

இங்கே கொடுக்கப்பட்ட பெயர்களெல்லாம் பக்தியில் தலைசிறந்தவர்களுடையன. உண்மை அநுபவத்தைச் சொல்வதால் அவர்களுக்கு எந்தவிதமான அச்சமோ, தயக்கமோ இல்லை.

மற்ற சிறந்த ஆச்சாரியர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, தனது கருத்துக்களை நாரதர் வலுப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

குமாரர் - சனத்குமாரர், நாரதரின் குரு. 'ஹரி சரணம்' என்ற மந்திரத்தையே எப்போதும் தியானிப்பவர்.

சாண்டில்யர் - சாண்டில்ய சூத்திரம் என்ற பக்தி விளக்க நூலை எழுதியவர்.

கர்கர் - பண்டைய ரிஷி, சிவனிடமிருந்தே தனது தவத்தால் 64 வித்தைகளையும் கற்றவர். கிருஷ்ண பகவானுக்கு நாமகரணம் செய்தவர். 'கர்க சம்ஹிதை' எழுதியவர்.

விஷ்ணு - பெரிய மகரிஷி. ஸ்மிருதி எழுதியவர்.

சேஷன் - ஆதிசேஷன். தன் ஆயிரம் நாவுகளாலும் விஷ்ணுவைத் துதிப்பவர்.

உத்தவர் - கிருஷ்ணரின் மிக நெருங்கிய நண்பர். ஒரு முறை அவரது பக்தியால், விஷ்ணுவே அவரது வாயிற் காப்போனாக இருந்தார்.

அனுமன் - பெரும் ராம பக்தன். தன்னை ராமனது சேவகனாக தாஸ்ய பாவத்தோடு வாழ்ந்தவர்.

விபீஷணன் - ராமனைச் சரணடைந்தவன், ராவணனது தம்பி.

இவர்களனைவரும் தத்தம் வாழ்க்கையிலே பக்திப் பெரு வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள். தங்கள் அனுபவத்தில் கிடைத்த விளக்கத்தையே அவர்கள் அச்சமின்றிக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

சூத்திரம் 84: ய இதம் நாரதப்ரோக்தம்

சிவாநுசாஸனம் விச்வஸதி

ச்ரத்ததே ஸ பக்திமான் பவதி

ஸ ப்ரேஷ்டம் லபதே

ஸ ப்ரேஷ்டம் லபதே இதி |

பொருள் : நாரதரால் சொல்லப்பட்ட இந்த மங்களகரமான உபதேசத்தில் நம்பிக்கையும் சிரத்தையும் உடையவன் பக்திமான் ஆகிறான். அன்புக்குகந்த மேலான இறைவனை அடைகிறான், இறைவனை அடைகிறான்.

(யஹ) : எவனொருவன்; (இதம் : இந்த; (நாரதப்ரோக்தம்) : நாரதரால் சொல்லப்பட்ட (சிவாநுசாஸனம்) : மங்களகரமான உபதேசத்தை; (சிரத்ததே) : சிரத்தையுடன் பின்பற்றுகிறானோ; (ஸஹ) : அவன்; (பக்திமான்) : பக்திமானாக; (பவதி) : ஆகிறான்; (ப்ரேஷ்டம்) : உயர்ந்த அன்புக்குரிய (இறை)வனை; (லபதே) : பெறுகிறான்; (ஸஹ) : அவன்; (ப்ரேஷ்டம்) : இறைவனை; (லபதே) : அடைகிறான்; (இதி) : இப்படியாக. நூல் முடிந்துவிட்டதைக் குறிக்கிறது.

இது இந்நூலைப் படிப்பதால் பெறும் பயனைச் சொல்லும் பலஸ்ருதி.

அன்புக்குந்தவனை (இறைவனை) அடைவதே இந்நூற்பயன் என்று நாரதர் அழகாக முடிக்கிறார்.

உபசம்ஹாரமான இம்முடிவு உபக்ரமம் என்ற தொடக்கத்தோடு அழகாகப் பொருந்தியிருக்கிறது. சூத்திரங்கள் 2, 3, 4, 5, 6 இந்த இறுதி சூத்திரத்திலும் நினைவுபடுத்தப் படுகின்றன.

இறைவன் புகழ் ஒங்குக! நாரதர் புகழ் வாழ்க! எல்லா மகான்கள், பக்தர்கள், சான்றோர்கள், பாகவதர்கள் புகழ் ஒங்குக!

ஓம் தத் ஸத்! ஓம் சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி!

नारद भक्ति सूत्राणि

अथातो भक्तिं व्याख्यास्यामः ॥१॥

सा त्वस्मिन् परमप्रेमरूपा ॥२॥

अमृतस्वरूपा च ॥३॥

यल्लब्ध्वा पुमान् सिद्धो भवति अमृतो भवति तृप्तो भवति ॥४॥

यत्प्राप्य न किञ्चिद्वाञ्छति न शोचति न द्वेष्टि न रमते नोत्साही भवति ॥५॥

यज्ज्ञात्वा मत्तो भवति स्तब्धो भवत्यात्मारामो भवति ॥६॥

सा न कामयमाना निरोधरूपत्वात् ॥७॥

निरोधस्तु लोकवेदव्यापारन्यासः ॥८॥

तस्मिन्ननन्यता तद्विरोधिषूदासीनता च ॥९॥

अन्याश्रयाणां त्यागोऽनन्यता ॥१०॥

लोकवेदेषु तदनुकूलाचरणं तद्विरोधिषूदासीनता ॥११॥

भवतु निश्चयदाढ्यादूर्ध्वं शास्त्ररक्षणम् ॥१२॥

अन्यथा पातित्याशंकया ॥१३॥

लोकोऽपि तावदेव किन्तु भोजनादिव्यापारस्त्वाशारीरधारणावधि ॥१४॥

तल्लक्षणानि वाच्यन्ते नानामतभेदात् ॥१५॥

पूजादिष्वनुराग इति पाराशर्यः ॥१६॥

कथादिष्विति गर्गः ॥१७॥

आत्मरत्यविरोधेनेति शाणिडल्य ॥१८॥

नारदस्तु तदर्पिताखिलाचारता तद्विस्मरणे परमव्याकुलतेति ॥१९॥

अस्त्येवमेवम् ॥२०॥

यथा व्रजगोपिकानाम् ॥२१॥

तत्रापि न माहात्म्यज्ञानविस्मृत्यपवादः ॥२२॥

तद्विहीनं जाराणामिव ॥२३॥

नास्त्येव तस्मिस्तत्सुखसुखित्वम् ॥२४॥

सा तु कर्मज्ञानयोगेभ्योऽप्यधिकतरा ॥२५॥

फलरूपत्वात् ॥२६॥

ईश्वरस्याप्यभिमानद्वेषित्वाद् दैन्यप्रियत्वाच्च ॥२७॥

तस्य ज्ञानमेव साधनमित्येके ॥२८॥

अन्योन्याश्रयत्वमित्यन्ये ॥२९॥

स्वयं फलरूपतेति ब्रह्मकुमारः ॥३०॥

राजगृहभोजनादिषु तथैव दृष्टत्वात् ॥३१॥

न तेन राजपरितोष क्षुधाशान्तिर्वा ॥३२॥

तस्मात्सैव ग्राह्या मुमुक्षुभिः ॥३३॥

तस्या साधनानि गायन्ति आचार्याः ३४॥

तनु विषयत्यागात् संगत्यागाच्च ॥३५॥

अव्यावृत्त भजनात् ॥३६॥

लोकेऽपि भगवत् गुणश्रवणकीर्तनात् ॥३७॥

मुख्यतस्तु महत्कृपयैव भगवत्कृपालेशाद्वा ॥३८॥

महत्सङ्गस्तु दुर्लभोऽगम्योऽमोघश्च ॥३९॥

लभ्यतेऽपितत्कृपयैव ॥४०॥

तस्मिन्स्तज्जने भेदाभावात् ॥४१॥

तदेव साध्यतां तदेव साध्यताम् ॥४२॥

दुस्संगः सर्वथैव त्याज्यः ॥४३॥

कामक्रोधमोहस्मृतिभ्रंशबुद्धिनाशसर्वनाशकारणत्वात् ॥४४॥

तरङ्गायिता अपीमे संग्तात्समुद्रायन्ति ॥४५॥

कस्तरति कस्तरति मायाम्? यः सङ्गं त्यजति यो महानुभावं सेवते
निर्ममो भवति ॥४६॥

यो विविक्तस्थानं सेवते, यो लोगबन्धमुन्मूलयति निस्त्रैगुण्यो भवति,
योगक्षेमं त्यजति ॥४७॥

यः कर्मफलं त्यजति कर्माणि संन्यस्यति ततो निर्द्वन्द्वो भवति ॥४८॥

यो वेदानपि संन्यस्यति केवलमविच्छिन्नानुरागं लभते ॥४९॥

स तरति स तरति स लोकांस्तारयति ॥५०॥

अनिर्वचनीयं प्रेमस्वरूपम् ॥५१॥

मूकास्वादनवत् ॥५२॥

प्रकाशते क्वापि पात्रे ॥५३॥

गुणरहितं कामनारहितं प्रतिक्षणवर्धमानमविच्छिन्नम् सूक्ष्मतरमनुभवरूपम् ॥५४॥

तत्प्राप्य तदेवावलोकयति तदेव शृणोति तदेव भाषयति तदेव चिन्तयति ॥५५॥

गौणी त्रिधा गुणभेदादार्तदि भेदाद्वा ॥५६॥

उत्तरस्मादुत्तरस्मात् पूर्वपूर्वा श्रेयाय भवति ॥५७॥

अन्यास्मात् सौलभ्यं भक्तौ ॥५८॥

प्रमाणान्तरस्यानपेक्षत्वात् स्वयं प्रमाणत्वात् ॥५९॥

शान्तिरूपात् परमानन्दरूपाच्च ॥६०॥

लोकहानौ चिन्ता न कार्या निवेदितात्मलोकवेदत्वात् ॥६१॥

न तत् सिद्धौ लोकव्यवहारो हेयः किन्तु फल त्यागस्तत् साधनं च कार्यमेव ॥६२॥

स्त्रीधननास्तिकवैरिचरित्रं न श्रवणीयम् ॥६३॥

अभिमानदंभादिकं त्याज्यम् ॥६४॥

तदर्पिताखिलाचारः सन् कामक्रोधाभिमानादि तस्मिन्नेव करणीयम् ॥६५॥

त्रिरूपभंगपूर्वकं नित्यदास्यनित्यकान्ताभजनात्मकं प्रेम कार्यं प्रेमैव कार्यम् ॥६६॥

भक्ता एकान्तिनो मुख्याः ॥६७॥

कण्ठावरोधरोमाश्र्वाश्रुभिः परस्परं लपमानाः पावयन्ति कुलानि पृथिवीं च ॥६८॥

तीर्थीकुर्वन्ति तिर्थानि सुकर्मी कुर्वन्ति कर्माणि सच्छास्त्रीकुर्वन्ति शास्त्राणि ॥६९॥

तन्मयाः ॥७०॥

मोदन्ते पितरो नृत्यन्ति देवताः सनाथाः चेयं भूर्भवति ॥७१॥

नास्ति तेषु जातिविद्यारूपकुलधनक्रियादिभेदः ॥७२॥

यतस्तदीयाः ॥७३॥

वादो नावलम्ब्यः ॥७४॥

बाहुल्यावकाशत्वादनियतत्वाच्च ॥७५॥

भक्तिशास्त्राणि मननीयानि तद्वोधककर्माणि करणीयानि ॥७६॥
सुखदुःखेच्छालाभादित्यक्ते काले प्रतीक्षमाणे क्षणार्धमपि व्यर्थं न नेयम् ॥७७॥
अहिंसासत्यशौचदयास्तिक्यादि चारित्र्याणि परिपालनीयानि ॥७८॥
सर्वदा सर्वभावेन निश्चिन्तैर्भगवानेव भजनीयः ॥७९॥
स कीर्त्यमानः शीघ्रमेवाविर्भवत्यनुभावयति भक्तान् ॥८०॥

त्रिसत्यस्य भक्तिरेव गरीयसी भक्तिरेव गरीयसी ॥८१॥
गुणमाहात्म्यासक्तिरूपासक्तिपूजासक्तिस्मरणासक्तिदास्यासक्ति
सख्यासक्तिवात्सल्यासक्तिकान्तासक्त्यात्मनिवेदनासक्तितन्मया
सक्तिपरमविरहासक्तिरूपैकधाप्येकादशधा भवति ॥८२॥
इत्येवं वदन्ति जनजल्पनिर्भया एकमताः कुमारव्यास-
शुकशाण्डिल्यगर्गविष्णुकौण्डिल्यशेषोद्धावारुणि
बलिहनूमद्विभीषणादयो भक्ताचार्याः ॥८३॥
य इदं नारदप्रोक्तं शिवानुशासनं विश्वसति श्रद्धते स
भक्तिमान्भवति स प्रेष्टं लभते स प्रेष्टं लभते इति ॥८४॥

ॐ तत् सत्